

Giới thiệu Cảnh Xưa Người Cũ

Anh là một con người bình thường một dân quân mạnh khỏe mới tốt nghiệp và trở về nhà. Sự đào hoa của anh cùng với bộ quân phục mạnh mẽ ấy đã giúp anh trở thành một con người bảnh bao không thua ai trong nhóm đồng nghiệp.

Tuy mới tốt nghiệp trở về nhà nhưng anh lại không có việc gì khác để làm đốt thời gian, anh đã chạy khắp nơi trong phố để tìm việc nhưng không ngờ mọi người thấy thế liền bảo anh là xe ôm... Thấy cũng hay, thôi thì làm xe ôm, miễn sao đủ ăn không chết đói là được, cuộc sống thật nhàn nhạ...

Ngày nào cũng thế, một ngày hai bữa, tuy nó không dễ dàng nhưng cuộc sống của anh đã bớt nhàm chán hơn hẳn. Và công việc ấy của anh cũng là sự sắp đặt của duyên nợ khi vô tình gặp cô, mọi chuyện của hai người bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sau những lúc miệt mài học tập, Thư chóng cảm, ngồi bên cửa sổ nhìn xuống đường, lòng buồn vội vợi. Ánh Hoa đến bên cô, khẽ bảo:

- Ê! Đến kỳ nộp tiền nhà rồi đấy. Lão bà bà mới cho thằng nhóc đưa giấy báo. Tính sao đây nhỏ?
- Thì gom tiền lại nộp cho lão bà bà. Vậy cũng hỏi, bộ bệnh hả?
- Nhưng cuối tháng, thì cứ liên miên. Có đứa nào về nhà được đâu mà có đủ ngân lượng để "cống nạp" cho lão bà bà đúng hạn chứ.

Thư liếc bạn, cau mày bảo:

- Thì cứ đầu liên quan đến chuyện kinh tế, mà là cái tính xí xọn, xài ẩu tả mới làm vào tình trạng kiệt quệ. Lúc ra bách hóa sao không nhìn, không nghĩ đến lúc bà chủ hỏi thăm sức khỏe? Tôi thấy bà vui vẻ lắm mà.
- Bởi vậy bây giờ mới than thở vì hối hận nè, không thấy sao?
- Thì đem hối hận đó xuống dưới nhà ca cầm đủ kiểu với bà chủ, xin khất lại. Lười của bà cũng dẻo lắm, cầu viện với tôi chi cho mệt.

Ánh Hoa phụng phịu. Yến Linh nằm trên giường phụ họa:

- Thư Thư là đầu tàu. Thuyền trưởng đưa con tàu đến bến bình yên mà. Chẳng lẽ quân sư đành lòng trước sự khủng hoảng tiền tệ này sao?
- Đối với tụi này là vấn đề nan giải, nhưng với Thư là chuyện nhỏ.

Liếc về hai bạn, Thư nhún vai, mặt quay đi giận dỗi:

- Đầu phải thừa tướng mà mình không biết mới vậy. Đúng là cái môi dư da của bà đó. Ăn thì muốn đủ chất lượng, trang phục thích mô đen, hàng xịn mới chịu. Lười biếng, lại thích hưởng thụ, không thêm đi dạy. Hậu quả nghèo túng, phải chịu thôi. Ai đứng mũi sào cho bà mãi, bộ kiếp trước tôi có nợ của bà sao? Đẹp.

Yến Linh nhướn mắt, phân bua:

- Lão bà bà ấy đủ ngân lượng mới chịu nhận, thiếu một xu cũng đẹp. Hoàng Nga và nh? Kim Anh một đồng chuộc mạng cũng không có, chứ bộ hai công chúa này sao mà cần nhận. Đóng vai bà Tám hồi nào vậy, madam?
- Vậy bà làm quân tử cho hai á đó đi, nói với tôi làm chi?
- Hừ! Nếu có đủ, ai trình lên thủ trưởng chi cho tốn hơi. Bộ nghe giảng đạo tai không ừ sao? Tại bị động thôi mà, ai muốn.
- Một tháng quý bà kẹt mấy lần đây? - Thư cao giọng hơn - Hừ! Quen thói phong lưu quá phải vay thôi.
- Bởi vậy mới nói. Trời sinh vậy rồi, lên lớp hoài cũng thế thôi.
- Vậy cũng ráng nói. Còn ma đầu này thì sao?

Ánh Hoa nhìn Yến Linh. Hiểu ý, cô đáp:

- Ánh Hoa chờ viện trợ, hàng từ thiện cứu khổ dân nghèo chưa đến . Biết bao giờ . Bởi vậy mới xin bà cho "cắm nang" nè . Nếu không, ai muốn thấy ánh mắt điều tra, xét hỏi của bà . Bộ người ta không có tự ái sao ?

Thư cong môi, mắt nhìn xuống đường, bực bội:

- Sang phòng khác tị nạn thì mấy mẹ khóc lóc, nỉu kéo lại . Còn tạm trú ở đây, một tháng hết ba mươi ngày cứu đói . Bộ dạy kèm để kiếm tiền sao ? Về cúng chùa không nhang đèn, hỏi ai chịu nổi . So ra mấy mẹ, con khổ sướng hơn đây ?

- Thì đầu tháng, tụi này không chơi đẹp, xả láng với bà sao ?

- Ai cần sự bất thường đó mà nói . Chơi cho hết mình, ăn thoải mái cho đủ đồ, cho mát trời để rồi nửa tháng sạch sẽ . Ra đường mặc hàng xịn, trong túi một đồng chuộc mạng cũng không có . Bực mình, không nói đi.

Yến Linh cùng Ánh Hoa cười khi trước lời hài tội:

- Giận thì giận mà thương thì thương . La cho đã đi, rồi xì hơi, có cách giải quyết êm đẹp là đủ rồi . Bà làm gì không có đầu pháp chứ.

Thư kêu lên, mặt xám, vẻ hốt hoảng:

- Trời ơi! Ánh Hoa ! Ba tao và bà ấy tới kìa . Làm sao đây ?

- Sao lại đột xuất vậy trời ? Dám đem nhò về gả cho Đài Loan kiếm chút cháo lăm à . - Yến Linh chêm vào với vẻ giễu cợt.

- Vậy cũng giỡn được sao bà chán ?

- Chắc đi mua gì đó, hay thăm con gái bà ấy rồi ghé tạt qua một chút cho có tiếng vậy mà . Lo gì chứ.

Thư lẩm bẩm bảo:

- Tao sang phòng Hồng Thắm trú đỡ ghen . Đừng nói tao có nhà nghe Hoa.

- Biết rồi . Quân sư ra lệnh là em tuân chỉ tuyệt đối mà.

- Ông bà ấy lên tới rồi . Tao bay à nha . - Thư bối rối, mặt căng thẳng hơn.

Yến Linh với theo Thư cùng nụ cười nhếch môi:

- Ê! Bên ấy, nhớ đề ra kế hoạch cho phương hướng tới nha Thư . Bên này, tao tự biến tự diễn, không xuất sắc không lấy bằng khen với huy chương đâu . Chỉ cần có tiền thanh toán cho lão bà bà cho bọn mình là đủ rồi.

Thư liếc bạn thật sắc trước khi lách mình sang phòng bên . Ánh Hoa nhướn mắt, đưa ngón cái lên, bảo:

- Yến Linh ! Dịp may hiếm có, không tận dụng cơ hội là chưa biết làm kinh tế . Nhỏ xem chị lên sàn diễn nè, hòng thành nhiệm vụ trên giao một cách xuất sắc.

- Cầu nguyện nhắm giờ linh nên quới nhon xuất hiện kịp lúc . Thật là hết ky.

- Khách thập phương có nhân duyên nên đến đâu để nạp công phẩm, bà xem tôi lên đồng nhè . Không giống cô Năm bóng trong trùm sò, không lấy tiền à . Thật mà, bộ không tin sao nhìn y như ông trùm vậy, bà cóc ?

- Biết rồi . Mần kéo đúng lúc, bắt đầu diễn được rồi đấy . Xấu thì đừng đóng vai buồn nhá . Chơi tới luôn, bệnh gì cử há.

- Có gì, phụ hoa. nha.

- Biết mà . Đó là phận nô tài, xin nương nương tiến bước.

- Nịnh thấy sợ luôn hà . Bà đóng vai chính mới phải đó.

Yến Linh cười, bảo:

- Ê! Hạ mình một chút, lưng đâu có bị tật mà sợ . Bù lại mình được cái hầu bao nặng nặng là êm trời mây rồi . Vụ này, bà đóng đật hơn tôi.

Ánh Hoa và Yến Linh nhìn ra cửa phòng, khẽ cúi đầu:

- Tụi con kính chào bác à . Mời hai bác ngồi cho khỏe.

Yến Linh mở lời:

- Có phải bác nhìn thời gian lên đây thăm Thư Thư không ạ ?
- Sẵn dịp lên thành phố mua đồ, bác ghé thăm . Thư đâu rồi cháu ?

Ông Khải, ba Thư nhìn quanh phòng, ngọt ngào hỏi.

- Đặt hai ly nước cạnh ông, Ánh Hoa mở lời:
- Suốt ngày Thư đi dạy, vì nhiều chỗ mới đủ xoay trở nên ít có ở nhà lắm . Bác có gói tiền và thư cứ để trên đầu giường . Thư về, con sẽ chuyển cho.
- Thi xong rồi sao không về nhà, con bé lại đi dạy nữa à ?

Ánh Hoa giọng trầm buồn, mắt nhìn ông khẽ lắc đầu:

- Tháng rồi ngoại bệnh, mẹ của Thư cũng không được khỏe, nên Thư mua thuốc, gọi về nhà . Tiền lại khó kiếm, Thư phải dạy thêm nhiều chỗ mới đủ trả nợ cũ bác à . Cuộc sống của Thư vất vả vụn vặt tận tụy cháu lận.
- Tụi con thuê phòng này bao nhiêu ? - Bà Ngọc lên tiếng.
- Dạ, năm trăm, nhưng đến năm đũa ở nên chi phí cũng ít bác ạ.
- Có hai giường thôi sao ? - Ông Khải nhìn quanh rồi hỏi.
- Dạ, tối tụi con xuống gạch ngủ . Đứa nào bệnh và mệt thì ngủ ở trên giường . Thư đi dạy nhiều nên tụi cháu đặc biệt cho Thư một giường . Tội Thư lắm bác trai à . Mùa hè, bệnh Thư tái phát, năm nào cũng vậy . Thư lo lắng nên gầy đi, mặt xanh xao hơn xưa nhiều lắm.

- Sao con bé không về xin nội ? Bà vẫn có ý trông Thư mà.

Ánh Hoa thở dài, tỏ vẻ chán nản:

- Tụi con có gọi ý chứ . Nhưng Thư tự lập là ít, chán gia đình thì nhiều . Nếu bác có nhớ đến Thư, một đứa con mà bác đã bỏ rơi từ khi Thư còn bú mẹ, tự động bác đến thăm và cung cấp như bác từng cho con gái của vợ mình vậy.

Yến Linh phụ họa cho tâm tư ông xao động hơn:

- Thư nghĩ mình là con, chắc bác sẽ không quên . Còn bác không đến, tức nhiên trong lòng bác không có Thư . Cho nên về xin bác, tụi thân Thư buồn thêm . Thà cực khổ mà không phải mừng rỡ không phải nhìn ánh mắt đố kỵ của bác gái.
- Bác đâu có quên, tự Thư không thêm về thôi.
- Dạ, con có phân tích chứ . Bỏn phận làm cha mà, ai không nhớ chứ . Chắc bà bận quá nhiều chuyện nên không tiện ghé thăm . Còn Thư thì không có thời gian, bởi vì, không đi dạy thì đói khổ.

Ánh Hoa giờ tay vạch từng móc áo của Thư và lên tiếng:

- Bác trai xem nè . Thư không có một bộ đồ đẹp nữa . Đám tiệc toàn là khác trang phục của tụi con không hà . Nhiều lúc tự ái nổi dậy, Thư dứt khoát với bạn bè cũng vì cái nghèo đeo đẳng ấy, bác trai.

Màu áo đã bạc, cũ rích ấy đập vào mắt ông, lòng se thắt:

- Mẹ Thư sao bệnh vậy, con biết không ?
- Nắng lên, thần kinh căng thẳng, la hét, xuống sông trầm mình . Thư vừa lo cái ăn, chuyện học hành, vừa lo cho cuộc sống và thuốc thang cho mẹ mình . Tội nghiệp lắm, ý là tụi con bạn bè với nhau đó.
- Thư kể chuyện gia đình cho tụi con nghe hay sao mà tụi con biết từng chi tiết vậy ?
- Mỗi người sinh ra trong hoàn cảnh khác nhau, nhưng sống chung trong một phòng, ngoài bốn cô bạn này, đâu có ai hiểu và thương chứ . Mẹ thì điên điên dại dại, nhà lại nghèo, không ai giúp đỡ tiền bạc trong suốt bốn năm qua, nếu tụi con không hỗ trợ, Thư còn học đến ngày nay sao ?

Yến Linh khó chịu trước khuôn mặt bà, nhưng ngọt ngào hỏi:

- Bác gái không vừa ý về vấn đề này à ? Vậy con xin lỗi nha.
- Bỏ đi . Yến Linh ! Con biết Thư Thư cần bao nhiêu không ?
- Bác cho thật hả ? Đừng gạt Thư Thư , tội lắm đó bác.

- Bác biết rồi . Thư nợ nhiều không ?

- Dạ, gần hai triệu lận . Để Thư đi dạy sẽ có tiền hoàn lại cho chủ mà.

Ông Khải nhìn vợ . Bà ngần ngại có vẻ không muốn xuất tiền cho Thư.

Ánh Hoa còn ngần ngại gì không khích bác bà Ngọc cho thỏa lòng Thư:

- Bác à! Thư một ngày một túng thiếu hơn . Nếu bác còn nhĩ đến chút tình nghĩa với con gái mình thì bác cho Thư một ít tiền . Còn bác gái không thích, không cho thì thôi vậy.

- Bác biết.

- Thư tuy không tiền, nhưng thái độ của bác gái đây, nhất định Thư không bao giờ nhận đâu . Thư nghèo, nhưng tự trọng không nhỏ.

Ông Khải bực dọc in trong mắt hướng về vợ mình:

- Bà đưa cho Yến Linh hai triệu đi, con bé thiếu thốn quá rồi . Yến Linh ! Con kêu Thư Thư sắm thêm quần áo cho có với bạn bè.

- Nếu đưa cho Thư Thư , mình không đủ mua đồ cho mẹ nó.

Ông cau mày trước sự cản trở nhẹ nhàng của vợ:

- Mua không được thì kỳ sau mua, có gì mà nhần chứ.

Yến Linh xen vào, giọng như trách cứ:

- Xin lỗi, nếu bác gái không vui về thì thôi đi . Mấy năm nay không có ai hỗ trợ, Thư vẫn học, vẫn sống vui vẻ vậy . Bác biết không ? Con từng nói phải biết mềm lưng đúng lúc để có tiền hàng tháng của nội mà lo cho mẹ chứ . Tiền của bà mà . Nhưng Thư bảo rằng: "Thư ghét nhận tiền khi ánh mắt ganh tỵ của bác gái đây thân tặng . Thư không thích thái độ nịnh bợ, a dua để chiếm đoạt tài sản của người khác . Nếu cần tiền mà giống bác gái đây thì Thư Thư không còn là Thư Thư nữa".

Ông Khải nhìn vợ với ánh mắt khó chịu, trách cứ . Ông bảo:

- Con nhắc với Thư cứ xài đi . Tiền thuốc cho mẹ, bác sẽ gọi cho ông ngoại . Bảo Thư ráng giữ gìn sức khỏe nha.

Ánh Hoa nhận tiền của bà Ngọc trao, con bé vỗ tay cười thích thú:

- Ôi gọi ơi! Thế là nhỏ Thư trả hết nợ nần rồi, hết kỳ luân, Yến Linh ơi . Đêm nay nhỏ Thư cười hết số luôn, thắng một giấc đến sáng cho nhỏ hết trần trở còn gì.

- Làm như nhỏ chưa từng thấy tiền vậy, không sợ bác gái cười bây giờ.

Ánh Hoa vờn mắt, cười xòa:

- Minh thì số tiền này là chuyện nhỏ nha, nhưng nhỏ Thư thì chưa lần có được, bộ Linh quên sao . Dạy kèm làm gì có chứ ? Thư về không nhảy cẫng lên mình thua đó, cá không ?

Hai cô vui vẻ ngoéo tay cười . Ông Khải nghe lòng nhẹ nhõm . Không ngờ hư can trường, phấn đấu trong cuộc sống sinh viên như thế . Xót xa lần lần đi vào lòng ông qua tiếng thở dài i.

- Bác trai à! Thágn sau bác nhớ đến nhá . Để thôi con gái bác đói chưa từng thấy đó, thiếu cây đàn và cái lon Guigoz nữa là gia nhập cái bang, giống hết xẩy luôn . Thật đó bác à.

- Bác sẽ cố gắng.

- Không phải cố gắng mà papa phải nhất định, nhất định ghé nha . Thay mặt Thư, con cảm ơn hai bác, nhất là bác gái đây . Nếu không có sự đồng cảm, rộng rãi của bác, để gì Thư có được. số tiền lớn này.

- Đầu phải của bác.

- Dù vậy, nếu bác ích kỷ về nhà cần nhần, Thư đâu có lần sau nữa, hà Ánh Hoa ? Cho nên, phải cảm ơn madam luôn là vậy há.

- Chứ còn gì nữa . Ôi gọi ơi! Có tiền, cảm ơn một ngàn lần cũng được mà, há bác trai . Vạn tuế papa, một vạn vạn tuế luôn.

Ông Khải cười vui vẻ chào họ . Hai cô nhóc liến thoắng ấy đưa "Mạnh Thường Quân" xuống đường, không tiếc lời tặng bốc nào cả khiến bà Ngọc bật cười, dù lòng tung tức không sao chịu được.

Yến Linh và Ánh Hoa đánh tay vào nhau trước mặt lạnh như tiền của Thư . Hoàng Nga từ ngoài trở vào, tay che miệng:

- Lúc này đi học về, định vào phòng, nhưng nghe hai diễn viên đang xuất thần với vai diễn độc đáo của mình . Không ngờ Thư ơi! Hay như thật . Nếu Yến Linh của mình học nghệ thuật sân khấu, chắc chắn đầu thủ khoa đấy.

- Eo ơi! Ta đóng vai tỳ nữ một cách xuất sắc, sao không kém ?

- Sao lại không ? Trong vai nô tì, Ánh Hoa lúc dạo đàn, lúc vô vọng cổ không chê vào đâu được . Thật là tài sắc vẹn toàn . Nếu ai kể lại, chưa chấ9" Hoàng Nga này tin à nha . Thật là hết sẩy luôn.

Yến Linh ôm tiền, cười toe toét:

- Chuyện nhỏ . Nhận vai thì diễn cho đạt mới ăn ké được chứ.

- Ê, Yến Linh ! Thương làm sao cái nỗi đau của bà ta, đưa tiền môi cười cười, nhưng bụng thì tức căm gan luôn . Nhưng làm sao không đưa cho được, bởi hai con a đầu vừa đưa bà lên, vừa đẩy bà vào ngõ cụt mà . Đành phải móc ra thôi.

Thư liếc bạn, cười:

- Bộ tả tình, tả cảnh thế lương lắm sao mà hầu gia tặng xuất hát này cao dữ vậy ? Chuyện khó tin mà có thật à.

- Dĩ nhiên rồi . Đây là vật chứng, nhân chứng, nhỏ tâm phục khẩu phục chưa ? Yến Linh , Ánh Hoa một khi chịu lên sân khấu là phải biết.

Thư liếc dài, chỉ xuống nhà, cười:

- Lão bà bà dưới nhà chờ sự diễn xuất của hai a đầu đó . Xuống dưới mà ca cảm đi.

- Yes, madam! Tự giờ chỉ chờ bấy nhiêu đó thôi . Cảm ơn nha.

Thư trong theo bóng Yến Linh với nụ cười trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: chương 2

- Đi đâu mà diện vậy, madam ?

Ánh Hoa quay lại, bắt gặp Thư ngồi trang điểm, dù Hoàng Nga lên tiếng reu chọc . Cô cười, nheo mắt:

- Chuyện này mới nghe . Không gây chú ý cho quần chúng sao được . Đành phải thành thật khai báo thôi, "con gái".

- Nói chơi thôi, chứ tôi biết đêm nay là sinh nhật của mẹ Kỳ Long, cô con dâu bà chọn phải có mặt thôi . Cho nên bà Tám nhà mình phải trang điểm cho hết xẩy vì là nhân vật chính mà . Một ánh sao trong đêm mù mịt soi bước cho con trai ông bà từng nức thẳng hoa ấy mà.

- Thật vậy sao Thư Thư ? Vậy mà nhỏ giấu kín nha . Vậy là có ý đồ rồi.

- Người ta ai chẳng có những điều cần giữ riêng cho mình chứ.

Ánh Hoa và hai bạn hướng về Thư với ánh mắt dò hỏi . Thư cười:

- Mấy bà làm gì vậy ? Nếu Thư có yêu chàng công tử bột Kỳ Long cũng đâu có gì lạ, phải không ? Tình yêu có cũng tốt, chứ đâu phải là sao hỏa rot" xuống nhà trọ này mà nổi sóng lên thấy ghê vậy ?

- Nhưng người ta muốn biết, Thư có phải là phu nhân của công tử ấy hay không để người ta mừng, chứ đâu phải quan tâm một cách khác.

- Vậy sao ? Đến giờ tôi xuất hành rồi, có cần xin giấy phép không vậy ?

- Mất bóng là biết nhỏ đến điểm hẹn hò rồi, khỏi cần báo cáo.

- Tốt vậy sao ? Không cần theo dấu tội phạm à ? Đồi hệ ân xá hồi nào mà Thư Thư không hay vậy ? - Thư liếc Yến Linh , môi trề ra.

- Người ta mang tâm hồn cao thượng, biết hy sinh cho chính nghĩa, cũng có lúc không truy cứu tội phạm vì biết người ta vô ý, chứ đâu phải đột xuất mà

ngạc nhiên . Nhưng sao nhỏ đi sớm vậy ?

Ánh Hoa xen vào với giọng giễu cợt:

- Người ta sinh ra từ đèo "Rù Rì", nên phải xuất hành sớm để đến "thung lũng tình yêu" cho kịp giờ giao bôi . Không biết gì hết hà.

- Và Từ Dũ cũng là điểm cuối cùng để cho mấy mẹ giải tỏa tâm lý chứ gì . Dễ thôi, thoải mái, xả láng, sáng nhớ về sớm nghen.

Thư nhướn mắt, máng gò bước ra cửa, môi cười cười:

- Kinh nghiệm bản thân tràn trề, nên nghĩ ai cũng giống mình cả . Tội nghiệp . Mai mốt nhớ mua than cho Thư nằm cứ nghe . Chào.

Ánh Hoa vỗ tay, cười, nói với theo:

- Ê! Chịu khai rồi sao . Chị Hai em sẵn sàng cho bà Tám tới luôn.

Hoàng Nga trông dáng Thư với vẻ lo lắng:

- Ánh Hoa à! Mình thấy Kỳ Long tuy có đẹp trai, có đầy đủ điều kiện làm chồng nhưng nét anh ta có vẻ giả dối làm sao vậy . Nếu lỡ gã đẩy Thư Thư của mình vào chuyện đã rồi thì sao đây ?

- Làm gì có . Thư Thư đâu phải con nai chín hiệu mà là con sư tử núp bóng đây . Nếu có chuyện đó... thì hể t đường binh, đành phải xếp giáo quy hàng thôi, làm thiếu phu nhân cũng sướng vậy.

Hoàng Nga thở dài . Yến Linh cười, trấn an:

- Lo chi mệt vậy, chuyện gì tới sẽ tới, con người ai cũng có số, lo gì.

- Giày dép còn có số mà, đúng không ? Mặc nó đi chứ gì . - Hoàng Nga cự nự.

Yến Linh cong môi, đáp:

- Vậy chứ bà lo có được không ? Sao mới này không đóng vai a đầu đi, theo hầu tiểu thư cho trọn tình chủ tớ, giờ nói.

Hoàng Nga ngúng nguẩy bỏ đi.

Trong khi ấy, Thư đi chậm chậm trên phố, lòng băng khuâng không biết mình có nên đến đó hay là quay về nữa . Từng chiếc xe honda quay lại hỏi Thư: cô đi đâu, đến đâu ? Họ rà theo mãi.

Thư đứng lại khi thấy trên xe Honda là một gã thư sinh gật đầu cười mời về ngập ngừng . Nét sượng sùng còn in rõ trong ánh mắt, cho cô biết gã mới vào nghề . Có lẽ bắt đầu dĩ thời . Giọng anh ta nhẹ nhàng khi muốn Thư cho một cuộc xe . Thư gật nhẹ, hỏi thật dịu:

- Tôi muốn đến chung cư Nguyễn Đình Chiểu, ở gần cầu Thị Nghè đó . Anh biết không và giá bao nhiêu ?

- Tôi mới ra chạy, chưa rành đường, cô hướng dẫn cho tiện . Còn giá cả, thường ngày cô đi bao nhiêu, cứ trả chừng ấy là được rồi.

Giọng gã thật trong, thật dịu dàng, Thư cười, nhướn mắt:

- Nếu tôi trả một nửa thì sao ?

- Nếu vậy xem như một nửa đó mua kinh nghiệm, có sao đâu ?

- Tôi muốn bán kinh nghiệm cho anh đắt hơn một chút nữa thì sao ?

Gã nhìn cô, cười:

- Mất. cô hiền hậu quá, đâu lẽ có sự tham lam như vậy, phải không ?

- Một đêm, anh chạy được bao nhiêu ?

- Không có chừng . Nếu gặp người bán kinh nghiệm với giá đắt như cô vậy, xem như nóc ao luôn còn gì.

Thư nhún vai cười, mắt ngắm anh ta:

- Cô tìm diễn viên sao nhìn tôi đặc biệt như vậy ? Dáng tôi cũng nghệ sĩ lắm.

- Nếu tôi có ý đó, anh có đồng ý nhận vai diễn tôi chọn không ?

- Nếu không ngoài khả năng, tôi sẽ không phụ lòng của cô đâu.

Cô cười gật gù, chậm rãi, cô đề nghị:

- Mỗi đêm anh chạy bao nhiêu, tôi sẽ gọi lại đủ số, nhưng tôi chỉ nhờ anh chừng một giờ thôi, bắt đầu từ phút này với điều kiện...

- Cô nói đi. Đã chấm tôi rồi, còn ngần ngại gì nữa!

Thư dịu giọng, mắt nhìn anh, cô bày tỏ ý mình rồi kết thúc:

- Tôi muốn anh về nhà thay bộ đồ vừa cho thích hợp với nơi mình đến. Mong anh chuẩn bị tư thế và ngôn ngữ cho tốt, đừng để vai diễn lộ bịch. Tôi xấu hổ với người ta.

- Nếu tôi bắt cô trả thù lao gấp đôi khi diễn đạt vai mình thì sao?

- Chừng ấy hãy tính đi, đừng có nổ sớm quá, không tốt đâu.

- Nếu diễn tốt, tôi sẽ tái xuất nhiều lần tuổi xuân bên cô chứ gì. OK?

- Trái đất này xem vậy mà nhỏ lắm. Nhận tiền thù lao cho cao, diễn tồi tệ, sau này gặp nhau trong dịp tình cờ, khuôn mặt sượng sùng của anh cũng đủ tiền rồi. Như vậy với tôi, giá ấy vẫn còn rẻ chán. Một lần cho anh nhớ đời cũng tốt mà, nhờ đó khiêm tốn lại hơn.

- Tôi chưa lên sân khấu lần nào, nhưng hợp tác với cô cũng là điều thú vị. Mình thử xem khả năng thế nào, có tới luôn được không hả?

- Được hay không tiền cũng ảm túi mà lo gì.

- Cô thật biết ý nghĩ trong tôi, cô cảm nhận à?

- Tôi không cảm nhận mà là suy đoán. Anh đang cần tiền, tôi đang cần người. Đổi trao thế nào đều có lợi cho anh mà, đúng không?

Gật gù, anh bước xuống đứng cạnh Thư, đưa tay đo ngang đầu:

- Cô xem ngoại hình tôi thế nào? Cao ráo không đến nỗi nào chứ?

- Nếu anh thấp hơn tôi, lại không có dáng vóc của một thư sinh, tôi thuê anh sao? Tôi ghét tránh vỏ dưa gặp phải vỏ dừa lắm. Anh không là vỏ dừa đáng ghét đó chứ?

- Nếu có, tạm thời tôi cũng giấu mặt. Dù là một gã xe ôm, nhưng tôi cũng biết lúc nào nên vọng động chứ cô Hai.

- Ý anh muốn nói mình thông minh, biết" thấu tình đạt lý" chứ gì? Có cần cho pháo nổ sớm vậy không bác tài? Còn đứng đó, chưa chịu về nhà thay đồ xiêm y cho tôi nhờ. Nhìn gì? Chút nữa lên sân khấu nhập vai nhìn cũng chưa muộn mà. Lấn thẩn như ông cụ vậy.

Gã gãi đầu, cười khì:

- Cô đợi tôi ở đây chứ?

- Chẳng lẽ đến nhà vĩnh biệt. Đợi đem xác anh về ăn hay sao?

- Không. Tôi sợ cô cắt hợp đồng bất từ thôi mà.

- Nhớ ăn mặc đẹp đó. Còn chưa cho xe đi, mệt chưa?

Gã cười bởi sự phụng phịu của Thư:

- Biết rồi, đừng lo. Tôi mặc bộ đồ xịn nhất mới xứng chứ. Đợi nghen.

- Có cần nhận tiền "cọc" không vậy bác Tám?

- Nếu tôi có ý đó, chưa chắc có. Vì cô là người có ý tứ mà, để gì đưa khi tôi chưa hoàn thành sứ mệnh đặc biệt chứ.

- Dĩ nhiên rồi, vật bất ly thân mà.

- Biết tính cô mà. "Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất chuộng", đúng không? Cho nên mọi sự phải sòng phẳng mới hài lòng.

Thư nghiêng mặt, cười nhẹ:

- Và gã tài xế, lưỡi cũng dẻo lắm, biết" lúc nào làm vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi. Đúng quá. Sao còn đứng đó, chưa đi?

Gã rùn vai, đưa tay tạm biệt khi cho xe lăn bánh.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

chúc thọ của mẹ Kỳ Long bắt đầu. Thư Thư với gói quà trên tay, cô nhẹ nhàng bước đến, chúc mừng bà. Mẹ Kỳ Long vui vẻ lắm, bà luôn tạo cơ hội cho con trai mình gần gũi Thư trong từng lời gán ép theo ý mình. Thư đến bàn, nắm tay gã "bạn tình", dịu anh lại gần Kỳ Long. Giọng cô thật ngọt ngào, cử chỉ tình tứ khi giới thiệu:

- Kỳ Long ! Đây là bạn trai của Thư. Tình cờ gặp nhau trên phố, em cùng anh ấy đến chúc thọ của bác cho phải đạo.

Ngắm gã với ánh mắt ganh tỵ, khinh thị Long nói:

- Em có bạn trai, sao anh không biết vậy ? Mới gặp đầu hôm à ?

Thư bóp tay gã, mỉm cười với Long:

- Anh nghĩ gì vậy ? Chẳng lẽ Thư có bạn trai cũng thông báo cho anh sao ? Đó là chuyện thầm kín, riêng tư mà.

- Kỳ Long à! Tôi với Thư quen nhau nhiều năm nay. Có lẽ ít khi gặp và đi phố cùng nhau nên không có cơ hội giới thiệu với anh. Bây giờ vẫn chưa muộn mà, phải không ?

Dù bắt tay với gã, nhưng ánh mắt của Kỳ Long vẫn nằm trên khuôn mặt Thư. Giọng Kỳ Long gần gũi:

- Thư Thư ! Em cho rằng anh không xứng đáng chứ gì ? Có cần giới thiệu anh bạn này trong đêm nay không vậy ? Anh ta hơn hẳn anh sao ?

- Kỳ Long à! Lâu lắm anh ấy mới về. Tụi em đi phố, sẵn dịp đến chúc mừng bác. Có gì anh phải cay đắng như vậy chứ ?

Gã chỉ tay vào người, cười cười, lên tiếng nói về mình:

- Tôi là Quốc Huy. Vì ít khi về nước nên tôi và Thư Thư thỉnh thoảng mới gặp nhau, chứ không phải đợi phút giây này mới đến chào anh.

- Anh đi học nước ngoài hay là Việt kiều "hồi hộp" đây, phải vậy không ? Đừng có nổ với tôi nhá. Kỳ Long chứ không phải "hai lúa" đâu.

Anh ngắm Quốc Huy như đang xem món hàng trên sạp vậy. Quốc Huy xoay người như biểu diễn thời trang cho Kỳ Long ngắm toàn diện một cách thoải mái. Thật lâu, anh đáp bởi ánh mắt trách móc của Thư:

- Kỳ Long à! Ai dám nỏ trước mặt một công tử giàu có, sang trọng và hào hoa như anh chứ. Tôi được may mắn ra nước ngoài học mới về tuần này. Đối với anh, vạn điều tôi thua kém, chỉ với Thư Thư là tôi đến trước anh mà thôi. Đó là duyên phận mà, xin lỗi nha.

Bàn tay anh bị Thư bóp liên tục, ý muốn nhắc anh đừng có nổ quá trời vậy. Thế mà anh vẫn vui vẻ, thản nhiên ca cẩm về mình. Thật hết nói nổi. Dù hiểu ý Thư, nhưng anh vẫn phớt lờ:

- Kỳ Long ! Anh xem bộ tôi giống con bác Ba Phi lắm sao mà không đủ điều kiện du học vậy ? Chẳng lẽ khi yêu Thư, tôi phải đem lý lịch trích ngang trình làng cho bạn bè Thư mới đứng thủ tục sao ?

Thư e ngại trước gương mặt tự tin và giọng rắn rỏi của Quốc Huy. Cô cho rằng Huy nóng mặt nên tự giới thiệu cho ngon hơn trước ánh mắt kỳ thị của Long, để anh thỏa mãn con giận trong lòng mà thôi.

Kỳ Long đưa tay mời Thư ra sàn nhảy, bắt cần Quốc Huy có thích hay không. Để xoa dịu tự ái của Huy, Thư ôm cánh tay anh, cười nhỏ giọng:

- Anh cho phép em nhảy với Kỳ Long nha.

- Ừm. Lịch sự mà, phải vậy thôi. Chúc vui vẻ.

Mắt Thư thỉnh thoảng liếc về Huy khi cô thấy mẹ và bạn bè của Kỳ Long đến bàn có vẻ khích bác cho Huy uống rượu. Cô biết mẹ Kỳ Long không vui khi cô đưa Quốc Huy đến, nhưng Thư nhất định thế mà. Cho bà biết cô không bao giờ chấp nhận lời cầu hôn của cậu công tử hào hoa, ăn chơi khét tiếng của bà. Nếu cần, cô sẽ không dặt kèm cho cháu nội của bà luôn.

Sau những chén đầy vui nghĩa tình một cách miễn cưỡng ấy, Quốc Huy ngồi nhìn Thư Thư. Dưới ánh đèn mờ nhạt ấy, trông cô cũng thanh thoát dịu dàng xinh đẹp, dù trang phục đơn giản trong những màu rực rỡ vây quanh. Ngắm lại chuyện hai người, anh bật cười nhìn lại mình. Chuyện ngộ nghĩnh

khó mà tin . Hai người chưa hề quen nhau, bước lên sân khấu mới biết tên nhau và mình phải làm gì trong từng giai đoạn của phối cảnh, cũng như có lần xả vào nghề mới thấy tìm được một cuộc xe không phải là dễ dàng . Huy ngắm mình rồi bật cười:

- Cũng đẹp ra phết chứ . Áo quần, cà vạt chỉnh tề, xứng với Thư quá chứ . Trách gì chàng Kỳ Long ganh tỵ ra mặt.

Người ta cho rằng, phụ nữ đẹp vì lụa, nam tử hán, nhìn quân phục biết tư cách . Khóac áo màu tằm xé giống y chang, gờ thay đổi y phục Huy có thua ai trong nhóm bạn bè của Long đầu.

Ngày đầu trở về nhà, anh chưa biết làm nghề gì để có được một cuộc sống tốt, nên chạy khắp thành phố, không ngờ người ta tưởng anh hành nghề Honda ôm . Từ đó, sẵn thể anh tới luôn . Lăn lộn vất vả trong nghề đưa rước khách thập phương, anh mới tìm thấy được hai bữa cơm không phải điều dễ dàng . Và trong chiếc áo bạc màu mưa nắng ấy, Huy mới hiểu tình người cho nhau vui buồn, đắng cay bạc bẽo cũng từ bộ quần áo và thân phận hiện tại của mình . Kể từ lúc nhận buồn vui ấy, nên Huy mới có kinh nghiệm trong mọi mặt, kể cả với người thân.

Thư trở về bàn và ra sân nhảy với Huy theo phép lịch sự . Cô ngước nhìn anh, cau mày trách cứ:

- Đã nói với anh sao, chỉ cần xuất hiện thôi, ai kêu anh nổ như đại bác vậy . Nhìn kỹ môi đâu có mòng, sao cương ẩu thần trời vậy ông ? Nghe ông trong miệng mà tôi nổi da gà đầy mình vậy.

- Nếu không em chịu nổi trước ánh mắt khinh người của anh ta . Anh không đập cho người yêu của em mộ Thư Thurahan là tốt rồi . Còn nói.

- Hớ! Nếu yêu được, ai mượn mấy người thể thân, vậy cũng nói . Phát ngôn bừa bãi, không ngượng miệng là bản tính của anh à ?

- Làm tốt cho cô, còn trách cứ là sao . Chẳng lẽ tôi báo với chàng công tử bột này nghề nghiệp thật sự của tôi, để anh ta có dịp nhạo báng chúng ta à . Cô đó, tôi mệt quá đi.

- Ai làm gì anh mà mệt với không . Người ta dặn sao, cứ chào hỏi rồi ngồi đó ăn và uống ít rượu giùm tôi cho đủ lễ thôi . Ai kêu anh ăn nhiều, uống cả đồng luôn, còn bày đặt nổ nữa . Tôi mới mệt.

- Bộ cô xấu hổ vì cho rằng khả năng tôi không hơn gã trời đánh đó à ?

- Tôi mượn anh đóng kịch một lần thôi, có lần thứ hai sao mà làm nổi . Lúc nói, anh đâu có nhìn mà thấy người ta "ngưỡng mộ" . Hứ!

- Nghi ngờ khả năng của người yêu cô chứ gì ?

Thư liếc Huy, tay nhéo vào hôn ganh, nghiêng rằng:

- Có chuyện đó sao hả ? Nhiều chuyện chưa từng thấy, tôi còn sợ anh mà.

- Sợ hay hãnh diện ? Cho Thư hay nha . Có lúc nào đó , cô thương tôi không hay đó nha . Bộ tôi tệ như Hai Lúa à ? Nhìn vào không xứng với Thư sao ?

- Xứng chứ, để thôi anh buồn sao . Đóng kịch hay như thật vậy . Phim giả tình thật là anh đó sao ? Mệt anh ghê vậy.

Càng nhéo Quốc Huy theo con tức giận của mình, anh càng cười . Thư liếc dài, cô cao giọng khi hai người rời khỏi nơi ấy.

- Tôi đưa anh đến đây làm nhiệm vụ đóng cửa cho Kỳ Long không tìm cách vào nhà . Anh thông minh sao chậm hiểu quá vậy ? Nếu tôi dùng ngôn ngữ được thì một năm nay tình trạng đeo đuổi của Kỳ Long không còn nữa . Ai mượn tay anh khóac lên vai tôi chỉ , bộ không tốn tiền và công sức sao ?

- Thì đóng cửa rồi đó, còn đòi gì nữa mà cần nhần.

- Bực mình quá đi . Rồi ngày mai, lỡ tôi có người yêu không giống như anh tuyên bố thì sao ? Ham lắm . Hết chuyện nói lại tự giới thiệu mình từ nước ngoài về . Sao không bảo rằng, mới chia tay với chị Hằng Nga nên buồn quá trở về trần gian làm lại từ đầu luôn đi.

Thư đứng lại, giậm chân, tay đâm lên vai anh:

- Bộ nghĩ rằng, trong buổi tiệc hôm nay toàn dân Hai Lúa hay sao á ? Tự biên, tự diễn không biết ngượng mà.

- Làm gì mà kêu lên như bà Tám mắt của vậy ? Thấy ghê chưa ?

- Bực quá, không nói ai chịu nổi đây . Anh nói đi . Kịch bản một nơi, anh diễn một nẻo, không thấy mình lộ bịch hay sao ?

Quốc Huy nắm tay cô, siết chặt:

- Nếu thật sự tôi từ bên ấy về thì sao ? Thư có bằng lòng làm bạn đời của tôi không ? Sao Thư hay đánh giá người qua màu áo vậy ?

Cô giật tay lại, mắt mở to, đẩy anh xa mình:

- Ông là ai ? Làm ông tướng hay nô tỳ gì không cần biết . Tôi đưa đến để ông xuất đầu lộ diện cho tôi bình yên thôi . Còn người tôi yêu là ông xe kéo,

xe ôm hay làm bất cứ nghề nào cũng được, chỉ cần sự thương yêu thực sự mà thôi . Ông nghe chưa hở ?

- Làm gì đỡ thấy ghê vậy chị Hai ? Bất quá tôi không lấy tiền thù lao thôi . Bộ đánh k hông biết đau, nhéo không cảm giác sao mà xâm phạm thân thể người ta thoải mái vậy, bà chị ?

Mùi rượu phà vào mặt cô, Thư thờ dãi:

- Bộ say sao dãi xe không nổi vậy ?

- Thấy mặt bà, tôi sợ quá, đâu còn sức đâu dẫn xe . Đàn bà con gái đáng mệnh khảnh, lúc đầu ăn nói diu, dảng nên tôi thương cảm hoàn cảnh khó khăn của cô, tôi mới hy sinh mà đi bên cô với vai nhân tình yêu dẫu ấy . - Thật lâu, giọng anh nhừa nhựa tiếp - Nếu biết cô dữ như vậy, thà chạy long nhong ngoài đườngmà mũi không ngọt ngạt khó thở, tay và đùi không bị đau, nhất là không bị ba ly rượu tình nghĩa đó là mất tôi không thấy đường nè . Cô thấy khổ không ?

- Ai kêu uống quá chi . Người ta nháy mắt ra dẫu cũng còn đưa ly lên môi, giờ than thở là sao . Bụng làm dạ chịu, bộ quênrồi à ?

- Thì cũng tại cô thôi, nói gì nữa . Tôi ghét nhất là bị vợ cản năn, hăm hù trước đám đông . Cô trợn mắt, hăm he, tôi không uống, người ta coi tôi ra gì . Thăng Huy này sợ vợ, sợ con bé Thư Thư à ? Không dám đâu . Tôi chơi tới luôn, cho cô bỏ tật.

- Thì ráng chịu cho đã tật, than van, ôm đầu là gì.

- Cô về ngủ cho thoải mái đi . Tôi ngồi đây, bao giờ khoẻ tôi về.

- Vậy cũng nói được . Say như chết, người ta lấy xe rồi sao chạy ?

- Cô ở hội từ thiện ra hồi nào, tự nhiên dụi dảng thấy sợ luôn. Phải lúc này cô biết nể tôi, tôi đâu có uống quá trời như vậy chứ . Đáng mắc chết cũng phải chơi luôn.

Thư chắc lười khi Quốc Huy ngồi bên lề đường mặc cho đồ ăn ụa ra . Anh ôm đầu về uể oải, giọng nhừa nhựa:

- Tôi đâu có biết uống rượu . Vậy mà tức cô, tôi mới nốc cạn luôn, giờ mới hối hận nè.

Thư biết anh say quá rồi . Cô kêu xe đưa Huy về nhà trọ của mình . Còn cô chạy xe của anh dẫn đường . Thật lòng cô sợ bỏ Huy ở đấy kẻ gian sẽ lợi dụng mà lấy xe . Ngày mai, anh sẽ sống ra sao đây ?

Bà chủ sau khi nghe cô giải thích, bà cho Huy vào ngủ tạm phòng con trai của mình, bởi anh ta đi công tác chưa về . Trong mắt bà, Huy là bạn trai của Thư . Bạn bè tha hồ chế giễu, nhưng Thư đâu dám bật mí . Đành ngồi canh anh chàng say đang thả mình trong giấc ngủ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: chương 4

Quốc Huy thỉnh thoảng đến thăm Thư . Có khi đợi Thư dạy xong, họ đi ăn kem, bát phở . Nhưng không ai hỏi ai điều gì về đời sống riêng tư của nhau . Thư về nhà, Hoàng Nga ngắm cô với nụ cười khó hiểu . Thư xoay người như biểu diễn thời trang, cô nhướn mắt, hỏi:

- Bà nhìn gì như muốn nuốt người ta vậy Nga ?

- Nhìn xuống đường, bắt gặp phút chia tay kéo dài . Ôi! Mùi mẫn không chịu được . Không biết tới đình Phú Sĩ chưa há Hoa ?

- Trai đơn gái chiếc, trong phòng có một cái giường nhỏ mà thôi . Chẳng lẽ nhìn nhau khơi khơi vậy ta ?

- Không một nụ hôn nồng ấm, vòng tay khép kín, thật là thế gian chưa từng có . Yến Linh ! Bà nghĩ lại đi.

- Khó nói lắm, Ánh Hoa à . Nhiều khi người ta chỉ thể hiện tình yêu bằng mười ngón tay ngọc ngà ấy thì sao ? Chẳng lẽ sự tuyệt vời ấy đem phơi bày cho bạn bè biết, cũng kệt lắm . Bỏ qua há.

Ánh Hoa đang dũa móng tay, cô liếc Thư, cười cười:

- Hoàng Nga à! Khỏi cần tìm dấu son trên áo . Minh hãy âm thầm thấu hiểu và bỏ qua chuyện vượt rào của tiểu thư nhà mình đi . Lâu lâu cũng nên bỏ mức quy định để tìm cảm giác lạ lẫm ấy chứ lỵ.

Hoàng Nga gật đầu:

- Nga đồng ý vì tự do chưa bị giới hạn mà . Nhưng Nga ghét nhất là sự chối bỏ "quan hệ thân thiết" ấy bằng lời biện hộ vô căn cứ . Nga thương nên quan tâm hỏi: "Ê Thư! Anh ta ở đâu ? Hai đứa quen nhau tự bao giờ, mà sao chiều cuối tuần là đèo nhau ra phố, gần khuya mới về . Tối đâu rồi ?"

- Rồi Thư trả lời sao , Hoàng Nga ?

- Ờo mình, tay se se chiếc khăn, nhỏ lắc đầu bảo: "Dạ em không biết gì về anh ta mà . Ra phố chạy loanh quanh cho vui thôi . Chứ hai đứa chẳng có gì".

- Chẳng có thì... - Yến Linh ngập ngừng, liếc về Thư.

- Thôi đủ rồi . Nếu có, Thư Thư cũng đâu thể kể lại cho nghe chứ ?

- Phải bà không Hoàng Nga ? Tự nhiên xưng phong mình "lên" hà . Bộ tính hưởng xái sao mà làm đồng minh một cách nhiệt tình vậy ?

Thư kéo chăn lên tới ngực, cô liếc về các bạn:

- Phê phán, ghép tội đủ chưa các mẹ, để cho con ngủ được chưa ?

- Một đêm, mỗi chiều thì thăm không mệt, về tới phòng mệt là sao ?

Thư ngồi bật dậy nghiêm mặt, giọng cô chậm rãi, rõ ràng:

- Các bạn nghe đây . Chúng ta sắp ra trường tức là sắp thành người lớn, phải sống tự lập rồi . Thời gian này, nếu như tôi có yêu và tiến tới hôn nhân với ai đó, hay với Quốc Huy cũng đâu có gì quá đáng chứ ?

Thở dài, Thư cười nhẹ:

- Tiếc rằng Quốc Huy chưa hề tỏ tình với Thư Thư , và lòng của tôi cũng chưa bao giờ rung động vì anh chàng nào, kể cả Quốc Huy . Chuyện quen với Quốc Huy là vậy . Tôi và anh cùng đến nhà Kỳ Long dự tiệc . Tàn tiệc, anh Huy đưa Thư về, vì hai đứa cùng đường.

- Chứ không phải cùng phòng ?

Thư trừng mắt trước những lời buộc tội đó, cô gằn giọng:

- Nếu Thư và anh ấy yêu nhau, Thư giấu giếm với những bạn thân đã từng bảo bọc, tháo gỡ khó khăn suốt từ ấy năm làm gì chứ ? Yêu nhau chân thật, có gì xấu, tại sao phải che giấu, đúng không ? Với lại, Thư nghèo, làm gì có đủ tiêu chuẩn để có người bạn trai yêu mình thành thật chứ.

- Sao Thư lại xem thường mình ? Quốc Huy có gì mà phải đề cao, có quá đáng hay không ?

- Cách ứng xử, lịch thiệp trong giao tiếp, cho mình thấy bản lĩnh, trình độ văn hóa và nhân cách của Quốc Huy hơn người . Nếu anh ấy chịu ngỏ lời, mình cũng dễ dành thời gian nghỉ lại . Cho nên từ đây, các bạn đừng nên đề cập đến nữa.

Ánh Hoa cong môi, hạ giọng điều tra:

- Chẳng lẽ một đêm đi qua, hai người gờ tình trên sóng mắt, một ánh mắt nhỏ cũng chẳng có ?

- Trời biết, đất biết, chuyện trong đêm à.

Thư nhìn Yến Linh nhép môi:

- Nếu tôi có ngủ, có là vợ Quốc Huy cũng đâu liên quan đến mấy người . Không tra gạn, nhiều chuyện, bệnh hay sao ? Phải nói vậy, có khi nào Thư xen vào đời tư của ai chưa ? Giờ ngủ đi kéo ôm à . Thấy người ta lặng im, cái tới tới luôn, không biết tự ái của Thư Thư có bị tổn thương hay không nữa . Làm quá, Thư sẽ bay đó.

Giọng Thư tuy nhẹ, nhưng nét buồn khiến các bạn quay về giường, thả mình trong giấc ngủ, trả sự bình yên cho cô bé chịu nhiều gian khổ nhất trong nhóm.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: chương 5

Lần này, Quốc Huy tìm đến Thư vào chiều cuối tuần đã gây cho cô bé sự khó chịu . Mất hướng về bộ salon, nơi Huy đang chờ, cô hỏi:

- Có chuyện gì nữa đây ông . Đã nói rồi mà cứ tìm đến hoài . Bộ không có chuyện gì làm sao, đi rông hoài vậy.

Giọng rần rỏi của Huy đáp:

- Không có chuyện, ai tìm đến đây làm chi . Bộ ngơ ng`i đội nhỏ dòi gót ngọc xuống gập, vui vẻ lắm à ? Điều sao thấy sợ luôn . Chờ cả buổi chứ ít" sao ?

- Tôi bị ép, chứ không vui vẻ tự nguyện tiếp người khách không mời mà đến đâu . Bạn bè chế giễu, ai ch. u nổi . Vậy mà cũng xuất hiện hoài.

- Khỏi cần giới thiệu, nhìn bộ mặt "hết tiền" của nhỏ là người ta biết rồi . Tại kẹt mà, phải chịu nghe lời căn nhắc của nhỏ thôi.

Thư liếc anh, phụng phịu hất mặt:

- Chuyện gì vào đề đi . Có cần lấy trốn xa như vậy không ông anh ?

- Nhỏ có muốn nghe hay không đã . Căn nhắc đâu phải là bệnh của nhỏ.

- Không nghe ai đưa "long thể xuống đây chứ . Bắt đầu được rồi đó.

- Nhỏ rảnh không ? - anh gãi đầu, cười dọ ý.

- Nhưng chuyện gì mới được . Nếu hợp lý sẽ tranh thủ, ngược lại không giải quyết . Báo cáo cho đảng hoàng . Không được xạo nha.

- Bộ anh không đáng cho nhỏ tin tưởng sao ?

Bàn tay anh chỉ ngược vào người, nét bất mãn in rõ . Thư cười.

- Vào vấn đề chính đi, đâu cần đánh một cái vòng xa như vậy chứ ?

Quốc Huy cười trước gương mặt hình sự ấy . Anh mở lời:

- Là vậy . Anh có cô bạn trong nhóm, mới về thăm quê một chuyến . Anh muốn nhỏ theo cùng... Không biết nhỏ nghĩ sao ?

- Trời đất . Đi có đôi còn mang đề tam nhân làm kỳ đà hay chi ?

- Anh với cô ấy không có gì cả . Nếu là bồ, ai kéo em theo chi.

- Bài vở nhiều, không có thời gian . Anh một mình giống ruồi đi.

Huy nhăn mặt kêu cứu:

- Thư Thư ! Anh ra tay nghĩa hiệp một lần cứu em một bàn thua . Giờ em để người ta hạ anh bằng quả trực tiếp hay sao ?

- Mắc mớ gì đến em mà can thiệp . Anh không nhận lời, ai bắt anh đến công an sao mà sợ . Một khi đã quyết định, kéo em làm gì, lằng nhách hà.

- Vậy chứ em với Kỳ Long thì sao ? Ai đỡ đạnh cho em đêm đó ?

- Em là đàn bà con gái, sợ anh ấy đặt vào chuyện không hay sẽ làm xấu hổ gia đình . Còn anh sợ gì ? Người đẹp mở lời, mừng muốn chết, còn chạy là sao . Hay đến đây muốn báo tình hình cho em biết ?

Quốc Huy nhăn như khi ăn ớt, anh gãi đầu:

- Đù rồi ghen nhỏ . Lúc trước, mỗi lần ba mẹ cô ấy ở tỉnh lên hay nhờ anh này nọ, có khi tặng quà cho gia đình anh . Nay mời anh về quê có đám kỵ com, chẳng lẽ không đi ? Vì thế anh mới mời nhỏ làm bức bình phong, khi cần che cho anh làm phước vậy mà.

- Để sau này sinh quý tử chứ gì ? Nịnh cũng có hạng lắm. Nhưng em không đi là không đi.

- Nhỏ sinh nhằm ngày Phật xuống trần mà, đâu có thấy chết mà không cứu . Lòng từ bi đem bán chợ trời rồi sao nhỏ ? Hì xả một lần đi ha, xem như ngày rằm khỏi đi chùa, Thư Thư à.

Thư bật cười trước cử chỉ của anh . Cô hỏi:

- Nói thật đi . Có phải anh quen với người ta mấy năm nay, giờ muốn thay lòng đổi dạ nên muốn đem em ra làm hình nộm cho người ta nản lòng, thất vọng, gài sớ de, trả sự nhẹ nhõm cho anh chứ gì ?

- Em suy ra tùm lùm rồi kết luận gọn gàng, anh sợ em luôn à . Nếu cần chia tay, ai cho em chứng kiến để lấy kinh nghiệm chứ . Người ta có ý gì thì làm em, ai để em biết . Tính căn nhắc đúng thật là bản sao của bà Tám . Anh ném qua rồi, không sao, chẳng sợ.

- Cô bỏ nhí đó của anh ở đâu ? Nói để chuẩn bị, xem có bị đánh không ?

Quốc Huy nắm tay cô, cười:

- Vậy là em chấp nhận rồi hả ? Cám ơn nha . Xem như sự hỗ trợ đầy ý nghĩa này của em là mình huề nhau há nhỏ ?

- Cũng được . Bao giờ đi ?

- Sáng sớm . Mặc jupe được không Thư ?

- Về quê phải tùy theo hoàn cảnh của người ta ở đó ra sao mà ăn mặc . Nhập gia tùy tục mà, anh đã quên cội nguồn của mình rồi sao ?

- Em muốn khoác trang phục nào, anh cũng chấp nhận . Chỉ cần em có mặt theo cùng là được rồi.

- Quê cô ấy ở đâu ?

- Vĩnh Long, gần cầu Mỹ Thuận đó . Em có đến tham quan lần nào chưa ?

Nhìn nét mặt của Thư Thư có sự thay đổi rõ rệt, Quốc Huy hỏi:

- Em sao vậy Thư ?

-Ồ! Không có gì . Ngạc nhiên một chút, vì cô ta lại cùng quê với Thư.

- Thật hả ? Vậy em có dịp về thăm gia đình mình rồi.

- Chờng nào anh đi ?

- Ngày mai . Cả nhóm đều mong gặp mặt và làm quen em đó, Thư Thư.

- Họ là người như thế nào ? - Cô trầm buồn.

- Em sao vậy ? Bộ chê anh không cùng giới với em à ?

Thư thở dài, mắt nhìn ra khuôn cửa sổ, buồn bã:

- Không cùng đi thì anh nài nỉ . Còn nhập vào nhóm đi, em ngại lắm . Về quê của cô ta, chẳng lẽ không ghé thăm ông bà ngoại mình.

- Nhất định là phải ghé rồi . - Quốc Huy vui vẻ bảo.

Thư cau mày, gật ngang:

- Anh biết gì mà nói theo cảm hứng của mình . Em không thích, không muốn bạn anh ghé nhà ngoại, nhưng biết làm sao nói cho họ đừng biết ý mình đây.

- Em sao vậy ? Họ không xứng đáng để có mặt ở nhà ngoại à ?

- Anh sao vậy mới đúng đó . Từ lúc quen nhau, em có hỏi gia đình anh thế nào, và em xuất thân từ giới nào không ? Chúng ta chưa ai biết gì nhau, ngoài những cuộc tán gẫu, lang thang ngoài phố . Thật sự, nhà ngoại em nghèo lắm, mẹ em... có nhiều chuyện không hay, nếu anh đến nhà ngoại em . Cho nên em không muốn họ chứng kiến . Thứ nhất là họ chê anh không biết cách chọn bạn, hai là khinh rẻ em và ngoại lẫn mẹ . Thư không thích, anh hiểu không ?

Quốc Huy chưa bao giờ thấy mắt Thư long lanh như hôm nay . Anh hạ giọng trong tiếng thở dài:

- Xin lỗi . Tại anh không nghĩ sâu sa như em . Thôi thì thế này . Anh sẽ đi với em sang nhà ngoại thôi . Còn các bạn ở lại nhà Nhã Chi . Bằng mọi cách anh không để họ khinh em và cả anh nữa, được chưa ?

- Tốt nhất là cả anh nữa, không nên đến nhà ngoại em . Nếu đồng ý thì em theo cùng, ngược lại anh một mình trong chuyến đi này.

Quốc Huy định gật đầu cho Thư an tâm, sau đó anh sẽ đi cùng. Trước mặt mọi người, chẳng lẽ Thư từ chối ? Không ngờ.

- Nè, tôi nói cho ông nghe nha . Hứa không đến nhà ngoại tôi là không được đến . Nếu trở quê, đặt tôi vào chuyện đã rồi, xem như tôi và ông "xù đẹp", chưa hề quen . Thật đó, nhìn gì . Nghĩ đi.

Ngón tay của Thư điểm trên mũi Huy . Anh nắm tay cô, gằn mạnh:

- Không sang thì không sang, làm gì phùng mang trộn má y như sư tử vậy ?

- Hứa thì nhớ đó . Tôi ghét nhất là con ma nhà họ hứa, để rồi chứng nào tật ấy . Xạo xự tôi ghét lắm . Nhớ nha.

- Dạ, biết rồi bà chị . Tính kiểm chuyện cắt hợp đồng chứ gì ? Không có cơ hội ấy đâu . Mai tới sớm nha.
- Biết rồi . Có cần khởi hành lúc không giờ, để rút ngắn thời gian xa thì nhớ, gần thì thương không đây, anh Hai ?
- Sao em biết hay vậy . Bộ mới ở "trong ấy" ra , sao rành dữ quá ?

Huy liếc cô ánh mắt nhưong cao.

- Nếu có nồn nóng, nhớ nhưng cũng nên giấu bớt trong ấy . Có đâu lộ ra mặt, kêu người ta không hay, chẳng biết . Tôi sợ anh luôn à . Còn chưa về lo thuê áo quần bánh bao, nhớ mượn xe du lịch, và có cần gắn bông hoa cho xôm tụ không anh Hai ?
- Nếu em thích, cứ làm tới cho anh . Biết đâu người ta nghĩ rằng anh bị đưa rể xuống..
- Nhà bà Nhã Chi, bộ quên sao anh Hai ?
- Nếu bác tài lộn địa chỉ thì sang nhà em . Anh cũng gọi gắm đời hoa của mình luôn . Âu cũng là duyên phận mà.

Thư kéo tay anh, đẩy ra cửa, chỉ phía đường:

- Ra đó mà gọi gắm đời hoa cho mấy bánh xe tải hàng đi . Vậy mới hay, mới hết số đó anh Hai . Còn đứng đó ? Hãy xéo đi.

Quốc Huy lên xe, vẫy tay cười:

- Mai, anh đến sớm nha.
- Biết rồi . Ai trốn đâu mà sợ không biết nữa.

Thư Thư lắc đầu trông theo.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Không ngờ Huy đưa Thư Thư vào cổng quen thuộc của nhà bà chủ . Ở đây ngày xưa, Thư hay đến đây mỗi lần nhà mở tiệc hoặc ngày kỵ cơm . Nhà giàu không thiếu thứ gì, khách cả vùng đều đến dự, chứng tỏ uy thế của gia đình không nhỏ.

Khi Huy vào nhà, Nhã Chi ra đón với bộ đồ thật đẹp . Nét mặt vui vẻ, nũng nịu, Nhã Chi ôm cánh tay Huy như một người tình, người vợ đón chồng từ xa mới về vậy . Thư đưa mắt nhìn khuôn mặt vừa ngạc nhiên, vừa ngượng ngập của mẹ Nhã Chi hướng về mình.

Bà cụ, nội của Chi cũng có mặt. tại phòng khách đón Huy, thậm cho Thư biết anh là nhân vật quan trọng thế nào của họ.

- Thư Thư ! Cháu cũng đến đây thăm bà nữa ` ? Sao trùng dịp vậy ?

Mẹ Nhã Chi cúi đầu cười, ngập ngừng đáp khi Thư lặng im

- Mẹ à! Thư Thư đi cùng nhóm bạn của Quốc Huy và Nhã Chi đấy.
- Vậy sao . Hai đứa nó quen biết Thư Thư à ?
- Chắc vậy , mẹ à.
- Ồ, Thư Thư ! Lại đây bà báo.

Cô nhìn bà với ánh mắt buồn rồi quay đi, ngồi cạnh Huy và Thụy Hương em gái của anh, đi chung bạn trai của mình.

- Bà quen với em hả - Giọng Huy nhỏ và nghiêng mặt hỏi cô.

Liếc về Nhã Chi, cô lắc đầu:

- Không quen, chỉ biết vì ông bà ngoại của em khi xưa là tá điền của bà chủ.

Nhã Chi vui hẳn lên khi trao từng ly nước ngọt cho cả nhóm . Đến lượt Thư Thư , cô ngọt ngào lên tiếng:

- Tôi nghe gia đình nhắc đến Thư Thư nhiều lần, nhưng chưa có dịp chúng ta gặp và quen nhau . Không ngờ Thư là bạn với anh Huy . Nếu biết trước, chúng ta đến với nhau lâu rồi.

Cha mẹ Nhã Chi ngồi cạnh bà trong im lặng, mắt hướng về Thư và nhóm bạn . Thư biết sự chú ý của họ nên đáp giọng không vui.

- Cảm ơn sự chiêu cố của cô chủ . Thật ra, tôi không biết Huy đến thăm nhà của cô . Nếu biết, tôi không bao giờ đến . Tôi biết thân phận nghèo hèn, chỉ làm khó chịu khi xuất hiện ở đây thôi.

Cô rút tay khi Huy nắm tay mình như thăm bảo cô không nên lớn tiếng . Nhã Chi ngọt ngào cười:

- Thư Thư à! Chúng ta là bạn bè mà . Tuy lâu lắm rồi mình không có dịp gặp nhau, chứ Nhã Chi luôn nghĩ tốt về bạn mà . Còn chuyện người lớn, đừng bàn nữa nha.

- Cảm ơn lòng tốt của cô đã cho tôi ngang hàng bè bạn . Thật ra, ngày xưa mẹ tôi là nô bộc ở nhà này, làm sao bằng bà chủ được . Sở dĩ tôi không dám đến đây là vì giai cấp không cho phép thôi . Chứ được gia đình giàu có, hiền lành nhân đức chịu kết giao, ai chẳng muốn.

Mẹ Nhã Chi bước đến, nhỏ nhẹ lên tiếng, khi sắc mặt của ba Chi nóng đỏ, mắt hướng về Thư trừng lên.

- Thư Thư à! Chuyện gì đã qua, con hãy để cho quá khứ bình lặng theo ngày tháng đi . Có nói gì cũng vậy thôi . Bây giờ con là bạn của bác sĩ Huy, đến đây là khách của Nhã Chi rồi.

Thư Thư quay sang nhìn Huy, Huy biết sự trách cứ trong lòng cô . Anh nắm tay cô, dù Thư không phản ứng, nhưng anh biết cô không vui . Thư nhìn mẹ Nhã Chi , ngọt giọng hơn:

- Xin lỗi bà, quá khứ nằm yên, chứ không bao giờ chết, tôi nói lên ở đây là lời cảm ơn sâu sắc của bà và Nhã Chi đã dành sự đặc biệt cho tôi qua danh phận của bác sĩ Huy. Nếu bạn gái của ông Huy là ai, tôi sẽ ở lại dự với anh, còn giàu có hay nghèo như mẹ con tôi chẳng hạn, không thành vấn đề...

- Thư Thư !- Huy nắm tay cô kéo xuống, khi thấy cô giận dỗi đứng bật dậy.

- Anh để em nói . Anh không biết gì đâu . Ngồi im đó cho em.

Hướng về bà, Thư rần giọng.

- Còn riêng gia đình danh giá của bà, tôi không bao giờ dự . Bởi mẹ tôi và con gái bà ta đã từng không đủ đức được hưởng những gì bà đang ung dung ôm lấy . Xin lỗi, tôi phải về ngôi nhà nghèo khó, vì nơi ấy mới thật sự là của tôi . Cảm ơn.

Thư bước đi, Huy chạy theo nắm tay cô lại trong khi cha Nhã Chi hét lớn, tay chỉ về Thư giận dữ.

- Để nó đi . Đồ mất dạy . Cút xéo đi, càng nhanh càng tốt . Mau lên.

- Bà à! Bỏ đi . Chị ấy giận chút thôi mà . Thư Thư về nhanh đi . Bà giận đó.

Thư gạt tay Huy . Cô đứng lại nhìn ông, cười gằn.

- Đúng vậy . Mẹ con tôi ra khỏi căn nhà quyền quý của ông càng nhanh càng tốt . Không đủ khả năng đi, ông cũng cho gia nhân đánh đuổi mẹ tôi, khiêng bà trả về nơi xuất xứ mà . Khi nhắc tôi vẫn nhớ . Nhà ông giàu, nhưng đạo đức của một con người thì không hề có . Tôi cần sao ?

Ba của Nhã Chi bước nhanh về phía Thư, và trên má cô, mười ngón tay in đậm . Huy không sao ngờ và cản được ông . Thư Thư không sợ hãi, cô đứng đó trừng mắt trợn nhìn ông, cười nhẹ:

- Ông quên rằng, tôi không có cha từ lúc lọt lòng đến giờ sao ? Tôi đâu có đủ phước để có người dạy dỗ mà biết lễ nghĩa . Cho nên tôi có tâm ác độc, muốn chiếm đoạt những gì người ta có mà tôi không có được.

- Im đi! Cút xéo đi!

- Có cần đánh thêm vài bạt tai cho con giận ông hạ xuống, cho đáng cái tội mà bà mẹ điên điên, đại đại của tôi không đủ khôn ngoan dạy con gái mình . Ông đánh đi, đánh cho mẹ và vợ con ông hải lòng . Sợ nhỡ tay nên ông không đánh à ?

Huy kéo Thư đi . Nhã Chi nhỏ nhẹ khuyên Thư:

- Bà đang nóng, Thư về đi . Ngày mai đến gặp bà, mọi chuyện sẽ qua mà.

- Mẹ con cô không đủ tư cách để nói chuyện với tôi . Im đi là hơn . Tôi đâu có thích ở đây mà về với không . Mẹ của cô thích gia tài này, thích ba của người ta nên chiếm đoạt bằng mọi thủ đoạn . Cô sinh ra từ người đàn bà độc ác đó hay lắm, hành diện lắm sao ?

Thư đẩy Huy thật mạnh . Trong lúc bất ngờ, Huy loạng choạng rồi vô tình ôm lấy Nhã Chi và cả hai ngã xuống đất . Khi anh gượng ngồi dậy thì Thư đã

khuất trong tầm mắt của anh rồi.

Huy quay lại, kéo Nhã Chi đứng dậy. Anh thở dài rồi cùng cô trở lại bàn, ngồi bên nhau trong không khí ngọt ngào khó thở.

Nhã Chi đưa Huy thả dài theo bờ sông với nét buồn in trong màn sương trên mắt. Huy trầm giọng:

- Em bỏ đi. Cũng tại anh. Nếu biết Thư quen với gia đình, anh đâu đưa cô ấy theo cùng, cho sinh ra chuyện. Xin lỗi em nghe Chi.

Cô đẩy tóc về phía sau, gật nhẹ:

- Mình nói chuyện khác đi ha, nhắc đến Thư Thư, nản lắm.

- Ừm, mình lên cầu Mỹ Thuận với các bạn đi ha. Chắc tụi nó thích lắm, gần mấy tiếng đồng hồ rồi mà chưa về.

- Người ta bán hàng và chụp ảnh đông lắm. Mình đi anh.

Đứng trên cầu thật lâu, Huy gọi chuyện, giọng ngọt ngào:

- Nhã Chi à! Em có biết tại sao Thư Thư bốc đồng như vậy không? Chứ đi chơi với anh mấy tháng nay, Thư vô tư, hiền lành lắm đó.

Cô nhìn hàng cây xanh lớp lớp kéo dài dưới cầu, đáp:

- Chuyện xưa lắm. Thư không quên, nên có dịp, con giận bộc phát. Em không trách Thư Thư đâu. Nếu là em trong hoàn cảnh ấy, chắc không phân đầu đến ngày ra trường như cô ấy bây giờ vậy. Nhưng dù sao em và Thư cũng là lớp hậu bối, đâu có ân oán mà ghét nhau.

- Em và Thư vẫn thường gặp nhau chứ?

- Hồi nhỏ học chung lớp. Thư học giỏi lắm. Mẹ em là cô giáo của hai đứa. Thư cũng thích em và kính trọng bà. Sau khi biết chuyện, Thư xin đổi qua lớp khác học.

Huy gật gù, mắt nhắm Nhã Chi:

- Tính em hiền lành, dịu dàng và bình tĩnh trước mọi tình huống. Còn Thư khác em nhiều. Cô ấy vui vẻ, hoạt bát, tính tình dứt khoát.

- Thư Thư lo cho bản thân thì ít, cô ấy còn phải lo cho ông bà ngoại và mẹ của Thư nữa. Cho nên, vừa đi học vừa đi dạy, Thư giỏi hơn em nhiều lắm. Tuy Thư không thương và không thích gặp ba Khải, nhưng ông hay khen Thư trước mặt nội và em. Bà gọi Thư về gặp là để cho tiền đóng học phí. Nhưng từ nhỏ đến giờ, Thư chưa hề chào bà hay xin tiền, gặp mặt trò chuyện còn chưa có.

- Thư quá đáng như vậy sao?

- Chắc tại Thư nghe ông bà bên ấy thù ghét sao đó nên ghét và oán hận ba mẹ của Chi ghê lắm. Đụng mặt, Thư cũng không hề chào nữa.

- Sao kỳ vậy? Dù sao cũng là người một nhà mà, tại sao Thư căng thẳng vậy?

Nhã Chi nhìn bàn tay Huy nắm lấy năm ngón tay mình xiết lại như tỏ ý thông cảm cho sự chịu đựng của cô. Nhã Chi trầm lặng:

- Ba Khải, mẹ Thư và mẹ Ngọc của em học chung lớp rất yêu thương nhau, ba người như một vậy. Thời gian trôi qua, ba Khải thương mẹ Ngọc, hai người gần bó với nhau và định đi đến hôn nhân. Nhưng mẹ của Thư cũng yêu ba Khải, bà dọa, nếu mẹ Ngọc và ba đám cưới, bà sẽ tự vẫn. Ba sợ và tội nghiệp, vì ông bà ngoại Thư nghèo là tá điền của nội mà.

- Ba không thương mẹ Thư thật sao?

- Ông chỉ thương như bạn mà thôi. Tình yêu ông dành cho mẹ em rồi. Một trái tim đâu thể yêu cùng một lúc hai người, đúng không?

Huy nhìn Nhã Chi, cười. Cô nhướn mắt hỏi:

- Em nói không đúng sao, anh nhìn em về kỳ kỳ vậy?

- Thì đúng, ai nói gì đâu. Tự anh ngạc nhiên về nhận xét của em thôi.

- Sao mà ngạc nhiên? Em qua thời sinh viên rồi mà.

- Tự anh nghĩ, kinh nghiệm bản thân đã giúp em thấu đáo chuyện của con tim một cách chính xác, không được sao?

Nhã Chi cười thật hiền. Người đàn ông nào yêu và sống bên cô gái này ắt hẳn sẽ nhận được hạnh phúc. Giá mà...

- Anh nghĩ, em đã và đang yêu là chuyện bất bình thường sao?

- Đâu có . Em đáng yêu lắm, dĩ nhiên là phải được yêu rồi.
- Thật vậy sao ? Anh có ý đó từ bao giờ em không hay vậy ?

Quốc Huy nhún vai, cười, anh gọi chuyện:

- Rồi sau mẹ Thư có được ba em cưới không ? Kể anh nghe đi.

Nhã Chi định hỏi tiếp, nhưng thấy Huy tránh né bằng nụ cười, nên cô lắc đầu đợi dịp khác.

- Mẹ Thư có thai với ba, buộc bà nội đứng ra chấp nhận . Vì ngay từ đầu bà đã phản đối, cấm tuyệt ba không được gặp mẹ Thư . Giờ chuyện có con với mẹ của Thư bị đồn âm lên, bà phải chịu, vì sợ láng giềng kêu tiếnga "c, chứ nội bắt mẫn lắm
- Là Thư bây giờ đó sao ?
- Không . Chị Tâm, chị của Thư, giờ có chồng, cũng khá già lắm.
- Sao không giúp ông bà, để cho Thư gánh vác một mình ?

Nhã Chi thờ dãi:

- Nghe nội kể, bên chồng chỉ không muốn làm sui với bà điên, chỉ muốn kết giao với nội thôi nên vợ chồng chị ít về bên ấy lắm . Chị lén lút giúp đỡ Thư nhưng ít thôi, vì ba mẹ chồng quản lý cả.
- Thì ra là vậy . Lúc ba cưới mẹ của Thư, mẹ em ra sao ?

Cô nhăn mặt, lắc nhẹ đầu, nhún vai tỏ vẻ chán nản.

- Mẹ em bằng lòng lên xe hoa với một ông giáo cùng trườn g. Sau đó em ra đời và ba em mất vì bệnh . Mẹ em ở vậy . Thời gian sau, mẹ Thư bị bệnh tâm thần, ngoại Thư đem về nhà chăm sóc . Nội mới tác hợp ba Thư và mẹ của em, có làm tiệc mời cả làng đến dự để mẹ em không tủi thân . Nhất là ông bà ngoại em nở mặt, bởi ngoại của em là người có địa vị trong địa phương, giàu có rất xứng thông gia với nội . Bà quý mẹ em từ kiến thức đến cách xử thế là vậy đó.

Huy thờ dãi, mắt nhìn ra xa trầm nghĩ: Một cô giáo con nhà giàu có khác kẻ điên điên tỉnh tỉnh, nhất là kẻ đến sau, tâm lý và ngọt ngào làm sao không gây cảm tình với mọi người xung quanh được.

- Anh nghĩ gì vậy ? Bộ ghét em hả ?

Huy quay lại . Bất gặp nét âu lo của cô, anh nhăn mũi.

- Đâu có . Anh nghĩ mẹ Thư điên và chia tay với ba Khải trước khi mẹ em bước vào gia đình ấy, không liên quan đến sự chung sống của mẹ . Và Thư không có quyền gì ghét em cả . Đó là chuyện của người lớn, mình đâu có quyền tham dự và quyết định phải không ?

Ánh mắt Nhã Chi sáng lên, cô ôm cánh tay Huy, cười:

- Vậy anh hiểu em rồi . Với Thư, em luôn có thái độ cầu hòa, có lúc nài nỉ . Ba có sang đó thăm và cho Thư tiền mỗi lần nhập học . Nhưng ba giận, cho là Thư bất cần nên ông không hề hỗ trợ, để mặc Thư lo lắng . Bao giờ Thu ngã quỵ, chịu đến thăm và chịu ơn nội, ba mới lo tào n bộ cho cu^c sống của Thư.
- Nhưng Thư chưa bao giờ đến đây.
- Sao anh biết ?
- Quen với Thư, anh biết tính kiên cường và tự ái trong Thư cao như núi, làm sao chịu cúi đầu khuất phục thái độ độc tài, cứng nhắc của ba Khải được.
- Dù sao ông ấy cũng là ba của Thư mà . Con chào ba, nghe lời ba, có gì xấu và trái với đạo lý đâu ?
- Nhưng ba Khải lo cho em từ chén cơm manh áo . Em đi học ăn mặc đẹp, có xe đời mới, không bao giờ biết lo túng thiếu, cần là có, muốn là được, trong khi em không là con của ông ấy . Trái lại, Thư do ông ấy tạo ra và mẹ con Thư lâm vào cùng đường..
- Đâu phải lỗi tại em . Tại Thư cứng đầu có chấp thôi mà . Nội cũng đợi Thư sang để lo tiền học, tự Thư kiêu ngạo bất cần thì phải chấp nhận thôi.
- Đáng lẽ mẹ em tự đem tiền sang cho ông ngoại Thư, dù sao hai người cũng là bạn bè . Và trách nhiệm, bổn phận của ba Thư phải lo cho mẹ con họ . Nếu ông ấy không lo trực tiếp, vì sự ghét bỏ, muốn dứt khoát hẳn để bảo vệ hạnh phúc của mẹ em, thì bà thương chồng, phải tể nhị, thay ông lo lắng cho giọt máu bị bỏ rơi ấy . Có như thế, Thư mới được xoa dịu phần nào.

Nhã Chi lắc tay anh, ngược mắt hỏi:

- Sao anh lại bênh vực cho Thư Thư bằng những ý nghĩ đó ? Bộ anh không tin mẹ của Chi đã từng sang bên ấy và bị họ đuổi xua sao . Ai không có tự ái, mẹ em là nhà giáo mà, chẳng lẽ bà không biết cách xoa dịu tự ái bên nhà ấy sao ? Tại họ ngoan cố, không biết lý lẽ thời mà.

- Mẹ em có sang nhà Thư sao ?

- Dĩ nhiên là có rồi . Nghĩ lại đi, ba Khải không cưới mẹ em, ông cũng phải cưới người khác thôi . Ba đẹp người, con nhà giàu, tuổi còn trẻ, chẳng lẽ bắt ba đợi một người vợ điên cho đến ngày bà trở lại bình thường à ? Ai biết ngày nào bà tỉnh . Nếu biết, mẹ em cũng đâu có chịu kết hôn với ba làm chi cho chịu nhiều cay đắng.

Huy ngạc nhiên, nghiêng mặt hỏi Nhã Chi:

- Sống trong một gia đình bẽ thế, mẹ và em đầy đủ về vật chất, chẳng lẽ niềm vui tinh thần không có hay sao ?

- Chứ còn gì nữa . Mỗi lần về thăm nhà cao mà lạnh, cơm ngon mà buồn . Ba làm mẹ buồn, hay bà nội khó tính, gây sự chán nản cho mẹ em.

Thờ dãi về một mối, Huy vỗ nhẹ lên vai như cảm thông cho hoàn cảnh Nhã Chi đang sống . Đặt tay mình lên bàn tay Huy, cô đáp:

- Từ lúc mẹ Thư điên điên dại dại, chạy ào ra mưa, lúc ngâm mình dưới dòng sông ấy, mọi người thay nhau lo lắng cho gia đình bên ấy . Giúp đỡ họ bằng tất cả nhưng gì dân làng ở đây có được.

- Vậy là tốt chứ sao . Dân địa phương sống đều có tình làng nghĩa xóm . Nhà ngoại của Thư chắc phải xúc động trước những tấm chân tình ấy.

Thờ dãi, cô trầm giọng:

- Chính vì thế mà gia đình của nội em mới bị người ta xâm xì, bần tán . Anh biết đó, có ai ở trong cuộc mà hiểu nỗi khổ của mẹ em . Người ta phê phán, chê bai nội, ba và nhất là mẹ không chừa một từ nào . Gia đình từ đó ít ai lui tới, ngoại trừ những doanh nghiệp đã giao thiệp từ lâu mà thôi.

Quốc Huy tuy không ở trong hoàn cảnh đó, nhưng Huy có cảm nhận rằng dư luận không hẳn sai, cũng không hoàn toàn chính xác . Nếu phân tích mọi chuyện, Huy có thể khẳng định không có lừa sao có khói, lấy giấy bọc lừa, làm sao tránh khỏi gió đẩy đưa . Nhưng thật sự Nhã Chi không hề có lỗi trong cuộc tình của gia đình ấy . Thư ghét, căm hận Nhã Chi cũng không trách cô ấy được . Nếu Huy kêu Thư thương Nhã Chi , càng không thể thực hiện được, bởi giữa hai người có khoảng cách không sao xóa đi hay thu ngắn được . Nhưng oái ăm cho anh, Huy đã quen cả hai cô gái đứng hai bên bờ vực đối địch . Làm sao đây, cho tâm tư anh thôi trầm trở khi nghĩ đến họ . Bởi vì, hai cô gái trẻ này đều đáng thương và họ đang cần sự an ủi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Suốt tuần, chiều nào Huy cũng đến tìm Thư, nhưng chưa bao giờ gặp được . Bởi lúc Huy trở về Sài Gòn, Thư ở suốt bên mẹ mình, bỏ dạy mặc cho bạn bè và Huy lo lắng . Không chịu nổi sự vắng mặt của Thư, Huy về quê tìm gặp . Từng chiều gặp nhau . Giờ vắng nụ cười, ánh mắt Thư, Huy nghe lòng trống vắng lạ lùng, nhớ nhớ như thiếu một cái gì đó... không sao chịu được . Huy tìm nhà Thư không mấy vất vả, vì cả vùng đều biết mẹ Thư.

- Cô Hai Quý hiền lành, học giỏi, khéo tay lắm, ai trong vùng này cũng thương . Vậy mà bà chủ không thích, cưới về đây ải đủ điều, còn cho cậu Hai đưa cô Ngọc về nhà nữa . Hối hận bà ai không ghen tức . Phần mới sinh nở, cô không điên sao được . May là trời thương, nếu không cô chết luôn là khác.

- Cô Hai Quý điên cũng phải vì bị bạc đãi . Cô ấy thật thà hiền lành, làm sao biết chiều chuộng, ngọt ngào lấy lòng bà chủ . Còn cô Ngọc ấy thì khỏi nói rồi, cậu có tiếp xúc thì biết.

- Cậu đến nhà mẹ con Thư à ? Họ tội nghiệp lắm . Nhưng đời mà, có tiền thì làm gì không được . Cha mẹ người ta khổ sở thế nào, họ đâu thèm biết, làm gì có sự xúc động mà chia sẻ.

Tất cả những lời bình phẩm của bà con ở đây, họ hiền lành chất phác, phần đông là dân làm thuê lò gạch của bà nội Thư, làm sao cho rằng họ giả dối khi lên án mẹ của Nhã Chi được.

Càng biết được nỗi đau và sự thiệt thòi của bà mẹ tội nghiệp của Thư, lòng Quốc Huy càng buồn và lo lắng cho số phận cô nhiều hơn . Sự nôn nóng, hối thúc cho Huy thu ngắn quãng đường về nhà Thư càng nhanh càng tốt . Chưa bao giờ Huy muốn gặp Thư như lúc này . Chỉ tưởng tượng lúc gặp nhau, Thư vui mừng, nắm tay anh là lòng Huy vui vẻ lẫn xúc động rồi.

Nhưng sự nhiệt tình của Huy đã không được sự bù đắp nào, bởi Thư Thư vừa về Sài Gòn sáng nay . Ông bà ngoại tiếp Huy vui vẻ lắm . Nhất là khi ông bà biết Huy công tác ở khoa tâm thần . Khi Huy gợi ý đưa mẹ Thư về Sài Gòn nhập viện, ngoại của Thư vui mừng, ánh mắt hướng về Huy đầy thiện cảm . Nhưng ông thờ dãi:

- Cháu có nhã ý đó, ông mừng lắm. Ý nguyện của đời ông là làm sao cho mẹ con Thư bình phục, ông có chết cũng cam tâm. Cháu thấy đó, suốt ngày nó làm nhảm một mình, lúc lang thang ngoài vườn, khi tỉnh thì nghe lời ở nhà. Ông già rồi, xót xa, nhưng biết làm sao đây.

Huy thấy bà có nhiều nét rất đẹp. Thư giống mẹ nhiều hơn, có lẽ tính thẳng thắn cũng giống bà.

- Hồi mới bệnh cho đến giờ ngoại chưa đưa bác gái lên Sài Gòn điều trị sao?

- Hồi mẹ con Thư cười cười khóc khóc, bà ấy đem trả con gái tôi về đây, có cho số tiền nhỏ. Là dân quê nên chúng tôi chạy chữa theo ở đây. Và lại tiền quá ít, muốn đi cũng đâu có khả năng. Ông bà lại già, con Thư và chị nó còn nhỏ, cần cái ăn, cái mặc, tôi làm sao mà bỏ đi.

- Bên ấy, ba của Thư cũng bỏ mặc luôn sao?

- Hồi con Quý còn ở bên ấy, bà chủ hà khắc lắm. Thầy phải nghe lời mẹ và cô Ngọc đó, đánh đập đủ cách. Con Quý mới sinh lại bắt gặp chồng và bạn của mình ngủ trong phòng mẹ chồng mình, nó đau khổ mà không được ai bênh vực lẽ phải. Cuối cùng, do ôm ấp nổi tức giận ghen hờn đó nên điên luôn. Vậy mà họ còn viện ra đủ lý do để đuổi con nhỏ rồi khỏi nhà với đứa con chưa đầy tháng. Con Quý điên là phải, nếu là tôi cũng vậy thôi. Đã trút được gánh nặng rồi, ai thêm đưa tiền trị bệnh.

- Sao ngoại không vay mượn trong bà con để chạy chữa?

- Vườn đất ngoại cũng bán hết. Còn ở đây, ai cho mượn khi tất cả đều đi làm thuê kiếm sống qua ngày? Nếu có cũng không dám cho, vì bà chủ không thích, và cũng có người bị đuổi việc vì thẳng thắn vạch trần ý đồ của ba con Thư và sự chỉ huy của bà chủ, nên từ đó đâu có ai dám giúp.

Quốc Huy thờ dài, bởi biết quá nhiều chuyện về gia đình của Nhà Chi lẫn Thư Thư. Anh đề nghị, sau phút suy nghĩ kéo dài:

- Ngoại à! Con là bạn của Thư Thư. Chuyện gia đình con biết rất nhiều về nỗi đau cũng như sự khó khăn của ngoại. Con thấy bệnh của mẹ Thư nên đưa vào bệnh viện nơi con công tác. Mọi chi phí ngoại đừng lo, chỉ cần ngoại cho phép và tin tưởng ở con là được rồi.

Bà ngoại ngồi ăn trầu ở bộ ván cạnh đó lên tiếng:

- Mà nè! Cháu có lòng thương hoàn cảnh khó khăn của ông bà đây, thật mà nói, bà cảm động lắm. Nhưng đâu ra đó, ông bà già rồi, không có làm gì, ngoại còn sống đây là nhờ con Thư sớm bươn chải, nên con nhỏ lo lắng đủ mặt, tiền ở đâu mà đưa đi chữa bệnh, không phiền cháu được.

- Dạ, con biết lo đâu vào đó, ngoại đừng lo. Ở bệnh viện, con xin miễn phí toàn bộ cho bác gái. Con chỉ tốn công đưa bác gái lên đó nhập viện thôi. Giúp một người, còn hơn đi mấy kiếng chùa. Và lại, Thư là bạn của con, giúp mẹ của Thư, đâu có gì quá đáng. Ngoại ngại gì chứ?

Ông ngắm Huy chăm chú:

- Sao lại không? Cha của nó còn chưa nghĩ tới vợ con, dù một ngày cũng là nghĩa vợ chồng mà. Ai cặn tàu ráo máng như vậy. Còn cháu chưa là gì của con Thư, lại đeo mạng mẹ nó. Ông nhận lời làm sao được.

- Dạ, con tính rồi. Thư phải nghe lời con thôi. Ngoại đừng lo mà.

Bà gật gù, chậm rãi bảo:

- Con có lòng, ông bà cảm ơn lắm. Thôi vậy đi. Nếu con gặp Thư Thư, bàn qua một tiếng đi. Nếu con bé ấy đồng ý, bà sẽ bán đôi bông cưới của mình giúp con Thư làm lộ phí để lo cho mẹ của nó.

- Dạ cũng phải. Có em Thư, ngoại không cần phải tới lui chi mệt lắm. Để con lo tất cả cho, ngoại khỏi đi há.

- Đâu có được. Chuyện gia đình này, ông già, bà cũng thế, đâu có làm gì ra tiền, chỉ trông cậy vào sức cô "gắng" của Thư Thư. Nếu đem mẹ nó lên đó điều trị thì tội nghiệp cho con Thư biết bao nhiêu. Từ lâu, bà không dám làm điều này là vậy đó.

Huy nghe nổi chua xót lên lời vào lòng. Không ngờ Thư Thư lại nằm trong hoàn cảnh nghiệt ngã như thế. Vậy mà cô bé vẫn học và ra trường như bao cô gái nhà giàu khác, như Nhà Chi vậy. Vậy mà Thư vẫn vô tư hồn nhiên. Có lẽ cô đã quăng gánh nặng trên vai, nỗi buồn lại sau lưng để sống thật với tuổi, với màu áo sinh viên của mình bên Huy. Thì ra, Huy là người bạn duy nhất được Thư chấp nhận. Đó là thời gian vui nhất của cô.

Quốc Huy về Sài Gòn tìm ngay đến Thư Thư, mong cô bỏ đi việc anh nói dối với cô ngày ấy. Trong mắt Thư, Huy là anh chàng xe ôm, sống qua ngày bằng những cuộc xe xuôi ngược đó. Thư cảm thông bởi Huy vất vả trong chiếc áo cũ kỹ bạc màu. Thư mua cho Huy đôi găng tay che chắn, bởi mười ngón tay trắng trẻo về thư sinh của anh mong manh quá dưới ánh nắng gay gắt của thành phố.

Yến Linh đón anh với nụ cười buồn khi báo cho Huy biết:

- Nhỏ về phòng buồn lắm. Khóc một đêm, sáng dọn nhà, giờ Thư ở đâu, bọn tôi chưa biết nữa. Hay là vậy đi, mỗi ngày anh ghé thăm, biết Thư ở đâu, tụi em sẽ báo cho anh hay liền.

- Thư có nói gì với Yến Linh về tôi không?

- Thư khóc đau khổ, chuyện này chưa từng có ở Thư suốt bốn năm chúng tôi sống bên nhau. Sau chuyến theo anh về quê, không biết chuyện gì xảy ra

khẩn Thư Đau lòng như vậy . Là vì anh à ?

Quốc Huy thở dài, hai tay đan lại nhau:

- Nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc, làm sao Thư không bị choáng cho được . Anh muốn gặp Thư để giải tỏa muộn phiền trong lòng cô ấy . Cả tuần nay anh nôn nóng bao nhiêu, Thư càng bất tâm bấy nhiêu.

- Anh nghĩ đến Thư, vì cảm thấy trong lòng áy náy, khi mình có làm điều gì đó ảnh hưởng đến tâm hồn của Thư, hay là nhớ cô ấy thật sự ?

Huy cắn môi, lặng lẽ rít từng hơi thuốc chậm buồn.

- Thật ra, anh cũng nhiều điều chưa nói cho Thư biết về bản thân của mình, vì anh muốn kéo dài thời gian vô tư, vui vẻ của hai đứa . Và lại, anh là ai, Thư là người như thế nào, gia đình ra sao, đâu thành vấn đề . Chỉ cần hai người đến với nhau bất" vụ lợi là tốt rồi.

- Không ngờ Thư biết được những gì sau bức bình phong của anh à ?

- Không hẳn thế . Có nhiều chuyện không thể nói một câu là hiểu, Yến Linh à . Bao giờ Thư Thư về, em báo tin cho anh biết nha.

- Ai biết anh ở đâu mà báo.

Quốc Huy ngần ngừ một lúc rồi bảo nhỏ:

- Đạo này anh nhiều công việc, không đến thường xuyên được.

- Không chạy xe ôm nữa sao ?

- Cũng có, nhưng vào đêm thôi . Ban ngày anh đã tìm được việc làm rồi . Em gặp Thư, dù thế nào đi nữa cũng phải cho anh biết và cho anh gặp một lần . Sau đó ra sao thì ra.

- Nếu Thư không muốn gặp thì sao ?

- Sao lại không ? Một tuần đi qua, cô ấy sẽ bình tĩnh lại thôi . Yến Linh à! Em nhất định phải giúp anh nha.

Yến Linh liếc anh, về trách cứ:

- Lúc này Thư Thư bơ phờ, nằm vui vì con sốt ập đến . Thư ốm đi, lặng lẽ hơn . Chưa bao giờ em thấy Thư trong tình trạng ấy . Cho nên em nghĩ nó có điều gì đó đau khổ lắm.

- Anh biết, nên bằng bất cứ giá nào anh cũng phải gặp cô ấy.

- Em không nữa, bởi vì em không lấy tư cách nào bắt buộc Thư khi cô ấy không muốn đối diện với anh.

Huy đau khổ gật gù:

- Em ráng thuyết phục Thư giùm anh . Nếu cô ấy vẫn không cho phép, anh biết làm sao hơn.

Nhìn theo dáng Quốc Huy ra về, Yến Linh thở dài . Khuôn mặt phờ phạc, ánh mắt lo lắng của Huy, cho Linh biết Thư Thư trong lòng anh quan trọng, Linh chẳng dám nói với Huy là cô ấy vẫn còn ở đây, nhưng tránh mặt anh . Huy chờ ngõ trước, Thư đi ngõ sau.

Từ lúc về quê lên, Thư sống lặng lẽ như chiếc bóng . Thư nhận dạy nhiều nơi hơn, sáng đi đến tối mới về, chiếc giường là nơi Thư vui trong giấc ngủ . Bạn bè lo lắng, Thư trấn an nhưng nụ cười, sự liên thoảng và những lời châm biếm, mỉa mai đậm nét dân gian không còn nữa . Thư biếng cười, cả phòng không ai dám đùa, không phải sợ mà lại tôn trọng nỗi đau đầy ắp trong lòng cô bạn nhỏ của mình . Tất cả đều muốn biết nguyên nhân đem đến buồn cho Thư, nhưng chẳng ai dám hỏi, chỉ âm thầm cảm nhận mà thôi.

Quốc Huy không làm sao từ chối được khi Nhã Chi bị rối loạn tim, suy nhược cơ thể, được ba mẹ đưa lên nhà anh nhờ điều trị . Ba mẹ Huy là người hiếu khách, phòng mạch của Huy được ông bà mở với tư cách từ thiện . Từ Pháp trở về, gia đình Huy đâu có thiếu thốn gì . Mẹ Nhã Chi là người khéo léo trong cách thu phục lòng người . Trong những lần gặp ở nhà Huy, ông bà vừa ý cách đối xử và lời tế nhị của mẹ Nhã Chi , nên ông bà bằng lòng cho Nhã Chi ở lại nhà để Huy theo dõi và điều trị sau giờ làm việc ở bệnh viện về.

Nhã Chi ra phố mua vài đồ dùng chi dụng cá nhân, cô gặp Huy và quá giang về nhà . Tĩnh cờ trên đường, anh thấy Thư Thư đang máng túi xách lên vai, thả dài trên phố, mắt ngắm dãy quần áo bán cạnh đó . Huy cho xe rà sát đường, anh mừng rỡ kêu riu rít: (pg123)

- Thư Thư ! Thư Thư ! Em có nghe không ?

Huy bắt cần mọi người nhìn mình . Để xe cho NC giữ, anh chạy theo, bởi vì Thư chạm mặt anh và quay đi thật nhanh . Huy dang tay ra, mắt mở to, hơi thở hỗn hển:

- Thư Thư ! Em đừng đi mà . Cho anh gặp một lần đi em.

Thư rút tay lại, quay mặt đi và im lặng.

- Thư à! Anh tìm em cả tuần nay thật vất vả, vẫn không gặp được em. Thư Thư ! Đừng trách anh nữa. Em có biết anh khổ thế nào không?

Thư Thư lặng lẽ quay đi, không nhìn anh. Người ta vây quanh hai người xi xầm mỗi lúc một đông. Thư Thư rút tay lại để thoát khỏi vòng tròn đó. Nhưng Huy lớn tiếng, mắt trừng to, tay kéo cô lại gần:

- Em nói đi. Làm vợ tại sao em không nghe lời anh chứ. Có gì cũng phải nghe anh phân trần, có đâu đi biệt vậy?

Đến lúc Thư ngớ ngàng, mắt vờn to ngơ ngác khi mọi người hướng về mình. Huy được nước làm tới:

- Giờ em theo anh hay không thì nói.

Thư nhìn anh đầy sự tức giận trong lòng. Huy kéo cô đi, Thư lặng lẽ theo Huy trở lại xe. Nhã Chi, ngả đầu chào cô, nhưng ánh mắt Thư vẫn nằm yên trên khuôn mặt sượng sùng của Chi, không cười, không đáp lại sự lịch sự của Chi dành cho cô. Huy lên tiếng:

- Nhã Chi ! Em về đi. Anh muốn đưa Thư Thư đi ăn.

- Dạ, em biết rồi. Em sẽ thưa với ba mẹ giùm anh. Em chờ com anh nha.

Giọng Nhã Chi thật êm, nét mặt hiền từ, cử chỉ dịu dàng khi giới thiệu vị trí mình với Huy và gia đình của anh. Huy cau có:

- Bảo về thì tự về đi, còn ở đó nói.

Nhã Chi nhìn Thư, ngọt giọng:

- Anh Huy tìm Thư mà Thư cứ lánh mặt đâu phải cách. Vậy Thư đi với anh Huy đi nha. Chúc vui về. Anh à! Em đợi com anh, đừng để cha mẹ đợi lâu quá đấy. Em về nha.

Giọng Nhã Chi thật êm, nét mặt hiền từ, cử chỉ dịu dàng khi giới thiệu vị trí mình với Huy và gia đình của anh. Huy cau có:

- Bảo tự về thì tự về đi, còn ở đó nói.

Nhã Chi nhìn Thư, ngọt giọng:

- Anh Huy tìm Thư mà Thư cứ lánh mặt đâu phải là cách. Vậy Thư đi với anh Huy đi nha. Chúc vui về. Anh à ! Em đợi com anh, đừng để cha mẹ đợi lâu quá đấy. Em về nha.

Huy trừng mắt. Nhã Chi quay đi, dáng nhẹ nhàng uyển chuyển trước lời phê phán, khen ngợi của mọi người.

- Cô ấy thật là hiền. Nếu là tôi hả, không dám đâu.

- Cô vợ dịu dàng, ngọt ngào và đẹp nữa.

Huy cho xe chạy nhanh để tránh cho Thư những lời dị nghị của người chưa biết chuyện về cô như thế nào. Thư lặng lẽ, mặc cho Huy đưa đến đâu thì đến. Thật lâu, Huy đưa cô đến quán cây dừa. Thư ngồi dưới bãi cỏ nhìn ra bờ sông, im lặng. Huy trao cho cô ly trà đá. Thư đưa môi uống một hơi dài như muốn cái lạnh của nước làm dịu lại nỗi bức trong cô Huy thờ dài, ngồi bên cô, nhỏ nhẹ gọi chuyện:

- Mấy hôm nay em ở đâu Thư?

Cô hướng mắt nhìn xa xa, về đêm chiều, lặng lẽ. Huy choàng tay qua vai cô, hạ giọng:

- Thư à ! Anh là ông xe ôm, hay chàng bác sĩ đâu có quan trọng. Cần nhất là chúng ta thật lòng đến với nhau thôi, đúng không? Anh biết em giận, vì anh giấu nghề nghiệp của mình, cho nên khi nghe mẹ Nhã Chi tiết lộ điều ấy, càng làm cho em tức giận thêm, vì cho rằng anh lừa dối em.

- Thật sự anh rất quý em. Vì Thư luôn trân trọng tình nghĩa của chúng ta, dù trong mắt em, anh là người chạy xe ôm. Chúng ta từng lo lắng, mua sắm cho nhau, những món đồ đó không có giá trị bằng tiền, mà quý bằng tấm lòng của mình. Với anh, nó là vô giá.

- Thư Thư ! Anh rất hiểu em. Anh muốn nói với em rằng. Anh chưa hề có ý nghĩ nào về Nhã Chi. Với anh, cô ấy là bệnh nhân, mãi mãi là thế. Anh đã hiểu mẹ Nhã Chi là người như thế nào, từ đó, anh quý gia đình và mẹ em hơn.

Thư im lặng, uống cạn ly trà đá như ngày nào anh và cô đã đến đây, khi trong túi của hai đứa chỉ đủ hai ly trà đá thôi. Huy thờ dài:

- Thư Thư à ! Em nói gì với anh đi. Nói gì cũng được mà.

Cô quàng xuống dòng nước những viên sỏi nhỏ. Huy kéo Thư tựa vào vai mình, tay nắm bàn tay Thư:

- Đừng giận anh nữa Thư.

- Ông nói hết chưa ?

Cô đứng dậy, tựa vào thân dừa, nhìn anh trên trời. Huy bước theo cô nhỏ giọng :

- Anh muốn đem mẹ lên bệnh viện nơi anh công tác để điều trị, em nghĩ sao Thư. Vấn đề này anh đã bàn với ngoại rồi, chờ ý em thôi.

Đẩy anh thật mạnh, Thư quay lại nhìn anh trên trời, giọng cô gắt lại :

- Anh tưởng mình là ai đây ? Muốn xen vào chuyện gia đình tôi là xen sao. Bên ấy quý anh , muốn đem cô ta dân nọ để làm vợ Ông bác sĩ danh giá ấy cho thơm dòng thơm họ. Còn tôi hả ? Không có tính a dua, không muốn núp bóng của bất cứ ai, nhất là ông bác sĩ giàu có như anh vậy.

- Anh biết em giận. Anh không biết họ có ý đó hay không ? Nhưng người anh quan tâm là em, Thư Thư à.

- Cảm ơn, nếu ý đó là sự thật, Quốc Huy ! Thư Thư và gã Honda ôm không còn kết thân với nhau nữa, bởi Thư Thư không đủ tư cách, nhà không đủ giàu để xứng đáng có người bạn làm bác sĩ như anh vậy. Từ đây, xem như không ai biết về ai cả, vậy đi nhạ Chào

Huy dang tay chặn cô, mắt van lơn:

- Thư Thư ! Em nói vậy là sao. Anh đâu có ý xa em.

- Có hay không, đối với tôi không thành vấn đề. Tôi không xứng để có anh bạn làm nghề cao quý, có một gia đình giàu sang. Cho nên tôi tách khỏi anh, không được sao ?

- Em đừng nói dứt khoát là được với anh. Tại sao em lại giấu cảm tình dành cho anh trong lòng mình chứ. Anh đã nói với em rồi, Nhã Chi là bệnh nhân của anh trước ngày chúng ta quen nhau. Với anh, cô ấy chưa hề được anh đặt tình cảm như từng đặt tình cảm đến em, nghe chưa.

- Anh nói vấn đề đó làm gì, có liên quan gì đến tôi ?

Huy tức bực kèm hai vai Thư, hỏi :

- Nhìn thẳng vào mắt anh đi. Em thật sự không quan tâm đến anh ?

- Dĩ nhiên là có rồi. Nhưng một gã Huy xe ôm ngày nào thì thân thiết hơn. Còn Huy của gia đình Nhã Chi, của một ông bác sĩ... thì xin lỗi nghe. Tôi không có mảy may để quên.

- Thư Thư à ! Em không yêu anh thật sao ?

- Anh nói gì ? Với anh Huy xe ôm thì chúng tôi có tình bạn rất tốt. Ngược lại, với anh Huy bác sĩ tôi chưa hề quen, làm sao có được một tình bạn thuần chứ. Xin không nghe rõ, đây là tiếng mẹ đẻ, chẳng lẽ tai ông đang có vấn đề ?

Huy đẩy vai cô ra, anh hằn học.

- Em đã suy nghĩ kỹ chưa ? Sau này hối hận không kịp đó.

- Tôi là con của một bà điên. Có một điều, sẵn đây tôi báo cho anh biết luôn, để sau này không có dịp gặp thì chuyện xảy ra phiền lắm.

- Đừng nói yêu em chứ gì. Khỏi cần dặn. Tôi không bao giờ yêu cô gái ngang bướng, cố chấp như em đâu. Nhà bên ấy nói đúng. Em quả là cô gái không được uốn nắn từ nhỏ, thích gì làm nấy, cô biết, tôi sẽ cưới vợ đấy. Sau này, mình là người một nhà, tôi không bỏ cô đâu. - Cảm ơn lòng tốt của vợ chồng anh và họ. Tôi cũng ràng tu cho đủ đức để về nhà đó như anh vậy.

- Anh sẽ tạo cơ hội cho con gái về phủ phục bên ba mình chứ. Đời nào để con chống đối với ông bà và cha một cách ngang ngược, bướng bỉnh quá đáng như vậy.

Nét mặt Huy căng thẳng, môi cười nhẹ, mắt giễu cợt nhìn Thư.

- Tại tôi không có được dạy dỗ khéo léo như cô gái đang ở trong nhà, trong vòng tay chăm sóc của anh vậy. Sau này, tôi sẽ học hỏi và sẽ ngoan hơn. Cảm ơn sự nhắc nhở của anh.

Huy móc trong túi một gói đồ, đặt trong tay Thư:

- Đây là tiền của người cha tặng cho cô, để dành trả chi phí học tập. Mong rằng cô sẽ ngoan ngoãn, dịu hiền như vợ sắp cưới của tôi vậy, biết không ?

- Không cần đâu. Tôi từng lo cho mình mà. Đem về cho ba vợ của anh đó.

- Không lấy thì đem về mà trả cho ông ấy.

Thư lặng người bởi ánh mắt lạnh lùng và lời nói như tạt nước vào mặt mình của Huy. Trong khi anh quảy quả ra xe và nổ máy, để lại trong Thư nỗi chua chát không chịu được.

Thư vẫn ngồi đó, mắt thả dài dưới dòng nước lạnh lẽ trôi. Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, đến lúc mưa lác đác rơi nhẹ trên tóc, Thư mới rời nơi ấy bằng những bước chân chậm buồn. Thư cúi thấp đầu đếm từng bước chân trở về nhà, mặc cho mưa thấm ướt người. Bên kia đường, trong quán cà phê có người đàn ông dõi theo bóng cô với tiếng thở dài. Anh muốn chạy theo đưa cô về, nhưng thăm biết, không bao giờ cô cho mình có cơ hội dễ dàng như ý. Nên cuối cùng, anh ngồi đó trông theo dáng nàng ngả nghiêng dưới cơn mưa kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Ngồi bên chiếc ghế cạnh đó, Nhã Chi ngập ngừng hỏi:

- Có phải anh giận em không ?

Đang ghi toa thuốc cho cô, Huy lạnh nhạt đáp:

- Làm gì giận. Buồn vui trong anh không liên quan đến em, đừng có hỏi. Anh không thích bị ai tra gạn, nhất là em đó.

- Em biết anh không vui khi em gặp Thư với mấy lời cho cô ấy, trong lần gặp đó. Nên cả tuần nay, anh đâu trò chuyện với em.

- Biết vậy, sao còn hỏi. Những lúc nhàn rỗi, em gặm lại đi. Anh có hứa với em điều gì chưa. Tò tính yêu trong lòng cho em lúc nào. Mỗi lần có ai tìm anh là em có mặt, rồi không nói lời này, cũng xen vào lời khác, ngụ ý cho bạn bè biết em là vợ vậy.

Giọng Huy vẻ khó chịu mỗi lúc một gắt gỏng hơn:

- Thư đau khổ vì ai. Có phải một tay mẹ em không. Chuyện của người lớn anh không trách. Nhưng cô ấy là bạn của anh, tụi anh quen nhau khi Thư Thư chưa biết anh là bác sĩ, con độc nhất của ông Việt kiều. Anh nói cho em biết, cô ấy không thích chàng bác sĩ.

- Xin lỗi, em không biết ý anh. Nhưng...

- Nhưng sao, em cứ nói, đâu có gì phải ngập ngừng. Anh chúa ghét.

Hít thật sâu không khí vào lòng ngực lấy can đảm, Nhã Chi nhìn anh, đáp nhỏ:

- Em muốn nói hôm ấy ba mẹ anh có ngờ ý, và ba mẹ em cũng bằng lòng gả em cho anh rồi. Cho nên, em mới dám. Vì em sợ Thư gán bó sâu đậm với anh, chừng ấy chuyện rắc rối sẽ xảy ra.

Huy quay lại, ánh mắt gắt gao, khó chịu:

- Bây giờ là thế kỷ mấy mươi rồi. Anh hơn nửa đời người, đâu phải thẳng thanh niên mới lớn mà cha mẹ đặt đâu anh ngồi đó. Còn em nữa, trong mắt anh là cô bệnh nhân tội nghiệp mà thôi. Chưa hề yêu làm sao sống bên nhau mà cưới. Tại sao em không nghĩ chứ?

- Anh có nói với ba mẹ chưa?

- Ba mẹ ai ? Lợi dụng lòng thương của ba mẹ anh, qua sự chịu đựng của bà mẹ yêu dấu, là Nhã Chi đó sao. Em mua chuộc lòng yêu thương và sự rung động thật sự của trái tim anh đi, mà lại có thái độ đó.

Nhã Chi lấp bấp nhìn anh với ánh mắt thành khẩn.

- Vậy là anh thương Thư Thư thật rồi sao ?

- Bây giờ chưa yêu ngày mai chưa biết được ? Nhưng anh và cô ấy có khoảng thời gian thân thiết. Thư thật thà, vui vẻ, ngay thẳng và có sự phấn đấu không mệt mỏi. Đó là đức tính đặc biệt.

- Còn Nhã Chi là ngược lại phải không?

Huy đặt toa thuốc trước mặt cô, giọng thật lạnh:

- Em là bệnh nhân, điều anh quan tâm ở em là tâm trạng, bệnh lý. Chúng ta chưa bao giờ là bạn bè, tụi tập, đi rong bên nhau, nên tất cả về phạm vi đó ở em, anh không biết, không hiểu. Còn với Thư Thư thì khác, không thể so sánh ngang hàng được. Xin lỗi.

Anh thần nhiên quay lưng đi. Nhã Chi gọi:

- Quốc Huy! Nghe em nói nè. Anh đừng đi mà.

Cô giờ tay, bước theo anh, nhưng Huy rời cổng tự phút nào. Nhã Chi tức cửa trông theo, mắt đong đầy lệ. Bà Ngọc từ ngoài cổng với giỏ trái cây nặng trĩu trên tay vừa rời xe bước vào. Bà đặt giỏ và đến bên Nhã Chi, ân cần hỏi:

- Chuyện gì làm con khóc, nói mẹ nghe. Biết đâu mẹ sẽ gỡ rối được cho con thì sao?

- Dạ, không có gì đâu mẹ. Tại anh Huy kêu con ở nhà nghỉ ngơi, con không chịu, đòi theo nên mót ước vậy thôi. Mẹ mới lên hả?

- Xe thằng Huy mới chạy ra đó hả? Hèn chi thấy chào mà mẹ đâu biết ai. Con bớt chưa? Đừng có giấu mẹ nha. Để mẹ cùng lo với thằng Huy. Nếu không, ông bà nói mình lợi dụng họ thì không hay đâu. Bà đưa Nhã Chi vào nhà. Tình cảm hai bên rất khăng khít. Ba mẹ Huy vừa ý, bởi bà rất thích nét dịu dàng, ít nói nhưng ngọt ngào của Nhã Chi. Nếu Huy cưới Nhã Chi, ông bà mừng lắm, và sẽ về Pháp sống bên đứa con gái xinh xắn của họ những ngày còn lại.

Nhã Chi ngã bệnh, bà Thanh, mẹ của Huy cuống lên, lo lắng hết lòng. Bà cư xử chăm sóc cô như người mẹ. Nhã Chi bật khóc. Mẹ Nhã Chi ngọt ngào kể lại từng ý của Huy và quyết định của anh về lời ngỏ ý của ông bà không thông qua Huy, bởi đây là cuộc hôn nhân của anh.

Mẹ Huy giận lắm, bà tìm đủ lời để tra gan. Mẹ Nhã Chi không hề giấu giếm chuyện kể về Thư và người mẹ điên ấy. Bà kể một cách tỉ mỉ bằng lời ngọt ngào và câu chuyện kết thúc đầy ý nghĩa:

- Chị Thanh à! Thư Thư hay Nhã Chi được về làm dâu nhà chị thì tôi và ba nó đều an tâm, hạnh diện. Bởi con của chồng hay con của vợ đều là con của chung, tự bên ấy có thành kiến nên buồn giận mẹ con tôi. Chứ cha con chồng vợ của anh ấy có tái hợp, tôi sống với con gái mình cũng vui, cũng hạnh phúc vậy. Giờ mình già rồi. Có gì đâu.

Bà Thanh cau mày hỏi với vẻ lo sợ:

- Bà ấy điên à? Lâu chưa, sao không điều trị?

- Có dòng điên mà. Ba của con Thư cũng cố gắng chạy chữa chứ, nhưng không sao hết được. Tính di truyền, mình biết làm sao. Chứ nhìn chị ấy chạy nhong ngoài đường, quần áo te tua, ngủ bờ bụi... mình cũng buồn cho số phận đàn bà nữa.

- Không ai coi chừng bà ấy sao? Lỡ có chuyện gì thì khổ lắm.

Giọng mẹ Nhã Chi thật thà và buồn:

- Bên ấy cũng làm đủ cách, chịu đựng mệt mỏi. Con bé Thư lại không chịu cho ba nó đem lên trại tâm thần Biên Hoà gọi và điều trị. Bà ấy điên không hề do ông ấy, thể mà nghe lời thù ghét, Thư Thư hận tâu và Nhã Chi, nên biết Huy quen với con gái nhà tôi, Thư Thư cố tình xen vào cho Huy đổi ý và chống trả với anh chị quyết liệt là vậy.

Bà Thanh gật gù, tay vuốt má Nhã Chi an ủi:

- Con yên tâm đi. Bác đã gọi ý, con mới bằng lòng. Và lại, con và Huy quen nhau trước Thư Thư mà. Đâu thể xa con dễ dàng, để bác chấp nhận cô gái tự tung, tự tác ấy về làm dâu nhà này. Nhưng...

- Nhưng sao chị? Ý chị dạy thế nào, con gái tôi sẽ nghe lời mà. Nhã Chi vốn hiền lành, ngoan ngoãn, nhất định không để chị phiền lòng đâu.

Ánh mắt yêu thương, lo lắng của một bà mẹ làm bà Thanh cảm động. Bà hiểu quyết định của mình quan trọng với Nhã Chi ghê lắm.

- Chị à! Ý tôi muốn nói, chị nên đối với thằng Huy bình thường, đừng bao giờ nhắc đến cưới hỏi. Còn Nhã Chi, đừng có tự ái, giận hờn vì nó, cứ dịu dàng, chào hỏi, lo lắng bình thường như ngày nào. Từ từ bác tính.

Nhã Chi vuốt tay bà và đưa lên áp má mình, cô lặng lẽ khóc.

- Cảm ơn bác đã thương con. Dù anh Huy không thương, con vẫn chờ, vẫn đợi ngày anh ấy chuyển ý. Bao lâu con vẫn không nản lòng, chỉ cần hai bác cho con ở lại đâu sẵn sóc.

- Con thật sự không giận thằng Huy sao?

- Dạ, đàn ông con trai, ai chẳng có lúc phân vân không biết chọn ai cho hạnh phúc lâu bền. Anh Huy cũng ở trong giai đoạn đó. Tính của Thư Thư nóng nảy, bướng bỉnh, tự ái cao dễ cộc cằn chống trả. Anh Huy tuy dễ dãi, nhưng tính ghét hung dữ.

- Ý con muốn nói là một thời gian ngắn, Huy chán nản chứ gì?

- Dạ đúng vậy. Thư muốn anh Huy nhất nhất nghe theo, phục tùng ý Thư muốn. Anh Huy không thể chôn tự ái của mình, rồi cuộc họ sẽ chia tay nhau thôi. Chừng ấy Huy sẽ cảm động trước tấm chân tình của con mà.

Bà Thanh vỗ nhẹ vào má Nhã Chi, cười:

- Tội nghiệp con gái tôi. Nếu chừng ấy, ông bà này chưa nằm xuống, nhất định tổ chức đám cưới thật linh đình cho xứng tấm lòng vàng của con, và chị với tôi sống một nhà chắc là vui lắm há.

Bà Ngọc cười vui vẻ:

- Có bà mẹ nào không vui, không cảm ơn trời đất khi con gái mình có được bà mẹ chồng tốt chứ. Không xúc động làm sao được. Nếu chị cho phép, tôi sẽ làm bạn chăm sóc cho nhau trong quãng đời còn lại bên con gái mình, còn gì vui vẻ hơn nữa.

- Chị nói hợp ý tôi đó. Mình già rồi, hạnh phúc của con là niềm vui trọn vẹn của mình. Được ở gần trò chuyện còn gì bằng. Mai này tôi và ông ấy sang Pháp, có chị ở với Nhã Chi tôi vui lắm. Chứ thằng Huy đi hoài, nhà lớn quá một mình ở tôi không an tâm.

- Chị nói cũng phải. Cơ ngơi đồ sộ như vậy, có một mình Nhã Chi quán xuyến. trông nom làm sao được. Thằng Huy đi miệt mài. Tôi ở bên, thương yêu lo lắng cho vợ chồng nó, vừa hạnh phúc, vừa an tâm, tôi mừng lắm.

- Câu đó để vợ chồng tôi cảm ơn mới phải. Thằng Huy có mẹ thương yêu như chị, tôi còn lo gì nữa. Đám cưới xong là tôi bay liền. Ở bên này, tôi nhớ Quốc Hương quá đi.

Bà Ngọc gật gù đồng tình:

- Làm mẹ ai chẳng vậy. Chị thừa với anh nhà cho tiến tới lễ cưới để mình an tâm. Nếu không, Quốc Huy có thể thay đổi ý. Vì Thư Thư luôn dựa vào Huy, tiền bạc và mọi khía cạnh. Nghe đâu Thư còn nhờ Huy đem mẹ mình lên bệnh viện điều trị nữa đó.

- Vậy sao ? Thằng Huy nó thế nào, có nghe lời con bé đó không?

Thấy bà Thanh với về lo lắng, bà Ngọc ngọt ngào hơn:

- Lòng nhân đạo có mới hành nghề bác sĩ chứ. Huy ắt chiều ý và giúp đỡ Thư nhiệt tình rồi. Cha con bé có sang thăm, nghe nói ông bà ngoại bán nữ trang, giúp Thư đưa mẹ lên đây điều trị.

- Xin chị khoan đề cập với anh nhà về vấn đề này. Cứ để Huy tự do chọn cho mình người vợ. Có như thế hạnh phúc mới trọn vẹn, đời sống vợ chồng mới có ý nghĩa. Vả lại...

- Ý chị muốn nói gì, cứ phơi bày. Chúng ta là chị em mà.

Bà Ngọc ngập ngừng, thở mạnh trước khi nhỏ giọng:

- Nhã Chi đẹp và hiền lành, luôn nghe lời dạy bảo của cha mẹ. Ngược lại Thư Thư tính ngang ngược. Huy sẽ so sánh hai người con gái, và một ngày không xa, QH sẽ biết nên chọn ai. Vì người đàn ông luôn thích người vợ đảm đang nên Nhã Chi sẽ được chọn.

- Chị có ý nghĩ tốt. Nếu bị gán ép, quý tử của tôi sẽ bức bối và ghét Nhã Chi. Để tự nó chán nản con bé ấy và chọn Nhã Chi, lúc đó chúng mới thương nhau lâu dài hạnh phúc hơn, thật tế nhị.

Bà Ngọc dịu dàng hơn:

- Chuyện của tụi nhỏ, cứ để chúng nó giải quyết. Anh lớn tuổi, áp huyết lên xuống bất thường, để anh ấy tức giận không nên. Chuyện gì từ rồi đâu cũng vào đấy thôi.

- Vậy thì để bọn trẻ tự quyết định đi há.

- Dạ. Cảm ơn chị đã thương yêu Nhã Chi.

- Đầu có gì. Tự con gái của chị dễ thương, ai chẳng có cảm tình chứ.

Khi bà Thanh khuất dáng, Nhã Chi nhìn mẹ, cười vẻ thỏa mãn. Cô nép vào người mẹ, hỏi nhỏ:

- Dưới ấy sao rồi mẹ ?

- Có gì đâu. Ba con làm sao thương đứa con bất hiếu ấy mà sợ. Nhưng nghe đâu, ông bà ngoại của con bé định đưa mẹ nó lên đây điều trị.

- Ba cho tiền chứ gì.

- Dễ à. mẹ giữ sổ sách chi thu, ông ấy có muốn cũng đâu có tiền. Còn bà nội dễ gì. Chắc là con Tâm lên lút chồng, gọi về cho. Lần này gặp bên chồng con Tâm, mẹ có cách để không cho con Tâm hỗ trợ. Xem bà ấy có tiền điều trị không cho biết.

- Chừng nào anh Huy cưới con rồi, mới yên tâm. Chừng ấy, con mới thưa với ba cho chút tiền để Thư lo cho bà ấy. Còn bây giờ, con lo lắm. Anh Huy

luôn lạnh nhạt, có lẽ anh ấy đang tìm cách gần gũi Thư Thư.

- Chứ không phải tụi nó đang ghét, đang hận nhau sao ?

Thở dài, Nhã Chi buồn bã:

- Thì cũng có . Vì Thư nghe con trò chuyện, nghi rằng Huy yêu và sắp cưới con nên mới ở nhà của ba mẹ anh và còn được ba mẹ Huy thương . Thư giận và không cho anh ấy gặp mặt . Huy tìm mãi không gặp . Nghe đâu Thư không còn ở chỗ cũ . Anh ấy giận lây sang con là vậy đó.

- Con phải dịu dàng, chịu đựng, đồng thời lấy lòng cha mẹ Huy . Còn Thư để đó, mẹ sẽ có cách . Cố gắng sau này với cơ ngơi đồ sộ được thừa hưởng, mẹ con ta sướng cả đời, còn lo gì nữa.

- Còn ba ?

- Ông ấy có sự nghiệp của bà cụ để lại đó chi . Mẹ dứt khoát, sống thoải mái, lệ thuộc bà cụ khó tính, một ông chồng nhu nhược, mẹ chán lắm rồi.

- Mẹ định xa ba sao ? - Nhã Chi kêu lên.

- Dĩ nhiên rồi . Bộ con tưởng mẹ yêu ông ta, xa không nổi sao ? Làm to.

- Bộ mẹ muốn bỏ dưới ấy thật sao ? Ba thương mẹ thật đó.

- Biết rồi . Nhưng mẹ không dựa và kinh tế của ông ấy thì mẹ không nuôi con ăn học đến nơi đến chốn được nên ngày đó mẹ mới chấp nhận . Sau bao năm cùng cố, mẹ có đủ khả năng dứt khoát với họ để sống tự do được rồi.

Nhã Chi thở dài khuyên mẹ:

- Mẹ à! Ba thật lòng thương mẹ, mẹ muốn gì, nói gì, ba cũng nghe . Giờ xa nhau, sợ ba chịu không nổi chứ . Con thương ba thật đó mẹ.

- Thì mẹ biết ông ấy thương mẹ lắm . Nhưng cái tính nhu nhược, không có sự cứng rắn suy xét, nội bảo gì cũng nghe, mẹ bày vẽ gì cũng chấp nhận . Đàn ông như ông ta mẹ ghét lắm.

Nhìn mẹ với sự dò xét, Nhã Chi gọi chuyện:

- Vậy là mẹ đã tìm cho mình một đối tượng rồi chăng ?

Khoát tay bà cười, gương mặt sáng lên . Nhìn vẻ hạnh phúc trên gương mặt mẹ, Nhã Chi biết bà đã tìm được người vừa ý, cho dù bà lắt đầu bảo:

- Thôi đi, thôi đi . Đừng đề cập đến chuyện đó nữa . Từ từ rồi con cũng sẽ biết ông ấy . Nhưng chưa phải là lúc để ra mặt t.

- Ông ta biết mẹ sống với ba bao năm qua không ?

- Sao lại không ? Đây là kế hoạch của ông ấy mà . Cho con hay, mẹ đã mua được căn nhà trên này rồi . Hôm nào tiện, mẹ sẽ đưa đến ấy cho biết.

- Ai đứng tên ?

- Mẹ chứ ai . Bộ con tưởng mẹ tin đàn ông sao ? Chuyện tình cảm và quyền lợi phải biết tính toán kỹ lưỡng, đâu ra đó . Chứ mẹ đâu có điên để ông ta đứng tên, lỡ ông ta trở què thì mẹ khổ à ?

Nhã Chi thở dài gật gù . Bà Ngọc trấn an, giọng vui vẻ.

- Yên tâm đi . Mẹ của con muốn làm gì là biết cách tháo gỡ mà . Nhưng chưa phải lúc đâu, con cứ vui vẻ mỗi lúc ông ấy lên thăm nhà.

- Mẹ phải khéo léo đó.

- Mẹ biết rồi . Bao nhiêu năm nay, có ai biết được, gì mà con sợ.

- Có gì phiền lắm, con không muốn.

Họ cùng tựa vào nhau trong nụ cười ấm cúng hạnh phúc . Hai mẹ con không ngờ, bên ngoài có người vào tìm Huy và đã tựa vào cánh cửa nghe được từng lời, từng thủ đoạn của họ đã áp dụng từ bao năm nay . Người ấy từng bước trở về, nỗi chua xót dấy động lòng người . Không ai ngờ người ta gần bó với nhau vì tiền . Kẻ thích sự ngọt ngào của những người đàn bà thủ đoạn thì phải nhận hậu quả thôi . Đó là cái giá phải trả vậy .

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ông bà ngoại ngồi cạnh đó . Ông hỏi Thư với vẻ cảm động, bởi trong mắt ông, mẹ của Thư bớt đi nhiều, khuôn mặt hồng hào, ánh mắt lanh lợi hơn, nụ cười tươi, cho khuôn mặt rạng rỡ hơn:

- Điều trị Ở đây tốn kém nhiều không Thư ?

Xoa cánh tay của mẹ, bởi dấu bầm xanh cho truyền dịch tĩnh mạch, do bà lẫn lộn trong đau đớn để lại, Thư cười.

- Đây là bệnh viện mà ngoại . Đây có tốn kém bao nhiêu.

- Con đừng có giấu ngoại . Khi ngồi đợi con ngoài hành lang, ông đã hỏi thăm cô y tá, những thân nhân, người ta không hề giấu gì cả . Thư Thư à! Có gì khó khăn, ngoại sẽ cùng lo với con mà.

- Ngoại à! Bao năm nay, mẹ con đã là gánh nặng, nỗi cực khổ của ngoại quá nhiều rồi . Ngày nay, có khả năng thay ngoại, con làm sao từ chối bốn phần trăm của con của mình được chứ.

Ông thở dài . Bà đưa khăn lên lau mắt, bà nghẹn ngào:

- Thu Tâm gọi lời xin lỗi con, vì bên chồng nó không cho giữ tiền nữa . Nên chị con không còn cách nào giúp đỡ, phụ với con lo cho bà mẹ tội nghiệp này . Thư Thư ! Con không giận chị ấy chứ ?

Thư Thư thở ra, nhún vai, về chán nản:

- Trái lại, con rất thương hoàn cảnh của chị ấy, dù sao con cũng có tự do hơn . Tất cả đều do một tay bà ấy xoay chuyển . Ba con lại mù quáng nên con cái của ông gặp muôn vàn vất vả trong cuộc. sống . Trái lại, mẹ con bà ta ung dung tự tại.

Ông ngoại thấp giọng an ủi đứa cháu ngoại tội nghiệp của mình:

- Thư Thư à! Chuyện đã vậy rồi, có nói gì cũng vậy thôi . Hãy nghĩ rằng con chưa hề có ba đi , ráng lo cho tròn bốn phần trăm của mình, khi ông ta đâu còn nghĩ và lo cho mẹ con chứ.

- Con biết chứ ngoại . Đến lúc ba con biết bà ấy tâm địa thế nào thì gia đình đó chỉ còn cái vỏ rỗng không mà thôi . Đó cũng là cái giá phải trả thôi.

- Sao con nói vậy Thư ? Bà ta có vấn đề không ổn sao ?

- Ngoại không biết bà ấy bằng con đâu . Từ từ ngoại sẽ biết . Con nói thật, bao nhiêu năm qua ném đủ điều cay đắng, con học được rất nhiều điều . Lúc nào nên chịu đựng mềm dẻo, khi nào phải cứng rắn . Ngoại yên tâm đi . Con không để ai có dịp ăn hiếp con nữa đâu.

Ông gần giọng hỏi, mắt nhìn quanh phòng:

- Tiền đâu mà con lo toàn bộ chi phí ở đây vậy Thư ? Ngoại hỏi rồi, số tiền chi dụng không nhỏ Thư `a.

Thư vuốt tóc, cô đi chậm ra ngoài hành lang . Bà ngồi bên con gái mình, nét hạnh phúc hiện rõ lên khuôn mặt. nhăn nheo ấy . Trong khi ông ngồi bên Thư . Cô bé nắm tay ông, nhỏ nhẹ kể:

- Con biết không làm sao giấu được ngoại . Đành phải kể lại cho ngoại yên lòng thôi.

- Có vậy chứ . Ngoại nuôi con từ nhỏ, làm sao ngoại không biết được.

- Ngoại à! Bằng bất cứ giá nào, con cũng phải điều trị cho mẹ khỏi hẳn . Chứ nhìn bà sống không ra sống, con khổ lắm.

- Ai đành lòng như vậy . Nhưng già rồi, ngoại đâu có khả năng, biết làm sao giờ.

- Con biết tính ngoại mà . Ngoại à! Con nhất định đưa mẹ con lên đây là vì anh Huy có giao cho con số tiền, bảo rằng của ba con cho.

- Vậy sao ? Thăng Huy làm bác sĩ, con nhờ nó có phải không ?

- Con đâu có cho anh gặp mà nhờ . Và lại, anh ấy làm việc ở bệnh viện thành phố, còn ở đây là Biên Hoà mà, ngoại quên sao ?

Ông gật gù cười:

- Mới đó rồi quên . Mà sao con lại giận Thăng Huy ? Ngoại thấy nó thương con lắm mà . Cứ một tuần hoặc hơn là nó về thăm ngoại, hỏi thăm con đủ thứ hết . Nó hỏi địa chỉ của con, nhưng ngoại đâu có biết mà nói . Nhiều lúc ngoại nghe nó than thở nên biết Thăng Huy thương con.

- Ngoại đừng có thấy vậy mà làm. Nhà Chi được ba má anh ta chấp nhận là dâu, cho về nhà ở. Họ đang chọn ngày làm lễ cưới đó. Bộ ngoại muốn Thư về làm vợ lẽ của ông bác sĩ nhiều chuyện đó sao? Cho ngoại hay nha. Con ghét anh ta, trời còn phải biết đó.

- Thương hay ghét đây? Ngoại chắc chắn là thằng Huy thương con thật.

- Thương mà chưa chấp con bé và bà ấy trong nhà. Ngoại đừng có nhắc nữa. Con ghét lắm. Nói chuyện về mẹ con nè, ngoại nghe không?

Ông cười bởi nét phụng phịu của cô.

- Thì nói đi, chưa nói làm sao ngoại nghe được.

- Ngoại đó, lần nào gặp con, ngoại cũng nói tốt cho ông bác sĩ trời đánh đó hết. Tại ngoại chưa nghe anh ta mắng con, ngoại mà nghe rồi tức chết luôn đó.

- Mắng làm sao? Chắc là con cũng làm dữ với người ta lắm, chứ ngoại biết thằng Huy điềm đạm, tốt bụng và thương con nhiều.

Thư ngả người, lém lỉnh hỏi:

- Mỗi lần về thăm ngoại, bộ anh ấy mua trà ngon cho ngoại chứ gì?

- Sao con biết? Ờ, thì nó biết người già thích uống trà nên muốn lấy lòng ông già này chút vậy mà. Nếu không có cháu ngoại gái thì dễ gì.

Ông cũng cười theo Thư. Cô ngước lên hỏi:

- Có cả bánh ngọt đặt biệt nữa, đúng không?

- Chẳng lẽ uống nước trà không? Thì phải có bánh mới đủ vị chứ.

- Cho nên ngoại cũng bênh vực anh ấy "đủ vị" luôn.

Ông thật vui khi thấy Thư tươi tắn hơn:

- Nè. Thư! Mẹ con đỡ nhiều rồi, nhìn ngoại biết chào hỏi. Thật là ngoại không thể nào ngờ được. Nếu biết tiền ít mà hết bệnh như vậy, ngoại đâu để đến ngày nay.

- Không đơn giản đâu ngoại. Ông bác sĩ là Việt kiều đó mới về nước, chuyên trị bệnh như mẹ con vậy. Vợ Ông ấy ngày xưa bệnh vì chứng kiến cảnh con chết cùng cha mẹ bà ấy trong hố bom. Bà may mắn sống nhưng điên tỉnh như mẹ của con. Hồi đó ông ấy nghèo, đâu có tiền lo cho vợ, may mắn sau này có ông Pháp thương điều trị mới khỏi.

- Rồi ông ấy giờ đây giúp đỡ mẹ con?

- Dạ, vợ Ông ấy chết bên Pháp. Ông trở về nước với tâm nguyện nên vào đây phục vụ miễn phí, nhưng tùy gia cảnh nữa. Nhờ người bạn giới thiệu con gặp và kể lại chuyện đời của mẹ con. Ông ấy cảm động nên giúp với điều kiện...

- Điều kiện gì? Thư Thư à! Con còn trẻ, đừng có đem cả cuộc đời để đền ơn đáp nghĩa cho ông ấy nhá. Ngoại không cam tâm đâu.

- Trời ơi! Ngoại nghĩ gì vậy? Ông ta già hơn cả ba con, dám bằng ngoại lắm à. Bộ ngoại tưởng ông ta để ý con hả?

- Vậy chứ điều kiện gì? Thư Thư à! Con đừng làm cho ông ngoại hồi hộp nữa. Ngoại không muốn ai lợi dụng như mẹ con ngày xưa vậy.

Thư cười, ôm cánh tay ông, giải thích:

- Con biết rồi. Thấy mẹ con khổ thế nào là kinh nghiệm con tăng ấy. Ngoại à! Con bây giờ chín chắn rồi, dễ gì trao đổi phần thiệt về mình. Nhưng nếu con làm vợ của một bác sĩ giàu lòng nhân ái, cơ ngơi khá giả, có phương tiện xuất ngoại như ông ấy cũng là điều tốt vậy ngoại. Miễn mẹ con bình phục là được rồi.

- Vậy là con nhận lời rồi sao?

- Nhận lời gì?

- Thì làm vợ Ông ấy đó.

Thư nhướn mắt, cười, lắc đầu rồi nghiêng mắt, nhìn ông:

- Ông ngoại à! Ai thèm cưới con gái của bà điên chứ? Ông bác sĩ muốn con dạy hai đứa con của ông ấy tiếng Anh và tiếng Việt của mình nè. Bao giờ hai cô cậu ấy giỏi, xem như con trả công và chi phí thuốc men cho mẹ con đến ngày bình phục đó, ông ngoại à.

- Vậy cũng tốt chứ sao. Sẵn dịp con ôn bài cho giỏi luôn.

- Ngoại không thấy thiệt thòi về phần con hay sao ? Lỡ hai cô cậu này lười biếng không chịu học, thời gian kéo dài, chắc chết con luôn . Trong khi mẹ con chỉ cần năm ba tháng là hết bệnh rồi . Ông ấy già nên có kinh nghiệm . Tại con thương mẹ, nên con mới chịu, chứ nếu không, để gì con chịu cho ông ta buồn chứ.

- Con dạy có tốn kém gì mà so bì . Người ta có ý tốt, không cảm ơn còn nói . Nếu ông ta kêu ngoại lau nhà, quét sân, làm tạp dịch đến chết, ngoại cũng chịu, miễn con gái của mình mạnh giỏi là tốt rồi.

- Vậy ngoại lên dạy thay con đi . Hai cô cậu này lém lỉnh lắm.

- Bao nhiêu tuổi rồi mà còn đùa cợt với con.

- Cậu con trai hai mươi, cô tiểu thư thì mười sáu . Nhưng đáng vốc họ cao lớn lắm, hơn con một cái đầu đó ngoại.

- Nhưng con là cô giáo mà, ai dám chọc . Ngoại nhớ rằng, con đâu có hiền . Chọc đến con có nước lên trời mà ồm chứ sống sao nổi.

Thư cười khi nghe ông nhắc đến nét na của cô hồi nhỏ . Ông cười theo và hỏi:

- Thư à! Con tính tránh mặt thằng Huy hoài sao ? Ngoại thấy nó tội nghiệp lắm, con ạ . Đạo này nó buồn và kể hết chuyện của Nhã Chi và cuộc hôn nhân sắp đến . Nếu gặp được con, nó có kế hoạch khác.

- Ảnh nói với ngoại. i hả ?

Ông vui vẻ kể lại:

- Sao lại không kể được . Hồi con và nó quen làm sao đều kể hết, không sót chi tiết nào . Tụi con cũng có lúc vui quá chứ.

- Nhưng giờ thì hết rồi . Ảnh vui với Nhã Chi . Vắng người này có cô khác sẵn sàng đáp ứng hàng cho người tiêu dùng, làm gì có chuyện buồn . Vậy mà ngoại cũng tin nữa . Con chán ngoại ghê.

- Con làm như ngoại không có nhận xét vậy.

- Thì đó, mẹ con không do ông ngoại nghe lời công tử nhà giàu ăn nói khéo léo, dễ thuyết phục người đó sao, để giờ điên điên, tỉnh tỉnh đó . Một cô con gái, không muốn, ngoại muốn đến phiên con khủng nữa, ngoại mới lấy được kinh nghiệm à ? Ông ngoại đâu có gần anh ấy bằng con . Hồ đồ, bốc đồng, không thể tha thứ được.

- Nói nói gì con ? Đừng có nói thêm người ta, tội lắm nghen Thư.

- Trời đất! Bộ ngoại bị bùa của ông bác sĩ nhiều chuyện đó hay sao mà đến con mà ngoại cũng không tin, thiệt hết nói nổi rồi.

- Thì thôi, ngoại tạm tin con đi . Nhưng mà nó nói gì mà c on giận ?

Nhép môi, liếc dài ra ngoài, giọng cô giận dỗi:

- Không thèm cười đùa con gái bất hiếu với cha, không thảo với nội, còn bướng bỉnh, ngang tàng, phách lối, đủ tật xấu hết . Anh ta chỉ yêu người vợ hiền lành, nói tóm lại là những đức tính có ở Nhã Chi . Ôi! Đừng nhắc đến anh ta nữa, con chán lắm rồi ngoại à.

- Con không gạt nội chứ Thư ?

- Ông bị Quốc Huy gạt thì có . Nếu ngoại là con gái, chắc phải vào Từ Dũ nằm vài lần mới có kinh nghiệm à.

Ông chỉ cười, không nói gì . Cô nhìn đồng hồ, quay sang ông, căn dặn:

- Con đến giờ dạy rồi . Ngoại thăm chừng mẹ con, chừng nào muốn nghỉ thì về phòng con nha.

- Ngoại biết rồi.

- Phòng đó là do ông bác sĩ dành cho con, đến bao giờ mẹ con hết bệnh mới trả lại . Ngoại xem, ông ấy tốt với con hơn "thằng Huy" của ngoại không ? Cho nên ngoại đừng nhắc nhân vật đó nữa nghen . Con mua trà ngon cho ngoại há.

Cô cười nhún vai, lém lỉnh quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Nhờ sự giúp đỡ của bác sĩ Thiện, Thư có nhà ở, cơm nước khỏi phải lo.

Ông còn giới thiệu cô dạy nhiều chỗ để có tiền chi dụng . Nhờ đó Thư rất vui khi rời xa thành phố . Nhất là bệnh của mẹ Thư một ngày một khá hơn . Vui vẻ, lòng không lo lắng, Thư trẻ trung tươi mát hơn.

Cô học trò nhỏ, con của bác sĩ Thiện hay đưa Thư đi phố mua sắm đủ cả . Thư mặc đồ đẹp hơn.

Thư đến bưu điện gọi điện về thăm bạn bè, bất ngờ nhận được giọng của Thư, cả bọn đều la ré lên vì mừng . Có lẽ tuần này cả bọn lên . Bởi lâu rồi bạn bè đều bất tín Thư, vì sợ họ báo cho Huy biết chỗ Thư ở, nên trước đây cô lặng lẽ ra đi . Cô mỉm cười một mình trên đường về, vì nghĩ đến lúc gặp lại họ Ở đây . Sài Gòn cách chốn này không xa, thế mà...

- Thư Thư! Thư Thư !

Tiếng bánh xe rít bởi thắng gấp, làm cho Thư giật mình ngược lên . Thấy khuôn mặt rạng rỡ của Huy vừa bước ra khỏi xe du lịch với cử chỉ hấp tấp, Thư biết nỗi vui mừng trong lòng anh thế nào rồi . Nhớ lại những lời bà ấy, sự sắp đặt đó khiến cô đổi thái độ với anh . Đáng lẽ bỏ đi với vẻ giận dữ . Nhưng không, Thư vẫn tỉnh bơ bước nhẹ đi . Huy bỗng rồi chạy theo, nắm tay cô.

- Thư Thư ! Đừng vậy mà . Anh muốn nói với em một chuyện.

- Chuyện gì nữa đây ? Không phải là anh nói hết ý mình rồi sao ? Còn tìm đến đây làm gì ? Đòi nợ, hay lấy lại số tiền giùm ba tôi đây ?

Huy nhìn Thư Thư với ánh mắt lạ và nụ cười cởi mở:

- Trời ơi! Anh gặp được em, mừng quá nên chẳng biết nói gì cả . Mình lên xe đi Thư . Anh có biết bao điều cần muốn nói với em.

- Tôi không quen ngồi xe đó . Anh mời người khác đi ha . Tôi phải về nhà đã.

- Thôi mà em, làm khó anh chi vậy ?

Anh nói nhỏ bên tai cô với nụ cười thật nồng nàn:

- Đi với anh . Đến chỗ vắng, em nói gì anh cũng nghe hết . Ở đây người ta nhìn, tội nghiệp anh mà Thư . Cứu bồ một bàn đi Thư.

Hãy anh một cái, cô theo chân lên xe, mặt quay bên kia . Anh cười.

- Thư à! Sao đi không nói với anh tiếng nào vậy ?

- Hà ? Anh từng nói không nhìn, dứt khoát rồi mà, thưa trình làm gì ?Bộ tôi là nô lệ anh sao, phải báo cáo mỗi khi muốn di chuyển chỗ ở ?

Huy cho xe đi, anh vẫn cười, gương mặt vui hơn:

- Trong lúc quạu mà, anh có dẫn được đâu, nói cho hả giận vậy thôi.

- Ai làm gì anh mà quạu . Nhớ lại đi.

- Thì thôi, cho anh xin lỗi đi . Xa em, anh tìm nát thành phố luôn đó.

- Đi trốn mà, ai dám cho biết . Càng xa, càng bí mật, càng tốt chứ gì nữa.

- Làm gì trốn . Người ta nhớ muốn điên luôn à . Em đó ác ghê đi.

- Nhớ chứ . Không có con Thư, anh đâu biết nạt nộ, chửi mắng ai cho đỡ buồn . Giờ gặp ở đây, có đôi hệ không hay bỗng cũ soạn lại, mắng tiếp ?

- Thôi mà, nhắc hoài, anh biết lỗi anh rồi . Không biết lỗi, ai về ngoại tìm chi biết bao lần . Bộ vắng em, anh vui lắm sao ?

- Ủa! Vợ anh đâu để anh buồn vậy ? Anh nói thích người vợ hiền, mẫu mực như Nhã Chi lắm mà . Yêu thương làm gì có thời gian buồn . Hay là...

- Đủ rồi nghen cô Hai . Gặp cô, tôi muốn khóc vì mừng vậy, chứ ai tỉnh bơ như cô . Nhìn ánh mắt bình thản, còn bày đặt lạnh lùng quay đi nữa, coi nóng được hay không hà.

- Ê! Ai nói tôi bướng bỉnh, cộc cằn, không xứng đáng làm vợ anh ? Nói mà không mắc cỡ . Ai nhận lời mà chê bai, kết thúc cho mệt vậy ông ?

Huy liếc sang cô, cười cầu hòa . Nhưng cô bấu môi, quay mặt đi.

- Anh nói trong lúc không kiềm chế được cơn giận, em nhớ làm chi chứ ?

- Sao lại không ? Vì trong lúc bốc đồng đó, người ta mới nói thật những gì trong lòng, trong hồn mình nghĩ một cách chính xác . Cho nên nhờ đó tôi mới nhớ, luôn nhớ những lời phê phán ấy, để mà sửa mình.

Huy nhún mắt cười khi.

- Cười cái gì ? Không đúng sao ? Lúc si và người ta, đâu có từ nào tha, cứ xả lảng không cần biết người nhận tâm trạng thế nào, buồn khổ tức tối ra sao, chỉ cần thỏa mãn lòng điên khùng của mình là đủ . Giờ nói gì nữa, giả là cho qua chuyện phải không ?

- Anh biết mình sai nên tìm em xin lỗi nè.

- Một câu là bỏ qua cho anh được sao ?

- Chẳng lẽ trăm đầu đao, em mới chịu sao ? Lúc đó đâu còn ai thương em nữa, có phải đòi văng anh sẽ buồn lắm không ?

- Phải chứ . Không có anh đàn bà con gái chết hết, nên thay nhau lấy lòng anh chứ gì ?

- Nhã Chi thì có, chứ em thì ở lại đi, đúng không ?

- Em không dám với cao, nên ở lại chờ chuyển phà thích hợp với thân phận mình, chứ không dám chê ai . Vì người ta làm bác sĩ mà, đâu phải dân xe ôm mà nói chuyện trời đất được.

- Đủ rồi nha . Nghề nghiệp là để thực thi nhiệm vụ trong xã hội, để cùng cố sinh tồn cho mình thôi mà . Nghề nào cũng là nghề, em quan trọng chuyện mọn đó làm gì . Bản lĩnh trượng phu tồn đọng trong em ở đâu rồi.

- Với ai thì còn được, chứ với ông thì còn lâu à.

- Làm gì kị vậy . Anh không từng thân thiết với em sao . Mình đã từng chia nhau bọc trà đá mà.

Thư hình mũi, liếc dài . Huy nhận được ánh mắt giận dữ ấy, anh nhún vai cười . Thư Thư quay mặt đi:

- Ông quên rằng, người bạn mà tôi thích là ông xe ôm mà . Còn anh là người hợp nhất Nhã Chi , hiền lành, dịu dàng, gia đình sang trọng xứng đôi vừa lứa.

- Nhưng có điều em chưa quên là trái tim anh thuộc về em từ lâu rồi . Dù là xe ôm hay một bác sĩ cũng thế.

- Bác sĩ phải gọi là "ông" mới đúng đấy . Vì như thế mới xứng với địa vị và với tình cảm trân trọng của Nhã Chi chứ . Anh quen bắt cá hai tay hồi nào vậy . Tôi sợ anh luôn hà.

- Vậy cũng ráng gán ghép . Anh yêu Nhã Chi hồi nào.

- Không yêu mà hai người ở cùng một nhà, phòng mạch của anh là phòng cô ấy ở, không phải phòng tân hôn là gì ? - Cô tra gan từng lời.

- Sao em biết . Bộ có đến thám thính sao rành vậy.

- Ai thèm . Anh đâu phải là nhân vật quan trọng để người ta tốn công sức vậy . Tự bà ấy và cô vợ xinh đẹp của anh tuyên bố cho Thư biết thôi . Chẳng lẽ không có mà người ta dám tuyên bố sao ?

- Nếu Nhã Chi là vợ chính thức, anh dám đi tìm em công khai sao ?

- Lén lút thì có.

- Em muốn anh chở cô ta đến đây mới tin sao ? Dễ thôi.

Thư nhướn mắt, khích bác.

- Dám nói hay dám làm đây anh Hai . Nếu anh tuyên bố yêu em trước mặt Nhã Chi , có sự chứng kiến của bà ấy . Em sẽ làm vợ anh không điều kiện . Thật đó, không có giỡn đâu.

Huy cho xe theo hướng ngoại ô . Đến quán cà phê Hương Quê, anh cho xe ghé vào . Huy đưa Thư vào chiếc xích đu nhỏ ở cuối vườn . Thư ngắm quang cảnh, vẻ mặt thật vui vẻ . Huy đẩy ly cam trước mặt cô, ánh mắt ngừng lại trên khuôn mặt vô tư của cô và hỏi:

- Em giữ lời chứ Thư ?

- Chuyện gì mới được ? - Cô cười đưa ly cam lên môi, hỏi lại.

- Thì vấn đề tình cảm của mình, anh muốn kết thúc cho xong . Để em lêu têu bên ngoài, anh sợ lắm.

Thư nhún vai, liếc anh cười:

- Chứ không phải người ta ngày đêm cận kề, anh sợ trong một phút bốc đồng ham muốn nào đó, anh phải lòng đúng không ?
- Cho rằng đúng thì sao . Đó cũng là tình cảm anh dành cho em mà . Nếu yêu em ít đi thì anh sống với ai, cưới ai chẳng được . Nhưng hấp tấp hồ đồ cưới, đem vào phòng một con búp bê không biết nói, quả thật cuộc sống đâu còn ý nghĩa nữa . Chán ngấy, thà chết sướng hơn.
- Anh vui vẻ, hạnh phúc khi sống bên cô sư tử, ngộ ngáo luôn đòi sự công bình trong gia đình, lẫn xã hội anh chịu nổi không.
- Yêu và được yêu, dĩ nhiên anh chịu đựng trong hạnh phúc rồi, còn hơn xa nhau trong nhớ nhung . Cảm giác này, nỗi nhớ này anh gặm nhấm, chịu đựng mấy tháng nay rồi . Khó chưa từng thấy . Chiều nào cũng ngồi thần thờ, thờ thần, ngày qua ngày cũng chết thôi.
- Thà chết bên người mình thương, có ý nghĩa hơn chứ gì, có phải vậy không ?

Huy nắm tay cô với nụ cười sung sướng:

- Không có ai hiểu anh như em . Vậy mà đành lòng nào trốn lánh anh, làm mấy tháng nay tốn biết bao công sức truy tìm . Chỉ chưa làm lệnh truy nã thôi, chứ Sài Gòn là không còn nơi nào không có dấu chân anh tìm đến.
- Kể công thấy ghê chưa . Có cần cho thêm ly cà phê đá lớn hơn không ?
- Khỏi . Một ly trà đá là vừa túi tiền của mình rồi . Thư à! Sao anh lú lẫn thật đó . Em đem mẹ đi, tức là nhập viện điều trị, thời gian đâu phải ngắn . Ngoài bệnh viện này và thành phố đâu còn ở đâu nữa . Vậy mà không đoán được, thật là ngốc từ không chê được.
- Có người đẹp một bên điệu dàng, còn nhớ gì nữa . Hừ! Xạo mà không có căn cứ . Làm như em là trẻ con vậy . Muốn dụ khị em hả . Còn lâu à.
- Em khôn không ai bằng, làm sao anh dám múa rìu qua mắt thợ chứ . Ngoại trừ em tự nguyện thôi.

Thư nhìn anh, dịu dàng hỏi:

- Nếu ba mẹ không đồng ý cho anh cưới em thì sao ?
- Làm gì có . Nửa đời người rồi, anh đủ tự do và ý thức để chọn cho mình một người vợ chứ . Ba mẹ anh hiền và dễ lắm, em đừng có lo.

Nắm tay anh, cô vuốt nhẹ, giọng trầm buồn.

- Em sợ ba mẹ chê em nghèo, không muốn thấy anh khổ . Ba mẹ sẽ không đồng ý đâu . Nếu anh về thừa với gia đình mà không có vấn đề gì thì cho em hay, em mừng nha . Không thương thì thôi, một khi đã yêu nhau rồi, anh mà phụ thì em đau khổ và xấu hổ lắm, nhất là người anh cưới là Nhã Chi . Anh hiểu không ?
- Anh biết . Em đừng lo . Cho dù bà ấy có lấy cảm tình ba mẹ anh thế nào đi nữa cũng không thành vấn đề với anh.
- Thật chứ . Đừng gạt em nha . Anh đó, nổi cáu lên nói em tệ bạc đủ thứ . Lần sau còn vậy nữa thì đừng hòng em tạo cơ hội cho anh à.

Huy nhéo cằm cô, ánh mặt hạnh phúc . Ngửa mặt lên trời, Huy dùng hai tay làm loa:

- Anh biết rồi . Từ đây anh sẽ nghĩ đến em, yêu một mình em thôi Thư Thư ! Anh yêu em lắm lắm . Đừng tìm cách xa anh nữa nghen.

Cô đứng dậy đến bên anh rồi cũng làm loa, cô nghiêng đầu nói:

- Anh đừng có ba xạo nh ẹ Trời bắt anh méo miệng, nếu gạt lừa tình yêu với em đấy . Quốc Huy ! Anh nhớ chưa . Yêu chỉ một mình em, cưới với một mình em, nếu anh cưới Nhã Chi trời phạt không tha đó . Nhớ nha.
- Ờ ờ! Còn em đừng có lộn xộn nha . Quen với ai là chết với anh đó . Nhớ nghen.

Họ cười đùa bên nhau thật hạnh phúc, không gian hoang hôn khuất dần, nhường cho bóng đêm loang nhẹ vào khoảng trời dịu dịu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Huy đi tới đi lui trước mặt cha mẹ, hai tay lúc thì chấp sau lưng, lúc thì đan vào nhau, vẻ mặt nôn nóng, ngáp ngừng.

- Thôi đủ rồi cậu ấm . Muốn thưa với cha mẹ chuyện gì cứ nói . Đi qua đảo lại hoài, ba chóng mặt quá đi.

Huy cười, ngồi bên cạnh mẹ . Anh hướng ánh mắt nhìn cha, lên tiếng:

- Ba à! Con muốn xin ba... cưới vợ.

- Chuyện gì, chứ vấn đề này, ba biết rồi . Con tính bao giờ ?

- Dạ, nếu ba mẹ cho con tự do thì càng sớm càng tốt . Còn đám cưới, không cần phải tổ chức lớn, đơn giản là tốt rồi . Chỉ cần ba mẹ vui vẻ nhận dâu là đủ rồi.

Mẹ Huy cười, nắm tay Huy, về âu yếm:

- Con nói vậy sao được . Ba má quen cũng nhiều . Và lại, người tai là con gái, không cưới thì thôi, còn tổ chức thì phải đăng hoàng, đâu ra đó . Đừng để bên vợ cho rằng ba má keo kiệt, rồi buồn tội nghiệp.

- Dạ không đâu . Cô ấy không thích phô trương đâu mà mẹ lo . Hai đứa thương nhau, cha mẹ đồng ý là vui vẻ rồi . Và lại, kinh tế của cô ấy không khá giả mấy, mẹ ạ.

- Đâu có gì . Để mẹ bàn bạc với mẹ vợ của con rồi tính sau.

- Ủa! Sao mẹ biết mẹ của Thư Thư à ? Bộ mẹ lên đó rồi hả ?

Bà Thanh ngồi dang xa, mắt mở to, môi lắp bắp:

- Con nói Thư Thư nào ? Có phải con gái của bà điên đó không ?

- Chứ không phải là Nhã Chi mà mẹ con đã bàn với ba sao ?

Ông kêu lên, trong khi bà đập tay lên thành ghế:

- Phải không Huy ? Cô gái cao ngạo, bướng bỉnh, phách lối mang dòng máu điên di truyền đó là người vợ mà con xin ba mẹ cưới ư ?

Huy nhỏ giọng, mày cau lại, anh đứng tựa thành ghế, đáp:

- Mẹ à! Mẹ chưa gặp Thư, sao mẹ khẳng định được tính nết em ấy ? Đó chỉ qua là ấn tượng về Thư qua lời thêu dệt của mẹ con Nhã Chi mà thôi . Mẹ của cô ấy bị điên vì bị mẹ của Nhã Chi đoạt chồng, cướp lấy địa vị, tài sản trong gia đình mới thế thôi.

- Chứ không phải điều từ cha đến con gái hay sao ? Con đừng tưởng giao tình bừa bãi bên ngoài mà mẹ không biết . Cô Thư Thư gì đó không phải con cỦa bà điên sao ? Con nói đi.

Ông đưa mắt nhìn Huy, dò hỏi:

- Quốc Huy ! Làm người phải biết tìm cây tán rộng mà trú nắng, che mưa . Nhà ta chỉ có một mình con là con trai, chẳng lẽ con muốn kẻ nối dõi dòng họ mình là đứa trẻ điên điên khùng khùng hay sao ? Dù bà ấy điên vì lý do gì, ba cũng không bao giờ chấp nhận.

Quốc Huy bực dọc lên tiếng:

- Ba à! Mẹ của Thư điên vì mẹ Nhã Chi cướp tình yêu và đẩy bà ra khỏi nhà khi Thư vừa mới ra đời . Nỗi đau khổ trong tuyệt vọng khiến bà điên đại từ đó . Người đàn bà đã phá gia cang đó lại đem lời thêu dệt để hại Thư Thư , vậy mà mẹ cũng nghe.

- Con đừng bôi bác mẹ của Nhã Chi nữa, mẹ không muốn nghe . Nhã Chi là do mẹ thương, mẹ chọn . Nếu con không đồng ý thì đừng gọi ta bằng mẹ nữa.

Huy càng nóng nảy hơn:

- Mẹ à! Bà ta là con sâu ác độc, mẹ không hiểu đâu . Ngọt ngào, dịu dàng chịu đựng, đó là bức bình phong che đậy âm mưu chiếm đoạt con cho con gái mình gia sản này, cũng có phần của bà ta hưởng . Mẹ nghĩ lại đi.

Nuốt giọng, anh tiếp về tức tối:

- Ba à! Nếu không có chủ ý, bà ta đâu dám tự động kể cho mẹ nghe chuyện về Thư Thư , một con gái tự lập từ nhỏ, vừa đi học vừa nuôi ông bà ngoại và bà mẹ điên điên tỉnh tỉnh ấy . Giờ Thư đã ra trường, vừa đi dạy anh ngữ, vừa chăm sóc mẹ, và ba đang được Thư Thư cho điều trị tại bệnh viện Biên Hòa.

- Thật chứ ?

- Ba cứ lên trên ấy gặp bác sĩ Thiện, ở Pháp mới về . Ông nhận điều trị miễn phí cho mẹ Thư đến ngày bình phục . Đồi lại Thư phải dạy cho hai đứa con ông ấy học tiếng Anh lẫn tiếng Việt đến khi giỏi.

Lấy giọng, anh tiếp tục phân bua:

- Thư là cô gái có nhiều nghị lực, sống tự lực cánh sinh, không giống mẹ con Nhã Chi , luôn yếu đuối thực nữ, ỷ lại, chiếm đoạt tài sản và tình cảm của ba Thư Thư . Người đàn bà khôn ngoan này chỉ cần uốn chút lưỡi là có thể sống trọn đời nhàn nhã . Như vậy có quá đáng không ?

- Nhưng Nhã Chi dịu dàng, có thể là người vợ tốt của con mà, không chịu là sao ? Thư Thư bỏ bùa mê cho con đến mù quáng rồi.

- Mẹ à! Đâu phải con yêu lần đầu đầu . Yêu ai, con biết phải làm gì để bảo vệ tình yêu và dạy bảo vợ mình ra sao cho hợp với gia đình này . Mẫu người con gái nhu nhược, đầy thủ đoạn như Nhã Chi , nhất định không thể làm vợ con được, mẹ à.

- Với con, Thư Thư là xứng đáng sao ?

- Con yêu Thư Thư , dù mẹ cô ấy có như thế nào, con cũng chấp nhận, và cùng cô ấy lo lắng cho bà mẹ tội nghiệp ấy.

Ông thở dài, giọng trầm buồn:

- Huy à! Cha mẹ chỉ mỗi mình con, nên không đành lòng nhìn con sinh ra những đứa con bất bình thường ấy . Nếu vì mẹ Nhã Chi chiếm đoạt ba của Thư bằng thủ đoạn, tại sao ông ấy không hay, không thức tỉnh khi chung sống với mẹ Nhã Chi suốt hai mươi mấy năm nay ?

- Con đã nói với ba là đi Ngọc đầy đặn kinh nghiệm để che chắn những hành động xấu xa của mình . Một ngày nào đó, ba sẽ rõ mà . Một lần nữa, con nói là mẹ của Thư Thư không mang dòng máu điên di truyền, mà là do bức xúc vì bị người bạn thân của mình lên lút rồi công khai dan díu với chồng mình nên hóa điên.

- Nếu ba điều tra sự thật không như lời con nói thì sao ?

- Chịu tội bằng mọi hình thức, không than van.

Huy cao giọng hơn:

- Ba thấy đó . Nhã Chi khỏi bệnh, vẫn lấy cớ còn yếu để lưu lại chốn này, không phải là có ý đồ sao ? Còn nữa, bệnh tim thì ít, bệnh yêu thì nhiều . Con muốn sống bên người "con yêu", chứ nhất định không lấy người đàn bà "yêu con" . Làm đàn ông với nhau, đáng lẽ ba phải hiểu tâm ý của con hơn, sao đành trời buộc con vào cuộc hôn nhân miễn cưỡng ấy.

Ông khoát tay về khó chịu:

- Khi con muốn, thì bằng bất cứ lý do nào để bào chữa, bảo vệ mình . Đã hai lần lỡ dở rồi, con quên sao ?

- Nhưng lần này con yêu Thư thật . Ba đừng ép con cưới ai cả, nhất là Nhã Chi . Con không hề yêu cô ấy . Và cô ta đến với con vì yêu thì ít, còn về tiền tài, địa vị là nhiều . Mẹ hãy tin con đi.

- Mẹ không tin . Đừng kéo mẹ vào tâm ý của con . Trong lòng mẹ chỉ có Nhã Chi mà thôi.

- Nếu mẹ phản đối Thư, và bắt con cưới Nhã Chi , con sẽ trở sang Pháp luôn . Từ đó, mẹ đừng có hòng gặp con nữa.

Huy bỏ đi bằng những bước chân giậm dỗi . Anh đi thẳng ra cửa, không hề nhìn ai . Người con gái nhỏ nhắn được mẹ anh thương yêu đã nép sau cánh cửa, nghe trọn vẹn câu chuyện đêm nay . Nhã Chi trở về phòng với nỗi thất vọng không sao tả xiết.

Không ngờ Huy tìm hiểu về mẹ cô quá nhiều như vậy . Hèn gì, ông Ba, quản lý gia của nội cho bà biết, Huy về quê tìm cô nhiều lần, nhưng không hề ghé thăm nội lần nào . Bà nhẹ nhàng nhắc nhở Nhã Chi nên trách khéo Huy để dò hỏi xem tình yêu Huy cho cô hay hướng về Thư Thư . Đều đâu ra đó, nội không muốn bị kịch tái diễn và người phân xử lại là nội.

Nhưng lần nào hỏi cũng bị Huy lướt qua . Thì ra, anh luôn liên lạc với Thư . Tình yêu quá thiết tha, nhưng nhớ vì xa cách xui Quốc Huy xin cha mẹ cưới, kết thúc sự chia xa của họ . Nhã Chi bị đẩy ra khỏi cuộc đời Huy, không thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Ông Khải bước vào phòng của Thư Thư với gương mặt không vui . Bà Ngọc ngồi khép nép bên chồng, mắt bà di chuyển để xem căn phòng đẹp của

Thư, từ lâu bà nghe chứ chưa hề đến.

Trên bàn nhỏ, tấm ảnh của ông Khải và mẹ của Thư chụp ngày mới cưới nhau, chứng tỏ cô luôn nghĩ đến hạnh phúc gia đình của mình. Bất chợt bà nhìn sang chồng, thì ra ông cũng đang để mắt trên khung cảnh ấy. Thư đặt hai ly nước trước mặt ông bà, gợi ý:

- Chẳng lẽ ba lên đây để nhìn ảnh mà tưởng nhớ đến hạnh phúc đã bị đổ vỡ ngày ấy sao? Có nuối tiếc hay áy náy thì tất cả cũng đã qua rồi.

Ông thờ dãi, trầm giọng hướng về Thư.

- Ba muốn biết con và Quốc Huy quen nhau bao lâu rồi. Suy nghĩ kỹ rồi hãy nói. Ba ghét nhất là gian dối.

- Người thật sự muốn biết" quan hệ của anh Huy và con là ba sao?

- Dĩ nhiên rồi, vì con là cốt nhục của ba, ba muốn biết vấn đề ấy không được sao? Hay con có gì mờ ám muốn giấu ba?

Ánh mắt chăm chú đáng ghét và khuôn mặt đầy son phấn của bà Ngọc khiến giọng Thư lạnh lùng hơn, cứng rắn hơn bao giờ hết:

- Hai mươi mấy năm qua, ba mới có dịp nhìn lại, quan tâm đến đứa con bị lãng quên này sao? Con không tin.

Ông gạt ngang, vẻ lạnh nhạt không kém:

- Đừng nói nhiều, ba không có thời gian. Hãy trả lời cho ba đi.

Thư liếc về bà cười nhẹ:

- Con và Huy thật sự yêu nhau. Con yêu Huy trong chiếc áo bạc màu của gã lái xe ôm. Con không biết bác sĩ Huy đã quen và Nhã Chi đem lòng yêu mến. Còn ba tin hay không thì tùy. Bởi vì con thù ghét hạng người gian xảo, ném đá giấu tay nên không bao giờ sợ mà từ chối hành động của mình.

- Con không biết Huy và Nhã Chi yêu nhau thật chứ, Thư Thư?

Cô không nhìn bà, tay lau bụi trên tấm ảnh ấy.

- Nếu Huy và Nhã Chi yêu nhau, anh ấy đâu xin ba mẹ cưới một mình Thư Thư đây. Còn cô ấy có cảm tình sâu nặng với Huy, hay yêu cái gia tài của ba mẹ anh ấy mà không thành và liên quan đến con. Nhưng con ghét ai không gắn ghép con mà cơ sở không chính đáng lắm. Xin lỗi, bà cẩn thận.

- Nếu Huy không yêu Nhã Chi, sao con bé lại có thể trở trong biệt thự của Huy được. Con nghĩ lại đi.

- Bà không có tư cách gì đến đây tra gạn Thư Thư.

- Chúng nó yêu nhau sâu đậm, cưới hỏi cha mẹ đã định. Thư không hề yêu Huy. Thư chỉ giả vờ yêu thương cho Huy ngỡ như thật. Từ đó, Huy mới từ chối không cưới Nhã Chi. Đó là cách trả thù của Thư.

Thư cười nhẹ, đưa ly nước lên môi thấm giọng:

- Bà nghĩ ai cũng để oán thù trong lòng và tìm mọi cách trả đũa cho thỏa lòng ả. Nếu cần, tôi có nhiều cách làm cho bà thân bại danh liệt lắm. Tại tôi không muốn gây oán thù. Tôi sẽ tháo gỡ tất cả ở một ngày không xa. Bà tin đi.

- Hiện tại nên trở lại vấn đề chính đi. Có phải Thư có ý phá cuộc hôn nhân này không?

- Bà đừng đưa tôi lên cao như vậy, tôi không có khả năng đóng kịch, cũng không có bản lĩnh lật ngược vấn đề như bà đâu.

Ông Khải nhìn Thư Thư, giọng nhẹ nhàng hơn:

- Con nói thật đi. Không yêu Huy, chỉ giả vờ để cho cậu ấy từ chối lời cưới Nhã Chi. Như vậy không phải con trả thù là gì? Con nói đi.

- Ba à! Ba và vợ của ba nghĩ rằng, Thư Thư sinh ra để trả thù những sai trái của hai người sao? Không đâu. Thư Thư là của riêng mẹ. Vì ngoài con ra, mẹ chẳng còn ai quan tâm đến sự sống chết, vui buồn của bà, dù đó là người chồng đã đem trọn cuộc đời dâng hiến.

Thật lâu, Thư Thư diễn tiếp bằng giọng pha lệ nóng:

- Ba bỏ Mẹ điên đại suốt bao nhiêu năm, dù ba biết số tiền bỏ ra để điều trị không bằng chuyến du lịch Thái Lan của bà Ngọc. Càng nghĩ về ba, con càng buồn, càng thương thân phận mẹ con hơn. Nhưng con không vì thế mà trả thù chuyện nhỏ mọn ấy đâu. Ba yên tâm về cô Nhã Chi của ba đi.

- Cô Thư à! Nói nhiều quá, cô muốn tác động tâm tư của tôi, để quên ý đồ của cô sao? Nếu không có sự tò mò của cô thì Huy không chuyển ý. Đó không phải là từng bước đi vào kế hoạch của cô sao?

Nghiêng mặt, cô cười nhẹ:

- Bà có quá nhiều ý đồ đã, đang và sẽ áp dụng cho ba và mẹ tôi, nên nghĩ tôi sẽ là bà Ngọc thứ hai mà người bị hại sẽ là mẹ con bà ư ? Bà lầm rồi . Tôi đâu khờ đến nỗi để tâm hồn mình nặng nề, trần trọc từng đêm rêu gọi lương tâm phải thức dậy chứ.

- Thư à! Nếu con không yêu Huy thì con nên trả Huy lại cho Nhã Chi . Vì con bé ấy bệnh tim, nỗi đau khổ dày vò làm cho Nhã Chi chán nản có hại cho sức khỏe . Con hãy tha cho Nhã Chi , con bé vô tội, Thư Thư à.

- Ba nghĩ bà Ngọc đem điên dại cho mẹ, giờ con trả lại cho con bà ấy chứ gì ? Ba tưởng ai cũng vì quyền lợi tiền của, bất chấp thủ đoạn như vợ của ba à ? Ba về đi, Thư Thư yêu Huy thật lòng . Còn anh ta có yêu con gái nghèo khổ, có bà mẹ điên này hay không là tùy . Không cần phải cưới hỏi.

- Con nói thật chứ ?

- Một người điên như mẹ, vừa mới tỉnh đã gọi tên người chồng bạc tình rồi . Con chưa điên nên biết mình yêu ai mà . Vả lại, Huy dù có yêu con như thế nào cũng bị lười Tò Tàn của vợ ba, đẩy thuyền về bến thôi . Dù anh ấy cưới ai đi nữa, con vẫn yêu Huy . Mãi mãi thế.

Ông nhìn bà, lắc đầu bởi vẻ cứng rắn của Thư . Bà liếc dài:

- Thư đừng tưởng chuyện Thư trả oán, tôi không biết . Một khi Thư làm khổ Nhã Chi , tôi không tha thứ đâu.

- Ba nghe khẩu khí của bà Ngọc rồi đó . Một người vợ hiền lành, thật sự yêu thương ba cũng phải vì nể ba mà đối với con ba, không tốt thì cũng phải biết điều một chút chứ . Con chưa hề hại Nhã Chi , bà ấy còn có thái độ đó . Vậy ba suy nghĩ đi, bà ta đến với ba bằng tình hay vì tiền, vì tài sản của nội ?

- Con im đi, biết gì mà nói.

- Ba đừng ép con quá đáng thì đúng hơn . Huy yêu con, hay cưới Nhã Chi đều có quan hệ với ba vậy . Một bên là con ruột, bên con của bà vợ đoan trang hiền đức của ba . Nếu công bình là ba để mặc cho Huy chọn lựa, sao lại đến đây thuyết phục con ?

Ông đứng dậy dụi mắt thuốc và rần giọng:

- Ba đến đây là muốn nói với con, nếu không yêu Huy bằng trái tim thật sự của mình thì hãy dứt khoát cho Huy biết, để anh ta cưới Nhã Chi theo dự định của cha mẹ đôi bên.

- Nếu yêu thật thì cũng phải chia tay để tránh đau khổ cho Nhã Chi chứ gì . Tóm lại, phải dứt khoát tạo điều kiện cho con gái ba.

- Đừng nói nhiều . Nếu con yêu Huy thật thì chỉ khổ cho con thôi . Vì ông bà ấy không bao giờ chấp nhận cho con vào cuộc.

- Vì Thư Thư có người mẹ điên khùng, dòng máu di truyền chứ gì ?

Ông quay lại hỏi nhanh:

- Sao con biết ?

- Ba về đi, về mà hỏi vợ của ba đã nói gì với ba mẹ anh Huy ấy.

- Bà nói gì với họ ?

- Nếu nói được cho Huy cưới con gái tôi, đó cũng là điều nên làm . Ông đừng có nghe lời nó, Thư Thư không phải là cô gái đơn giản như Nhã Chi đâu.

Thư Thư lấy trong tủ gói vuông nhỏ, được bọc bằng giấy đỏ . Cô lại gần ông Khải và đặt trong tay ông, giọng chùng thấp:

- Ba có về, cho con gửi trả lại cho mẹ anh Huy gói tiền này . Bởi bà vừa tặng cho con để trang trải chi phí cho bà điên đấy.

- Ba ta mới đến đây sao ?

Cô đáp lại sự ngạc nhiên của ông bằng nụ cười buồn:

- Cả hai ông bà, họ đến trả giá để mua tình yêu của con cho anh Huy . Hầu tự do đủ để con trai bà cưới Nhã Chi , một cô dâu vẹn toàn đức hạnh và có bà mẹ thật tuyệt vời ấy.

- Họ sĩ nhục con à ?

- Dạ không, người ta là dân trí thức thật sự, làm gì cũng ngay thẳng sòng phẳng và muốn nhận ở con sự tự nguyện mà . Không như những kẻ ném đá giấu tay, lọc lừa bằng mọi thủ đoạn để chiếm dụng công sức của người khác . Con kính phục họ hơn là buồn.

Ông Khải cau mày:

- Họ đến từ bao giờ ?

- Họ vừa đi thi ba vừa tới . Có lẽ như vậy tiện cho con hơn là phải kéo dài thời gian ngạc nhiên và đau khổ . Ba à! Mẹ con điên là tại ai, con chỉ mong ba biết rõ điều này mà thôi . Còn Huy và con xa nhau, hay có thành vợ chồng không, phó thác cho định mệnh vậy.

Thư bước ra cửa như muốn tiễn ông bà ra về . Bà Ngọc theo chân ông, tỏ vẻ bức dọc:

- Thư Thư ! Hãy suy nghĩ lại cho kỹ đi . Nhã Chi có gì, tôi không tha thứ cho cô đâu.

- Làm gì cũng có hậu quả và cái giá phải trả, đó là quy luật của tạo hóa mà . Bà yên tâm đi . Sẽ có ngày hậu quả đến với bà, không lâu đâu.

Ông Khải ngừng hỏi, dù bàn tay vợ đang kéo đi:

- Mẹ con sao rồi Thư ? Điều trị có tiến triển gì không ?

- Điên đi truyền từ cha đến con, làm sao hết mà hỏi ? Sao ba không tự đến xem kết quả làm việc của bà Ngọc tặng cho mẹ con cao đến chừng nào . Để sau này có kinh nghiệm mà thực hành tốt hơn.

Ông quay theo chân bà với gương mặt sượng sùng . Thư nhếch môi với nụ cười tiễn họ

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Nhã Chi thật sự ngã quỵ . Một tháng kéo dài chịu đựng sự lạnh lùng của Huy, đã quật ngã sự phấn đấu của cô . Nhã Chi trở về thăm nội, lại gặp Thư Thư ở đó . Thái độ của Thư thật vui vẻ khi tiếp Chi với bà nội . Từ ngày biết chuyện giữa hai gia đình, chưa bao giờ Nhã Chi thấy Thư sang đây với sự vui vẻ, dịu dàng trong ánh mắt thương yêu cho bà, cho mọi người . Nhất là nét tươi vui, hạnh phúc in trong bà, và vẻ hài lòng của ba Khải . Chi có mẹ là buồn lòng, nhưng không có lý do nào phản đối, đuổi Thư Thư ra khỏi khung cảnh này . Vì cô có quyền đến và ở lại chốn này mà . Người tránh mặt, ra đi chính là Nhã Chi.

Thư định về, Quốc Huy bước vào nhà . Cúi đầu chào bà và ba của Thư, anh nhìn Thư cười bảo:

- Anh về đến nhà ngoại mới hay em ở đây với nội . Ngoại bảo rằng giờ nội thương em, tính tình hạp với nội . Anh có đến đây tìm em, nội không rầy đâu . Nhờ vậy anh mới dám, nếu không ở nhà đợi em rồi.

- Sao anh nói không xuông, giờ lại có mặt, em đâu có biết mà chờ.

- Anh cũng định đợi em về Sài Gòn . Nhưng vắng em, nhớ quá nên đi tìm.

Quay sang nội, Huy vui vẻ hỏi:

- Nội à! Nhã Chi cũng về thăm nội mà, sao con không thấy em ấy vậy, còn bác gái nữa.

- Ồ! Thì có . Nhã Chi về còn mệt, mẹ con nó trong phòng.

- Vậy sao ? Hèn gì, chắc Nhã Chi mệt vì em ấy bệnh tim mà.

Bà Phủ gật gù nhìn Huy, bảo:

- Con ngồi đây cho nội hỏi chút chuyện . Nhưng phải thành thật với nội.

- Dạ nội hỏi đi . Con không giấu bất cứ điều gì cả . Nội hãy tin con.

Bà cười ngồi gần Thư Thư , giọng thật buồn:

- Huy à! Ngày xưa mẹ của Thư Thư sống ở đây với nội một thời gian . Dù nội thích hay không cũng đã qua rồi, chuyện mẹ Thư Thư điều trị, nội cũng áy náy trong lòng nên đích thân đến thăm và phụ giúp Thư Thư chút tiền để phụng dưỡng mẹ của nó tốt hơn.

Thở dài, bà trầm giọng tiếp:

- Lên đó, nội mới biết Thư Thư vất vả thế nào trong thời gian qua . Nghị lực phấn đấu, lòng hiếu thảo trọn vẹn ấy đã làm nội xúc động và nhìn lại mình nhiều hơn . Nội thương và nể sự can đảm của đứa cháu nội mà mình đã vất bỏ từ lúc còn hồi sữa.

- Con cũng thương Thư nhiều qua đức یت"nh ấy đó nội.

- Cũng phải. Từ phút giây ấy, nội xin Thư cho nội được chia sẻ, giúp đỡ mẹ nó cho đến ngày bình phục. Thư cũng tốt, nên chấp nhận sự hồi tâm của bà.

Nuốt giọng, bà thờ dài, mắt nhìn vào trong phòng:

- Nhã Chi tuy không phải là máu thịt của bà, nhưng bao nhiêu năm sống bên nhau nội thương Nhã Chi hơn Thư Thư nhiều lắm. Con bé hiền, ngay thẳng và nhân hậu, tuy không có bản lĩnh can trường như Thư Thư. Mỗi đứa có một ưu và khuyết điểm riêng, nhưng nội đều quý tình bà cháu với chúng n hư nhau.

Huy liếc về phòng của Nhã Chi và nhìn Thư, thờ nhẹ.

- Bà muốn con xét lòng cho kỹ trước khi chọn cho mình một người vợ.

- Nội muốn con chọn ai? - Bất ngờ Huy hỏi.

- Con chọn ai là tùy theo lòng mình yêu ai, có hợp tính tình với ai hơn. Nhưng con nhớ một điều là đừng bao giờ bắt cả hai tay, để rồi sau khi chọn xong sẽ gây thương tổn cho người còn lại. Bởi vì hai đứa đều là cháu cưng của bà, con hiểu không Huy?

Huy thờ dài, nắm tay Thư đáp nhỏ, mắt hướng về phòng ấy:

- Dạ, con hiểu. Với Thư tính tình không bằng Nhã Chi về mọi khía cạnh. Lập gia đình với Thư, sự êm ấm không sao có được, nếu con gắn bó với Nhã Chi đời sống vợ chồng sẽ bình lặng hơn. Nhưng con không đủ phước để có được người vợ hiền thực như Nhã Chi nội à.

Liếc về Thư anh tiếp:

- Nhưng con lại yêu Thư, ngược lại em ấy cũng yêu con qua lớp áo của một gã xe ôm. Đó chính là điều con trân trọng nhất, kể từ ngày khôn lớn đến nay chỉ có Thư là người con gái yêu con mà không hề tính toán. Cho nên, con không thể nào cưới ai ngoài em Thư là vậy đó.

- Rồi con tính sao với Nhã Chi, vì lời cầu hôn của ba mẹ con với cô ấy?

- Nội à! Nhã Chi phải biết tình vợ chồng, cần nhất là tình yêu và sự đồng cảm mới bền vững. Còn lễ cưới và sự đồng ý của cha mẹ đôi bên là thủ tục cần có, chứ không quan trọng bằng hai trái tim của chính cả hai.

- Vậy tại sao con ân cần chăm sóc cho con bé từng ly sữa và suốt đêm ở bên cạnh để theo dõi bệnh?

- Nội à! Con là bác sĩ mà. Em ấy trở bệnh là con phải lo lắng, trách nhiệm của thầy thuốc, bắt buộc ai cũng vậy thôi. Còn cho mẹ con Nhã Chi ở nhà để tiện heo dõi, đó là cảm tình của ba mẹ con khi biết Nhã Chi không có nhà ở thành phố, chứ đâu phải là do ý con.

- Con nói sao với Nhã Chi về chuyện con với Thư?

- Con yêu em Thư lắm, nội à. Dù Thư dằn vặt và đầy dọa con đủ điều. Con đã đem chuyện phân bày với Nhã Chi, nhưng em ấy không nghe, không chịu thông cảm cho tình yêu sẵn có trong con mà cứ buộc con cưới theo lời của cha mẹ. Không có tình yêu, làm sao có hạnh phúc mà chung sống chứ.

Bà thờ dài, ngọt ngào:

- Nhã Chi hiền lành nên yêu ai chỉ nghĩ đến việc cưới hỏi với người ấy. Con bé yếu đuối lắm, không có bản lĩnh để thích ứng với mọi hoàn cảnh bất ngờ xảy đến, không giống như Thư. Nội hiểu tâm trạng của nó.

- Giờ không cưới hỏi, nhưng Nhã Chi vẫn là bạn của con vậy, có gì đâu. Chỉ tại bác gái đã không an ủi mà còn kích bác, thúc đẩy để Nhã Chi mạnh dạn chiếm con lại cho mình. Chứ con đâu có xem Chi là kẻ thù hay người xa lạ. Vì trong lòng con vẫn ngưỡng mộ em ấy mà.

- Được vậy, nội mừng. Để rồi bà sẽ phân tích, an ủi, động viên Nhã Chi sau.

- Nội à! Nhã Chi đẹp lắm, để con giới thiệu bạn mình.

Bà khoát tay, lắc đầu:

- Không cần đâu, tình cảm dành cho con, trong lòng Nhã Chi chưa phai, con bé không dễ gì tiếp nhận ai. Trả lại, cùng đi một chiều sẽ không có kết quả còn gây thêm rắc rối nữa. Nhã Chi rồi cũng có tình cảm mới, bởi ai cũng có duyên nợ tạo hóa dành riêng cho mình mà.

Huy đứng dậy nhìn đồng hồ trên tay mình rồi nhỏ nhẹ:

- Con cảm ơn nội đã quan tâm đến chuyện của tụi con. Giờ, con phải về vì sắp chiều rồi, sợ ba mẹ con trông.

- Ồ. Ông bà trên nhà có định ngày nào chưa Huy?

Thư buồn bã lên tiếng, tránh cho Huy sự ngượng ngập:

- Tuy con được anh Huy thương yêu và muốn gắn bó lâu dài, nhưng ông bà ấy luôn phản đối nội à . Ba mẹ anh Huy cho rằng mẹ con điên là có tính cách di truyền . Sợ con sinh cho Huy những đứa con bất thường về tâm lý, và vì lý do chính đáng này nên ông ấy tặng cho con số tiền...

- Tiền gì vậy Thư ? Bao giờ, sao anh không biết vậy ?

Thư Thư lắc đầu, hai tay đan vào nhau, buồn bã nói:

- Lần ấy, ba mẹ lên chỗ em đang điều trị tìm gặp em và điều đình.

- Vấn đề gì, sao em không nói với anh ?

- Ông bà cho em một số tiền với điều kiện...

- Ba mẹ anh muốn em xa anh ? Đúng không ? - Huy nóng nảy kết luận.

- Không sai . Dù vạn lý do bằng lời ngọt ngào, giọng êm ái, mẹ anh chỉ muốn em thực hiện ý đó thôi, và số tiền ấy sẽ là của em nếu em nghe theo lời mẹ anh.

Bà Phủ về bát" mẫn, hỏi:

- Con có thái độ thế nào ?

- Con thưa với ba mẹ anh Huy, để anh Huy quyết định, bởi tình yêu trong lòng con không mua cũng không bán . Con đã nhờ ba Khải gọi lại cho ba mẹ Huy . Giờ, nếu anh Huy vì lý do nào đó không cưới, con cũng không trách, vì con hiểu áp lực của cha mẹ không nhỏ với Huy.

Bà quay sang ba của Thư với vẻ trách cứ.

- Con sao vậy ? Có phân bày cho Thư Thư hiểu không ? Mẹ nó đâu phải điên vì di truyền chứ.

- Con cũng có nói nguyên nhân chính ấy . - Ông đáp, vẻ yếu ớt như bị động.

- Rồi họ có thái độ gì ? - Giọng bà mang vẻ phẫn uất:

- Còn đang thời kỳ tìm hiểu mẹ ạ.

Hướng về Huy, bà dịu giọng hơn:

- Có dịp con nên thưa với cha mẹ mình cho rõ ràng, dù biết ông bà viện lý do ấy để từ chối Thư Thư . Còn chuyện nợ duyên, ai có phần nấy, muốn sang đoạt cũng chỉ nhận được cái xác không hồn mà thôi . Nội không muốn Nhã Chi chịu thiệt thòi.

- Con hiểu . Nếu nội có trò chuyện với Nhã Chi , nội cho con chuyển lời . Trong lòng con luôn thương em ấy . Con không muốn khi kết hôn với Thư, thiện cảm đôi bên rạn vỡ, vì ngay từ đầu con đã kể về Thư rồi . Mong em Chi thông suốt hơn.

Bà cười gật gù, về hài lòng với Huy . Anh cười, khẽ chào.

- Thưa nội , con về . Khi nào nghỉ phép, con về thăm nội.

- Đã thương nhau phải tin tưởng, đừng vì phút nóng giận, mù quáng mà xa nhau nha . Nội tin hai đứa sẽ hạnh phúc.

- Cảm ơn nội . Chào ba.

Thư vui vẻ nắm tay Huy rời khỏi nhà nội . Liếc về anh, Thư nhăn mũi:

- Đã nói anh đừng có về, nhất là sang nhà nội . Bộ anh tưởng mẹ Nhã Chi đơn giản, tha cho em khơi khơi sao ?

- Vậy chứ làm gì em ? Chuyện đâu ra đó rồi . Không biết anh thương em sao mà còn tiến tới ?

Huy cười nắm tay Thư, đùa:

- Ba má không vui . Mình làm giấy kết hôn luôn đi Thư.

- Chi mà gấp quá vậy ? Em chỉ muốn làm vợ anh khi nào ba má vui vẻ đồng ý, chứ không đặt ông bà vào chuyện đã rồi ấy . Với lại, mẹ em chưa bình phục.

- Chuyện đó đâu can hệ gì . Hay là em mê ông Tây con nử vời ấy ? - Huy nhướn mắt dò hỏi.

- Vậy cũng nói . Ông Tây con ấy nhỏ hơn em đến bốn tuổi đó . Bộ tính cưới về làm chị hay sao ?

Huy cười nhún vai:

- Tình yêu đâu có phân biệt tuổi tác, biên giới, chủng tộc, em quên rồi sao ?
- Chuyện ấy để dành cho anh.
- Coi vậy mà nội hạp với em thật chứ . Sao anh thấy nội có vẻ thương em lắm.

Cô chau mày, thở dài:

- Đó là bây giờ . Nếu ngày xưa nội chịu đi sâu vào vấn đề, và ba cứng rắn trước sắc đẹp Tây Thi của bà ta thì mẹ em đâu có bị bệnh như vậy . Mấy ngày đầu bỏ mẹ em chung phòng với những người lạ, bà sợ hãi, người co rúm ngồi trong góc, thấu đau khổ lắm.
- Giờ mẹ vượt qua tất cả rồi.
- Mẹ vừa qua con điên dại, đưa con gái bà bắt đầu vào con khủng hoảng vì tình yêu nè, anh không thấy sao ?

Đưa tay cô lên môi hôn, ánh mắt anh nheo lại:

- Thôi mà, bỏ qua đi . Bộ anh không thương em hết mình sao . Đâu có phụ tình cũng chưa có hề nhìn ai, thích ai ngoại trừ em . Vậy mà còn...
- Sao anh còn muốn em thương ông Tây con đó ? Yêu anh khổ trăm bề hà . Hết ba mẹ lên lớp rồi đến mẹ Nhã Chi âm thầm phá hoại, lại xoay qua o cho mẹ, đi dạy kiếm tiền, ngày tháng đầu óc quay như đồng hồ vậy . Nghĩ lại đời em, thấy không có gì thú vị cả, chán nản lắm.
- Ai cũng có nỗi khổ riêng mà . Rồi sẽ qua thôi . Nhưng bên em còn có anh...
- Nhưng bên anh thì không phải có mỗi mình em, đau khổ nhất là điều này đó . Lúc đưa mẹ về Sài Gòn, em đến bệnh viện anh công tác, ôi thôi, nghe đủ chuyện về anh không cũng mệt t. Phần trong lòng không ưa, nên em đưa mẹ lên trên ấy, càng xa càng tốt, chứ lỡ anh phụ trách điều trị cho mẹ em phiền lắm.
- Có gì đền ơn bác sĩ bằng cách gả con gái cho là đủ rồi.

Thư liếc anh, cười.

- Phải chứ . Bộ anh trị bệnh cho ai có con gái đều ra điều kiện như vậy sao ?
- Nói chơi với em cho vui, chứ kiểu đó chắc anh về quê sớm quá.
- Thì từ Pháp bị trục xuất bị đuổi về Việt Nam, không có khoa phòng nào nhận, giám đốc mới phân công về phục dịch các chức vị muốn làm ông trời bà trời đó . Cũng đúng người, đúng việc quá, đâu có oan ức gì mà than vãn với thờ.

Cô nheo mắt trêu cợt khiến Quốc Huy nổi nóng, rượt cô trong tiếng cười vang rộng.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Mùa hè đã đi qua, phượng hồng bắt đầu rơi tihấm đỏ sân, những chiếc lá non nẩy mầm xen trong màu hoa máu ấy . Marie và Paul, con của bác sĩ Thiện cũng chuẩn bị trở về Pháp học năm thứ hai đại học Y khoa tại Paris . Marie vui vẻ mở tiệc tạm biệt Thư Thư và ba mình . Hẹn năm sau, anh em cô sẽ về Việt Nam sống bên ba suốt mùa hè nóng bức ấy . Paul chụp nhiều tấm ảnh với Thư Thư để tỏ lòng kính mến cô giáo nhỏ của mình.

Chẳng biết sao những tấm ảnh xem là "tình tứ " ấy lại đến tay ba mẹ Huy . Đêm ấy, Huy buồn lắm . Không phải vì hình ảnh Thư ngã đầu sang vai Paul, hay nghiêng mặt hôn, ôm cổ, choàng vai người con gái anh yêu quý, mà là những lời phê phán của mẹ đã chạm đến lòng tự trọng, tự ái trong anh . Đồng thời, bà treo ảnh của Nhã Chi , ngay phòng khách lẫn phòng của riêng Huy.

- Mẹ à! Con biết mẹ không thích Thư Thư và muốn con cưới Nhã Chi . Nhưng con yêu Thư thật sự, mẹ ạ . Yêu một người, cưới một người, khổ lắm.
- Vậy con bé ấy có đồng tình, đồng tâm nghĩ đến con không ?
- Dĩ nhiên rồi . Nếu không biết con là bác sĩ, chắc tình cảm của con và Thư Thư đẹp hơn nhiều . Từ ngày biết con là gã xe ôm g ỉã, Thư giận con vì cho con là gã dối . Từ đó tránh mặt, con tìm biết bao ngày . Đến khi biết Nhã Chi được ba mẹ chọn, Thư Thư đau khổ mới lộ tình cảm dành cho con . Thư

Thư tự ái, tự trọng không nhỏ.

- Nhưng gia tài này, ông bác sĩ tài giỏi này khiến cô có thể bỏ đi tính khí đó, để cùng bà mẹ điên ấy sống suốt đời bên con . Huy à! Con tỉnh lại và suy xét về Thư Thư của con một cách trung thực đi.

- Từ lâu, tụi con yêu và hiểu nhau lắm, mẹ à . Đừng chia xa tụi nghiệp . Con xin mẹ . Thư đã khổ nhiều rồi, nếu con gây chuyện tan vỡ nữa, sợ Thư không chịu nổi . Cô ấy còn lo cho người mẹ đang điều trị trên ấy.

- Con sợ Thư Thư và bà mẹ điên đó buồn . Còn bà mẹ này thì mặc kệ phải không ? Nuôi con bao năm qua, giờ con lớn khôn đi lo cho người ta . Càng nghĩ về thân phận bị bỏ quên, mẹ càng buồn cho mình hơn.

Huy cúi thấp, xoa tay lại, phân bua:

- Mẹ à! Cho con xin lỗi . Không phải con xem trọng mẹ của Thư, mà là bà ấy sống trong hoàn cảnh đáng thương, tất cả thiếu thốn lại bị điên dại, không biết mình là ai nữa . Thư Thư phải lo cho cuộc sống của mình và cả gia đình . Nếu xét Nhã Chi và Thư, quả là con chọn Thư đâu có gì quá đáng . Mong mẹ nghĩ lại mà thông cảm cho tình yêu của con và Thư Thư.

Anh lặng lẽ rời khỏi nhà trước ánh mắt buồn bã của mẹ mình . Quốc Huy cho xe lang thang trên phố bởi chán nản thái độ của mẹ . Bất chợt, anh gặp Thư khoác tay cùng người đàn ông cao ráo đang vui vẻ từ siêu thị bước ra . Huy vỗ đầu như gọi bộ nhớ và sự tỉnh táo trở về với mình để xem có phải Thư Thư của anh không ?

Dù vậy, Huy vẫn theo chân hai người . Họ vẫn tay trong tay, vui vẻ đi vào hẻm của khu phố khá khang trang . Thật lâu, họ mới ra và theo hướng Biên Hoà cho xe thẳng tới.

Trái tim se thắt, màu mắt bối rối đưa anh đến tìm Thư tại phòng đo bác sĩ Thiện cho Thư trợ suốt thời gian điều trị . Chờ thật lâu, Thư mới trở về với bộ đồ đơn giản của một cô giáo . Thấy Huy nhìn mình, Thư bước đến nắm tay anh, vui vẻ hỏi.

- Nói thứ bảy mới đến thăm em, sao giờ lại có mặt rồi ?

Huy ngắm cô v ới sự giận dữ, hoài nghi trong lòng, anh lạnh giọng:

- Em vừa đi đâu về đó ?

Huy liếc cô rồi quay đi, gương mặt lạnh lùng . Thư đặt ly nước trước mặt anh, đầu nghiêng gần anh.

- Ê! Tự nhiên đổi vui thành giận, có gì nói đi sẽ nhẹ nhàng hơn . Uống chút nước mát đi, cho lòng giận hạ xuống, tâm tư giải bày sẽ ổn thôi.

- Đủ rồi . Anh hỏi em . Có khi nào Thư Thư đem tình cảm của anh và em thả theo gió bay đi không ? Thư có đem trái tim của mình trao cho chàng trai không phải là Quốc Huy hay không ? Đừng có giấu, nếu điều đó là sự thật.

Thư chỉ vào người, ngồi trước mặt Huy, gần giọng hỏi:

- Anh nghĩ gì khi hỏi em câu ấy chứ . Nghi ngờ em hay có chứng cứ ?

- Đừng hỏi, vì em chỉ có quyền giải thích những gì anh hỏi mà thôi . Anh ghét nhất là sự lừa dối.

- Anh nghe đây . Em chưa bao giờ lừa dối anh bất cứ khía cạnh nào, không những anh mà là tất cả mọi người ở quanh em . Tình cho anh, em chưa được gì ngoài ánh mắt thương yêu anh cho . Thì tại sao em nói dối chứ ?

- Em thật sự chưa trao tình yêu cho ai à ?

- Dĩ nhiên rồi . Ngoài anh, em đâu có yêu, hứa hẹn với ai, thật mà.

- Nói không thẹn với lòng, với trời đất ?

- Làm gì thẹn ? Nếu không yêu anh, em có quyền chia tay một cách đường hoàng, bởi vì chúng ta chưa có giao ước, ba mẹ anh không chấp nhận anh . Nhưng em chưa bao giờ yêu ai ngoài anh . Tại sao anh có ý nghĩ như vậy ?

- Thật sao ? - Huy đập mạnh tay lên bàn.

- Không tin, đó là quyền của anh mà . Nếu còn yêu em, chúng ta sẽ tiếp tục sẽ chia, nương tựa tâm hồn . Ngược lại, anh muốn cưới Nhã Chi theo lời dạy bảo của cha mẹ, cũng không cần gieo tiếng oán cho em như thế.

- Em chưa từng cặp tay ai trên phố, về nhà, vào khách sạn suốt ngày nay thật ư ?

- Anh nói gì vậy ? Anh thấy sao không chạm mặt, để giờ dò hỏi cho mệt hoi.

- Đừng nói nữa . Bây giờ anh mới biết em sao rồi, trả lại xấp ảnh kỷ niệm cho em nè . Để đem về ngắm ảnh cho đỡ nhớ người.

Huy quăng một xấp ảnh cho Thư có dịp ngắm lại mình . Trước khi rời nơi ấy, Huy dần từng lời:

- Từ phút này, chúng ta xem như chưa hề quen . Tình cảm của anh, em đã đem tặng cho người đàn ông đó thì đừng tìm anh nữa, nhớ đó.

Thư dang hai tay chặn cửa, hỏi lại:

- Anh nói thật chứ ?

- Chưa bao giờ nói khác lòng mình trong những lúc quan trọng này . Lần trước anh có đến thăm em không đúng ngày đã hẹn, anh chứng kiến cảnh Paul ôm em xoay tròn , gã choàng vai âu yếm, má kề má, môi kề môi, thân thiết hơn anh rất nhiều . Trong khi anh yêu em thật sự, nhưng chưa bao giờ anh hôn em . Đúng không ? Anh chưa là chồng, cũng chưa được cha mẹ đồng ý, nên anh trân trọng em là vậy.

- Anh tưởng em từng trao cho kẻ lạ sự thân thiết đó ?

- Không cho ông Tây con đó thật sao ? Vào khách sạn làm gì ?

Thư chạy ra cửa nhìn dáo dác như sợ Ông Thiện nghe. Huy cười nhẹ liếc cô bảo :

- Ông ấy sẽ mừng khi biết em và con trai họ gần nhau, thân thiết âu yếm hơn anh, có gì phải ngại. Đâu có gì đâu được người ta chớ.

Cô đập lên ngực Huy thật mạnh, ngược cao mắt nhìn anh:

- Ai nói với anh rằng em vào khách sạn? Choàng vai chụp ảnh là có, chứ mấy tấm ảnh trời đất này Thư không bao giờ chấp nhận. Còn anh có yêu Thư hay không, tự anh biết. Về mà cưới vợ cho thoa? lòng đi, đừng có về bừa để người ta đeo cho lấp tiếng xấu của mình.

- Vậy sao? Em có tốt không mà sợ người ta bôi bác. Hình ảnh anh có thể tha thứ cho em rằng ai đó ghét bỏ ghét này nọ. Còn mắt anh thấy làm sao thằng Huy này quên được, dối mình cho được chứ, em nói đi. Từ đây đường ai nấy đi.

- Con đường anh có Nhã Chi đi cùng chớ gì? Hay lắm. Làm bác sĩ mà diễn trò y như nghệ sĩ chuyên nghiệp. Quốc Huy ! Anh thương em nên hồ đồ vì ghen tức, em có thể tha thứ cho anh. Ngược lại gieo tiếng ác cho em thì đừng có hòng à.

- Em đóng kịch còn hay hơn anh đó. Vừa nể , vừa sợ bởi vì anh được quen và yêu một người con gái hai lòng như em vậy.

Thư tức giận, đẩy Huy rời khỏi căn phòng vì chứng kiến sự chia xa của hai người. Huy quay lại cười nhẹ :

- Anh có thể cưới vợ đường hoàng, chỉ tội cho em phải vào khách sạn với người ta một cách âm thầm. Làm vợ như vậy em thích lắm sao.

Thư trăn người nhìn anh. Rồi khi người thương cô lặng lẽ quay đi , thật lâu, Thư mới trở lại với thực tế. Những tấm hình quái ác đó lần lượt qua mắt cô Thư chán nản thương mình hơn bao giờ hết. Tình yêu của Quốc Huy là nguồn sống sự động viên rất lớn ở cô Nếu không có Huy, cô không bao giờ nghĩ đến chuyện điều trị cho mẹ mình. Có Huy cô mới biết thế nào là cảm giác yêu thương nồng ấm. Ôi Huy đem đến cho cô vạn điều hạnh phúc, rồi cũng chính anh phá vỡ tâm hồn và trái tim cô không nương tay. Anh đi ra khỏi chốn này, cũng như rời xa đời cô vậy. Chỉ còn lại trong lòng cô một sự trống rỗng, đáng sợ bởi chính cái rỗng của nó.

Nước mắt đau khổ vì sự từ chối của mẹ Huy chưa chìm lắng trong tâm tư Thư, giờ Huy thật sự xa cô, còn gì buồn hơn nữa. Thư thả mình lên nệm tha hồ cho ý nghĩ mình đi hoang, chỉ có thể mới vui đau khổ khi trở về với thực tại.

- Thư Thư em sao vậy?

Thư đưa tay lên lau vội những giong lệ loang rộng ấy. Trước mắt cô là Tâm Tâm chị của Thư Tóc cắt ngắn trong bộ đồ tây thời trang, trông chị thật đẹp, trẻ trung, hợp với dáng mảnh mai của chị. Thư cười trở mắt:

- Là chị hả? Sao lại biết mẹ Ở đây mà tìm đến vậy?

Tâm Tâm sà lại gần em gái, nắm tay Thư Thư xúc động kể về:

- Được thư của em an ủi, khuyết khích chị bớt đi phần nào buồn khổ cho số phận mình. Chị cố níu kéo ở lại, hy vọng hạnh phúc sẽ tái tạo lại, vợ chồng hoà thuận, gia đình không rạn vỡ.

- Nhưng sao rồi? Anh ấy và cha mẹ bên nhà không thương chị sao?

- Có lẽ vậy. Mỗi lần bị hà hiếp, ức chế quá đáng, chị đứng ra phân bua đòi lại sự công bình cho mình, thì cha mẹ anh em bên ấy cho rằng chị bị điên trong thời kỳ bắt đầu. Chị càng tức bực, họ càng cho rằng chị sắp nổi điên và sẽ đi theo dấu chân của mẹ.

Thư gật gù như hiểu được nỗi buồn đó của chị mình:

- Em hiểu sự uất ức của chị mà. Rồi sau đó?

- Phải chi cha mẹ chồng khó mà chồng mình hiểu và thương vợ thì cũng nên hy sinh một đời còn lại.

- Anh ấy thế nào đồng tình với cha mẹ à?

- chữ hiếu làm đầu, chữ tình dễ tìm là quan niệm của anh ấy. Đã vậy , chị còn ở lại làm gì nữa?

Tâm tâm lặng lẽ lau nước mắt.

- Chị lặng lẽ ra đi , bị mang tiếng, nội nghe sẽ buồn, còn la rầy chị là khác. Chị về gặp nội chưa?

Tâm cắn môi buồn bã gật đầu :

- Khi gia đình bên ấy vì chuyện của chị mà ì xèo, chị gọi điện cho nội, kể Lại không sót chi tiết nào. Nên lúc anh ấy sang thưa nội về chuyện ấy, bà đồng ý nhận chị về. Vợ Chồng có tình thì lưu luyến, còn không tình cảm như bao năm nay, dứt khoát càng sớm càng tốt, chứ ở lại có ít gì.

- Sao em không hay gì hết vậy?

- Nội sợ em buồn, bởi vì chị và em đều bị từ chối vì người mẹ điên dại ấy.

- Đâu có gì thật tệ là vậy mà. Và lại em mới yêu chia tay đâu có bị Tổn thương bằng chị. Vậy anh chị thôi nhau bao lâu rồi, sao giờ mới lên đây thăm mẹ.

Tâm Tâm vén tóc qua vành tai, lau nước mắt nói nhỏ:

- Gần sáu tháng rồi.

- Trời đất ! gần sáu tháng rồi?

- Chị viết cho em lá thư ấy là lúc chị ra đi đó.

- Anh có tìm chị không?

- Có chứ. Nhưng chị không chấp nhận sự trở về.

- Sao vậy? Người ta biết lỗi chị cũng nên cho anh ấy một cơ hội chứ.

Tâm trẻ môi lắc đầu về chán nản :

- Một ngàn cơ hội anh ta cũng không thay đổi, bởi sự nhu nhược đã luân lưu trong huyết mạch rồi. Xét sâu xa bởi thời gian sống bên nhau quá dài, nên khi chị dứt khoát, tình cảm là con số không tồn tại. Như vậy ông chồng hiếu từ ấy mới có dịp nhìn lại mình.

- Giờ chị làm gì? Sống ở đâu?

- Chị đang là nhân viên của một công ty xuất khẩu Tân Thuận và ở trong ấy luôn. Hết việc, ngủ hay ra ngoài đi công chuyện cho nội.

- Ủa, nội có việc gì ở thành phố? sao không giao cho ba mình.

Néch môi, cô thở dài nhăn mũi bảo:

- Có những việc đàn bà làm được mà đàn ông thì không thành công, đâu thể nói đến cha mà con gái không có khả năng. Có khi là trái lại nữa là khác à.

- Sao chị xem thường ba mình quá vậy? Ba nghe được sẽ buồn đó.

- Nếu ba là người đàn ông có bản lĩnh, chị em mình đâu có khổ như ngày nay. Trường gặp người cha thế ấy, thì chồng mình sẽ khác đi, không ngờ vẫn thế. Bởi vậy người ta nói, hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều thôi.

- Việc đã vậy rồi trách ba làm gì. Nội nhờ chị làm gì vậy? Có thể nói không?

Tâm tâm có vẻ ngượng ngập giọng cô nhỏ đi :

- Thư thư à vì công việc nội giao chị chưa thực hiện được nên chưa tiện báo cho em biết. Xin lỗi nha.

- Đâu có gì, nội giao cho chị là tin tưởng chị giữ kín chuyện là đều tốt rồi.

- Có một điều chị muốn nói với em là bà nội của mình đã thương chúng ta hơn xưa, không còn ghét bỏ như ngày ấy nữa. Ai làm khổ mình thì cũng có ngày hồi tâm hối, sau cơn mưa trời lại sáng mà.

Thư bước lại gần cửa sổ nhìn phượng hồng trên cành buồn bã:

- Có những chuyện sau khi hồi tâm thì lơ lửng cả rồi, muốn trở lại bước đầu cũng đâu có được.
- Nếu có thành tâm thì khoảng cách nào mà không san bằng được, tội lỗi hay sự sai lầm nào mà không có thể bỏ qua, nếu họ chịu sửa sai. Đàng này họ lại tưởng chuyện của mình giảng bầy không ai biết. Trái lại họ còn ung dung tự tại, tiến tới tiến mãi để rồi phải nhận lấy hậu quả thôi.
- Họ chưa nhận hậu quả đau thương thì ta đã đau khổ, tan nát cõi lòng rồi. Bỏ đi, mỗi người có một số phận, trốn tránh cũng không được.

Tâm Tâm nhìn em mình hỏi:

- Huy và em có chuyện à?
- Ờ không, tụi em vẫn vui vẻ bình thường. Tại tính anh hay ghen, nên thấy hình em chụp với Paul, ảnh giận em mới về đó.
- Ủ đàn ông là vậy đó. Lúc nào cũng muốn mình là của riêng họ.
- Trong khi đó, họ có quyền giao du với bất cứ cô gái đẹp nào bên ngoài, đúng không? Phụ nữ, chỉ biết mỗi một ông chồng mà thôi.

Thấy Tâm Tâm với nét căng thẳng Thư cười:

- Bỏ đi. Chị thăm mẹ, thấy mẹ ra sao?
- Rất tiến bộ, có thể tháng sau hết hẳn đó. Mẹ thấy chị nét xúc động có lẽ chịu rồi. Hy vọng sẽ tốt hơn.
- Em cũng tin vậy. Chị thấy mẹ mình đẹp không?
- Bây giờ mới thấy mẹ có nét. Ngày đó tóc bù xù đầu có chài, da thì hôi thối bùn đất, giờ sạch sẽ trắng hẳn ra. Nếu mình sửa soạn và trang phục hợp với vóc dáng của mẹ chắc đẹp lắm.

Thư thư gật gù, mắt mờ màng như tưởng lại khuôn mặt bà.

- Đẹp hơn bà ta là đủ rồi. Có một ngày em sẽ cho bà ta hiểu thế nào là đau khổ, như ngày nào bà đã gây ra cho mẹ mình vậy.
- Rồi tạo hoá sẽ cho bà ta nhận hậu quả đau thương mà. Tích đức thì tồn đức, tích hoa thì làm sao nhận vinh hoa phú quý mãi được. Tất cả đều có cái giá của nó. Em lo gì. Chị mong em được hạnh phúc hơn chị.

Giọng Tâm trầm ấm ánh mắt thương yêu giành cho em mình. Thư gật nhẹ trước khi họ chia tay nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Hữu Trí đưa Tâm Tâm đến căn nhà mặt tiền đường Trương Minh Giảng xem và giờ đến để làm thủ tục sang nhượng. Tâm Tâm bước nhẹ bên chàng luật sư trẻ đẹp, tài hoa. Trí nhìn cô hỏi:

- Đạo này, anh Đăng có lên thăm Tâm không?
- Thịnh thoảng cũng có nhưng Tâm không vui khi tiếp anh ấy.
- Sao vậy? Dù sao cũng là vợ chồng. Anh ấy suy nghĩ mới hiểu mình đốt với Tâm quá đáng nên hối hận chuyển thành nhớ thương, anh ấy tìm đến Tâm Tâm xin tha thứ. Hay là em trở về với anh ấy đi.

Tâm liếc anh, giận dỗi đưa lên mắt.

- Chuyện của em anh làm quân sư chi vậy? Nếu em thương anh ấy và ngược lại, em làm sao bỏ mà ra đi được. Một khi quyết định điều gì e chưa bao giờ hối hận và quay về với người chồng nhu nhược, xem vợ là nô ty cho cả gia đình ngày ngày. Em không bao giờ thay đổi, vậy còn về đó làm gì.
- Em thật lòng dứt khoát với Đăng sao?
- Anh cần biết điều ấy làm gì? tò mò là bệnh của anh sao?
- Đôi lúc bệnh đó cũng có, nhất là đối với em trong lúc này.

- Anh cũng lịch sự biết nói cho vừa lòng khách hàng quá chứ

- Vừa lòng em thì quả là chuyện khó khăn. Chứ khách hàng đối với anh không thành vấn đề, có vừa lòng cũng được mà không cũng chẳng sao.

Tâm cười nhún vai:

- Anh lại đề cao em nữa rồi. Tôi làm gì có giá như vậy chứ

- Với ai thì anh không biết, nhưng với em thì có đó. Trí cười nghiêng người.

- Có cần nịnh tôi đa như vậy không? Tâm không là thân chủ của anh có nói thế nào cũng không hưởng được tiền hoa hồng đâu đó.

- Anh cần những thứ không bán cũng chẳng mua mà được. Mà trái tim nếu đúng chỗ, ccung đối tượng nó sẽ tự nguyện trao đi và làm nô lệ suốt đời cho người ấy.

- Người ấy của anh là em sao? Làm gì mà Tâm có phước làm bà Luật Sư chứ.

- Nếu anh bảo là em xứng đáng thì sao?

Tâm đứng lại nhìn Hữu Trí, cười nhẹ:

- Hữu Trí có nghĩ là trí tuệ thông thái hơn người, ai ngờ anh lại...

- Lại sao nữa đây chị hai?

- U mê ám chướng chớ sao. Hết chuyện đem tương lai rục rờ của mình pha bùn. Bộ anh không sợ cha mẹ anh buồn vì thất vọng sao?

Hữu Trí ngẩng nhìn cô với ánh mắt lạ lẫm:

- Ông bà rất phóng khoáng và tin tưởng ở sự lựa chọn của con trai mình. Chỉ cần cho ông bà một đứa con dâu là được rồi.

- Dễ vậy sao? hơn ba mươi tuổi rồi sao anh chưa chọn cho mình đi.

- Anh đợi em đó. - Trí nheo mắt hướng về cô, cười.

- Vậy cũng nói cho được hà, sợ anh luôn.

- Sự thật mà, tạo hoá trói buộc ai với ai thì tự nhiên ông biết sắp xếp cho mình cơ hội gặp gỡ. Nếu anh và em không có duyên nợ thì đâu xui em gặp ông chồng đó. Rồi em chia tay, được nôi xui đến anh và nhờ vả. Từ đó chúng mình mới có dịp gặp gỡ nhau, ngày tháng bên cạnh để lo công việc.

Nuốt giọng, bước chậm bên cô, anh tỏ bày tiếp:

- Nhờ đó anh mới hiểu lòng mình đối với em thế nào. Từ thời sinh viên cho tới khi làm việc, biết bao cô gái vây quanh anh, họ có những điều kiện để chấp nhận nhưng anh lại không yêu được, làm sao cưới và sống với nhau hạnh phúc, có ý nghĩa chứ.

Tâm lặng lẽ bên anh. Trí thờ dài:

- Biết em qua một cuộc hôn nhân. Muốn em quên tất cả chuyện buồn phải có thời gian. Vậy mà anh vẫn nghĩ tới em, nhớ em suốt thời gian theo đuổi họ.

- Anh quên đi bởi vì em vừa xấu, nghèo lại kém văn hoá. Và lại lòng em còn oán hận, có nghĩa là em còn nghĩ đến họ, làm sao em trọn vẹn cho anh.

- Còn biết nghĩ sao nữa. Thương em rồi dù có xa hay gần cũng thế mà thôi. Bộ nói quên là quên được sao.

- Vậy thì đừng có trách nữa. Tâm liếc mắt phụng phịu.

- Ai dám nói gì. Đi một bên là làm vệ sĩ. Sai gì làm nấy, vậy mà chưa vừ ý đây. Nếu vọng động nữa còn bị đuổi đến cỡ nào đây à?

Trí nhìn Tâm, chờ phản ứng. Cô cười:

- Bay giờ thì chưa đuổi, bởi công việc chưa hoàn thành, ông bạn à. Anh Trí này! mành mua rồi nhưng vẫn để bảng bán nhà là làm gì vậy?

- Có gì đâu, chờ đối phương đến gõ cửa mình tính.

- Lấy lại những gì đã mất chứ gì.

- Đó là bổn phận của chúng ta mà phải không? Trí hást mặt hỏi.

- Chúng ta? - Tâm chỉ vào người mình gặng lại.

- Thì anh nhận tiền nội em thực, còn cháu gái bà nhận phận sự, trong hợp tác với nhau không gọi bằng chúng ta thì gọi bằng gì bây giờ. Sao khó vậy ?

Nhìn gương mặt nửa đùa nửa thật của Trí, Tâm liếc dài:

- Đã bảo chuyển phương hướng đi, sao cứ bồn cữ soạn lại hoài vậy ? Bộ bàn hoài không chán sao, hả ông tướng ?

- Chưa kết thúc làm sao cho luật sư yên lòng được. Cãi toái cùng chừng nào được đâu ra đấy mới chịu. Nhất định không bỏ cuộc

- Vậy thì đi một mình cho đã đi, tôi đi công chuyện khác.

Anh kéo cô lại cười giả lả:

- Thôi được không nói thì không nói.

- Thật sao, bỏ cuộc uống vậy ? Giờ anh nói nghe đi. Theo giới bà ấy đang có dự định gì, có hại đến quyền lợi chung không ?

- Ăn bình bất động. Giờ mục tiêu chính chưa hoàn thành, nên chưa có gì thêm cả. Hình như họ đang chuẩn bị đám cưới thì phải.

Tâm giật mình kêu lên:

- Thật sao ?

- Chưa biết sao ? Giờ em vào công ty đi hạ. Có gì anh báo sau.

- Vậy cũng được tất cả hồ sơ em giao anh giữ, cẩn thận nha. Nếu có gì bất thường cho em hay liền ha.

- Biết rồi. không có chuyện quan trọng cũng vào đó thăm em mà.

Tâm liếc anh trước khi quay đi, Trí cười vui vẻ tiễn cô.

oOo

Con giận của Huy chìm lắng khi lễ đính hôn của anh cùng Nhã Chi được chuẩn bị tươm tất. Bà Thanh mừng khi Huy vui vẻ sửa soạn nhà cửa để chính thức cưới vợ. Thư Thư nhận được thiệp mời do chính tay bà Ngọc trao. Cô gượng cười, mắt nhìn bà chăm chú:

- Thành thật chúc mừng bà đã toại nguyện về mọi mặt trong gia đình tôi.

Bà cười giả lả, cùng sự khiêm tốn của người đắc thắng:

- Tôi đâu có tài cán gì. Tự duyên nợ có ở chúng nó, nên tạo hoá xui đẩy chúng gần nhau trước mặt hai bên cha mẹ. Thật ra Nhã Chi hiền lành và yếu đuối lắm, đâu có bản lĩnh và tài giỏi hơn Thư Thư chút.

Khoanh tay trước ngực Thư cười nhẹ:

- Nhưng Nhã Chi không có người mẹ điên khùng như Thư Thư. Bởi sự di truyền của mẹ Thư đã đến tai cha mẹ Huy nên họ sợ Thư sẽ tặng cho bà đám cháu điên. Nhã Chi của bà vừ hiền vừa giỏi chiều chuộng, ngọt ngào khéo léo. Thư thật ngưỡng mộ mẹ con bà.

- Vậy thật sao ? Bà Ngọc nhìn Thư dò xét với nụ cười thoa? lòng.

- Dạ thật chứ, những gì Thư không làm, không có được, bạn bè có phước Thư Thư phải chúc mừng và ước mơ ao mình sẽ được như thế, đâu có tội gì phải nói dối. Mỗi người đều có duyên nợ khác nhau mà.

- Thư thật lòng vật tôi mừng, đầu sau chúng ta cũng có chút quan hệ trong gia đình. Tôi thật sự lo lắng Thư sẽ ganh ghét, bởi Huy đã có một thời đeo đuổi Thư. Mong Thư sẽ dễ yên cho Nhã Chi sống bên Huy, bởi vì con bé thật sự yêu Quốc Huy.

- Tôi hiểu ý bà và tình yêu của cô ấy dành cho Huy. Anh ấy đã chọn Nhã Chi, tức là tình yêu dành cho Thư trong lòng Huy không đủ lớn. Vậy là bà và cô ấy yên tâm rồi. Thư không làm phiền lòng những kẻ thật lòng yêu nhau đâu. Chúc Nhã Chi được hạnh phúc trọn vẹn. Tạm biệt bà.

Đứng nhìn Thư ánh mắt bà dịu lại, bà nhỏ giọng:

- Thư không giận Nhã Chi thật chứ ?

- Ồ không. Nhã Chi được anh Huy thương và ngỗ ý, đâu phải cô ấy đặt Huy và tôi trong chuyện đã rồi đâu mà giận. Nếu có chuyện không hay xảy ra cũng là số phận sẵn dành thôi. Bà về cho tôi gửi Nhã Chi lời chúc tốt đẹp nhất. Cô ngọt ngào và cười.

- Cảm ơn Thư Thư nhé. Bà thở ra và bảo.

Thư lắc đầu :

- Bà đừng suy nghĩ nữa, việc gì đã và đang tới cứ lui mà nhận . Tôi có niềm vui và ý sống của riêng mình, đâu nhất thiết phải có anh ấy mới sống nổi, đúng không ?

- Một lần nữa thay mặt Nhã Chi tôi cảm ơn lòng tốt của Thư.

Đưa bà ra cổng Thư cười:

- Tôi không tốt như bà nghĩ đâu . Bây giờ người chọn vợ là anh Huy . Tôi chỉ là người ý thức được hiện tại và sự thật mà thôi . Chào bà nha.

- Thư có gặp khó khăn gì cho tôi hỗ trợ với nha

- Dạ, nếu có, tôi sẽ nhớ đến lòng từ thiện của bà.

- Đừng nói vậy từ đây Nhã Chi có chồng giàu rồi, tôi không nhờ vào tiền của ba cô nữa . Với tôi hạnh phúc của Nhã Chi là trên hết

- Tất cả những điều tôi thích đều trọn vẹn rồi . Cho nên tôi bắt đầu làm việc thiện . Cô là người tôi nghĩ đến sự giúp đỡ trước tiên đó.

- Cảm ơn sự quan tâm đặc biệt đó của bà . Không tiễn.

Bà Ngọc ngượng ngập quay đi . Thư Thư vào cổng, ngược mắt cao cho lệ lặng lẽ rơi theo từng ý nghĩa về Huy, lệ tiễn mối tình rồi xa mình . Thư thờ dãi với sự uất ức trong lòng, về sự chối bỏ của Huy và sự quyết định bốc đồng Huy đã dành cho mình.

Từ đây, Duy là của riêng Nhã Chi . Thư Thư mãi là chiếc bóng ngoài ô cửa sổ của đời anh . Thư chìm trong hồi ức không hay trời đã vào đêm, sương ướt lạnh vai tự lúc nào.

Chợt chiếc áo manteau của ai đó қоàng lên vai, làm Thư trở về với thực tại . Quay lại, bắt gặp nét mặt nghiêm khắc của bác sĩ Thiện, cô bối rối cúi đầu lau vội giòng lệ ầm . Ông từ tốn bảo:

- Đau khổ chỉ vui khi lệ đổ đầy mí mắt . Con hãy chảy nước mắt cho vui đi nỗi lòng, đừng ngăn con sống dâng trào ấy . Thư Thư ! mình vào nhà đi con.

Cô theo bàn tay dịu dờ của ông, mặc cho lệ ngăn đường nhớ về Huy . Giòng trầm trầm đi vào lòng người.

- Này đầu tiên biết mình mất hẳn người yêu, ta muốn quay theo sự tan vỡ ấy cho qua một kiếp người . Thời gian, sáng chiều, mưa nắng cuốn trôi tất cả . Trả sự bình yên cho lòng, từ lúc ấy ta trở về khởi điểm . Định mệnh lấy đi một nửa linh hồn của ta thì tạo hoá cũng bù đắp lại cho ta chừng ấy thôi . Hãy tin ta, con ạ.

Thư ngã up lên giường, nghị lực không còn nữa . Trước mặt họ Thư là cây cỏ thụ, cứng cỏi không sao lay chuyển . Họ quay lưng đi rồi Thư là ngọn cỏ non . Đau khổ khi ôn lại cuộc đời mình , từ khi biết những diễn biến không hay xảy ra cho gia đình, nhất là bản thân mình . Có lẽ, thư sinh ra để cô độc, tự vươn lên từng bước một . Trên vai mang nặng bốn phận, trách nhiệm, những tưởng Huy là phần thưởng để bù đắp những bất hạnh ở mình . không ngờ nguồn an ủi duy nhất đó cũng bị người ta dùng thủ đoạn để cướp đi . Mắc cho Thư Thư trông theo với dòng lệ ngậm ngùi chua xót của mình.

Bác sĩ Thiện khép nhẹ cánh cửa, ông để cho cô chìm trong bóng đêm . Để rồi sau phút giây tuyệt vọng đó . Thư Thư dần dần tìm ra ánh sáng cho mình để bước dần đến tương lai.

Chiều cuối tuần Thư sửa soạn cho mình thơm tất hơn, để vào thăm mẹ . Ngắm bà trong ánh mắt vui mừng . Thư cười và ngạc nhiên khi nghe giọng quen thuộc của mẹ mình :

- Con thấy mẹ sao rồi Thư ? Khá nhiều rồi phải không ?

Mở to mắt Thư bước lùi về sao lấp bắp:

- Mẹ, mẹ vừa nói gì ? Nói lại con nghe đi.

Ôm bàn tay Thư, siết vào ngực mình, bà lắc đầu bỏ nhỏ:

- Thư à ! Mẹ biết mình là ai rồi . Con đừng lo lắng nữa.

Thư ôm và ngả đầu lên vai mẹ, bật khóc . Bàn tay của bà vuốt tóc Thư âu yếm thương yêu của một người mẹ đúng nghĩa . Thư siết vai mẹ, cảm động trào dâng . Cô đẩy nhẹ mẹ xa mình để nhìn xem bà cho thật rõ . Mở to mắt bà cũng nghiêng mặt ngắm con gái mình với màn sương dày đặc trên màu mắt.

- Mẹ, mẹ thật khỏe và biết mình là ai rồi chứ.

Bà gật đầu kể lại, giọng buồn vui xen lẫn

- Cách đây vài hôm mưa bão sấm sét liên tục mẹ ngã đi khá lâu . Bởi mẹ sợ nhất là trời sấm sét nổ gần đó . Bác sĩ Thiện trực tiếp điều trị cho mẹ nên

mỗi lần thấy mẹ hốt hoảng lên, ông ấy ôm mẹ dỗ ngọt . Ngày xưa ba con cũng hay làm thế.

- Rồi sao nữa mẹ, nói đi mà con nóng nóng lắm, mẹ biết không ?

- Ông bác sĩ đầy lòng nhân từ ấy luôn đóng vai ba con . Khi ti khuyen bảo thế này, lúc thì dạy đan thêu hay đan chiếu, móc giỏ . Mẹ thật không hề biết làm gì để trả ơn ông ấy, một bác sĩ tốt bụng nhiệt tình.

Thư nghe xúc động dâng cao, bởi giờ đây mẹ của cô đã trở lại bình thường rồi còn gì . Thư chẳng phải đã từng mơ ước như thế sao . Nay mẹ cô đã khoẻ biết tất cả, cô còn mong gì hơn nữa.

- Mẹ muốn trả ơn ông bác sĩ thì phải cố gắng giữ gìn sức khoẻ, nghe lời chỉ bảo của các chị, các cô ở trong ấy . Một thời gian nữa con sẽ đưa mẹ về nhà ngoại.

- Mẹ không muốn về đó.

- Mẹ không nhớ ông ngoại sao ? Ở quê bà con luôn nhớ đến mẹ . Dù sao nơi đó cũng là nơi chôn nhau cắt rún của mình mà.

Mất bà buồn triu, tay vuốt ve bờ vai của Thư bà thở dài:

- Có ai quên được quê hương mình chứ con . Nhưng ở đó đã để lại cho mẹ nhiều vết thương lắm.

- Con hiểu mẹ, sẽ một lần về thăm chứ.

- Phải về chứ

- Rồi sao đó thế nào ?

- Mẹ sẽ về Sài Gòn tìm việc gì đó làm nuôi thân và lo cho ông bà ngoại.

- Nếu vì lý do nào đó ba hồi tâm chuyển ý xin mẹ tha thứ, vợ chồng sống lại với nhau trong những ngày tháng cuối đời, mẹ nghĩ sao ?

Vuốt tóc Thư, bà buồn bã đáp:

- Nếu thời gian đã qua ông ấy hối hận, lo cho căn bệnh của mẹ và đối xử tốt với con thì chuyện gì mẹ cũng bỏ qua.

- Ba không lo sao con được như ngày nay chứ, mẹ nghĩ lại đi.

Bà lắc đầu cười nhẹ :

- Lúc vào đây được một tháng mưa gió sấm sét trong những cơn bão kéo dài đã gọi cho mẹ nhớ lại phần nào . Thêm vào đó những lần tội con, ông bà và những người thân có liên quan với mẹ tới thăm.

- Mẹ nghe tất cả à ? - Cô chồm người nắm tay bà lay nhẹ.

- Nghe không sót câu nào của bà Ngọc dành cho mẹ, nhất là nụ cười mỉa mai . Bà ấy tưởng vợ của ông Khải thì không bao giờ thoát khỏi cánh điên điên dại dại này nữa . Ta buồn cho mình, giận cái ngu ngốc tin người, tin người bạn ngọt ngào đầu môi muôn vàn nguy hiểm.

- Tất cả đã qua rồi mẹ để trong lòng làm gì . Cô vuốt bàn tay bà.

- Còn ông chồng bạc tình đoạn nghĩa đó nữa, không bao giờ mẹ tha thứ cho ông ấy . Nếu có gieo gió ắt phải gặp bão . Ngày ông bị bão đè bẹp, ngày đó không bao giờ có mẹ Ở bên cạnh.

- Mẹ ghét ba con thế nào đi nữa mẹ vẫn là vợ của ba con mà.

- Làm người vợ điên, nên không chấp nhận người chồng tỉnh táo, khôn ngoan ấy là chuyện thường mà . Thật tế bà Ngọc là người cha con yêu thương nhất . Không đúng sao ?

Thư nắm mẹ thật kỹ, mỗi lúc một ngạc nhiên hơn . Không ngờ bà có sự nhận xét và quyết định giống như cô từng đặt ra cho mình vậy.

Thấy Thư mỉm cười, bà như ngơ ngác hỏi:

- Mẹ có ý nghĩ và quyết định sai hay sao ?

- Ồ ! Không mẹ rất chính chắn, đến nỗi con không ngờ thế thôi.

Bà gật gù, nhẹ giọng cất nỗi lòng mình:

- Bà Ngọc cứ nghĩ rằng mẹ chẳng biết gì . Mỗi lần thăm, bà ngồi vuốt tóc, nắm tay mẹ kể kể âm mưu đã và đang thực hiện cho mẹ con bà sau này có cơ

ngôi vừng vàng rồi sẽ rời xa ba con, lời bà thì thâm bên tai mẹ không hề e ngại . Nhờ thế mà mẹ mới hiểu.

- Bà ấy nói gì ? Mẹ nghe làm sao ?

Thư nôn nóng . Bà cười trấn an cô:

- Con đừng lo, mẹ đã có kế hoạch để ngăn chặn thu hồi những gì bà và ba con đã đánh mất, hay đã bị bà Ngọc lừa lọc bao nhiêu năm rồi.

- Sao mẹ không nói cho con biết . Để con làm cho bà ấy biết tay.

- Làm sao được . Đường đi nước bước ở con không tiện . Và lại con còn phải dạy học kiếm tiền nữa, đâu có thời gian theo dõi bà cho tốt.

- Vậy là ai sẽ làm chuyện ấy thay mẹ ? - Thư giận dỗi hỏi.

- Từ từ rồi biết mà . Chỉ cần còn đứng tiết lộ với ai sự bình thường của mẹ, để mọi người vẫn tưởng mẹ còn điên . Nếu không tất cả dự định sẽ không có kết quả gì cả . Con hiểu không ?

- Bao giờ mẹ bắt đầu để con xem có giúp đỡ gì mẹ không.

- Con ráng vui vẻ, những gì đã qua xem như chưa có, để cuộc sống có ý nghĩa hơn . Thời gian qua đã cực khổ quá nhiều rồi, ngày mai tạo hóa sẽ bù đắp cho mình . Con yên tâm đi mẹ biết phải làm gì mà.

Thư thở dài, cô lắc đầu :

- Có những điều tiền vàng lẫn địa vị không thể bù đắp lại được, mẹ à . Nhưng bây giờ tất cả đã qua rồi, có muốn cũng không sao kéo thời gian lại được . Thôi, dành buổi xuôi mặt cho đời đưa đẩy mình vậy.

- À, con có dự lễ đính hôn của Huy không ?

- Con chẳng biết, nửa muốn đi, nửa muốn thôi . Đi thì làm sao tránh được tâm trạng của mình trước ánh mắt soi mói của bà Ngọc . Còn ở nhà gười ta sẽ cho mình lụy tình, không dám lộ diện.

Bà gạt gù vuốt tóc con thật dịu dàng:

- Mình phải đi con ạ, trang phục thật đẹp, gương mặt tinh tảo, đến dự thật tự nhiên . Để cho Huy thấy rằng anh ta không phải là nhân vật quan trọng trái tim mình . Con phải cố gắng để giữ thể diện của mình trước mặt bao nhiêu người chú ý đến mình.

- Nhưng tổ chức tại nhà Huy mới chết nè.

- Sao không ở nhà nội của con ?

- Ba mẹ Huy muốn đãi bên nhà họ để mời bạn bè đến dự đầy đủ hơn . Bởi sau đám hỏi của Huy ông bà sẽ về Pháp ở luôn.

- Nhà đó giao cho vợ chồng Huy hẳn à ?

- Chắc vậy, nghe đâu Huy cũng muốn về Pháp làm việc . Nhà đó ắt phải để cho bà Ngọc ở rồi . Mẹ thấy đó số mẹ con Nhã Chi sung sướng nên từ nhỏ, mọi cơ hội tốt và sự may mắn đều dành cho họ . Còn số con khổ ngay ra đời đã không có cha . Người không có cha lại có cha . Thư Thư phải lo toan mọi thứ trong đời sống của mình . Còn Nhã Chi tự nhiên được ông ấy lo tất cả . Nhiều lúc nghĩ lại buồn.

- Ai chẳng có lúc khổ buồn, khi sung sướng . Trong ngày tháng đầu vất vả sẽ tạo cho mình nhiều kinh nghiệm . Sau đó, qua lúc thăng trầm, đời mình sẽ nhàn nhả sau . Như vậy có phải tốt hơn là sướng trước để rồi về sau khổ hay không ?

- Bao giờ khổ hẵng hay . Mẹ con bà ấy hơn hai mươi năm chần ăm nệm ảm rồi . Đời người có mấy cái mươi năm chứ ? Mẹ nói đi.

Nét bực dọc, bất mãn in trợn trên mặt môi Thư . Bà thở dài:

- Hồi xưa mẹ quá khờ nên khi bắt gặp chồng và bạn thân của mình chần gối giận quá nên thần kinh đảo lộn khiến con cái cha mẹ vương khổ . Nếu như hiểu đời chẳng có gì của riêng ta thì con đâu có vất vả vậy.

Thư nuốt giọng đứng lên, cô nhìn đồng hồ rồi nhò nhẹ từ biệt bà:

- Đã đến giờ dạy rồi . Con về . Mẹ ráng giữ sức khỏe.

- Bao giờ đến thăm mẹ Thư Thư ?

- Có rảnh con sẽ sang ngay . Chào mẹ . Chúc ngủ ngon.

Thư quay đi, không nhìn lại phía sau, dù biết ánh mắt mà luôn luôn theo bóng cô . Ngay nào bà chưa tỉnh . Thư buồn và lo lắng . Giờ mẹ đã biết mình là

ai, biết lo lắng cho tương lai thế nào, tự nhiên Thư nghĩ lại quãng đời vừa cô độc, vừa nghèo khổ phải phấn đấu từng bước một để có cơm áo, học hành. Sao cô không được như Nhã Chi, có bà mẹ biết bảo vệ cho cô sống bằng trí tuệ của bà, để cho Nhã Chi có cuộc sống của một tiểu thư. Ngược lại Thư chịu biết bao cay đắng thiếu thốn. Thư oán ghét số phận của mình, sao lại có mặt trong gia đình khốn khổ ấy chứ.

Bác sĩ Thiện ngồi ngoài hiên nhìn trắng lên. Thấy Thư buồn bà trở về với gương mặt thần thờ, ông phì phà thuốc xì gà trên môi lên tiếng:

- Con đi đâu về đó Thư Thư?

Cô ngồi chiếc ghế cạnh theo lời mời của ông, thần nhiên đáp:

- Thăm mẹ con, rồi đi phố mua vài món đồ cần thiết, thầy ạ.
- Mẹ con khỏe chứ Thư?
- Mẹ đã bình phục hẳn rồi thầy, sớm hơn dự định mấy tháng. Công thầy cực khổ lắm há.
- Đâu có gì đó là bổn phận của thầy thuốc mà. Mẹ con đã khỏi đáng lẽ phải vui chứ, sao sưng mặt buồn vậy, có tâm sự à?

Thư buồn bã thờ dãi, cô đứng tựa lan can nhìn trắng lác đầu:

- Chuyện đời thường buồn vui đâu có tránh khỏi. Và lại từ ngày gặp thầy có lúc nào con vui vẻ đâu.
- Có nhiều chuyện khi nói ra cho người ta nghe, lòng sẽ nhẹ hơn thì sao.
- Nếu có người cha như thầy, Thư Thư đâu có khổ như ngày nay. Sinh ra đời với một người cha vô trách nhiệm, một người mẹ điên điên dại dại, bà chưa biết mình là ai, làm gì có khả năng lo lắng cho con mình. Thư phải một thân một bóng lo cho mình từ ấy.
- Con oán hận số kiếp của mình, bởi sinh ra trong gia đình bất hạnh đó. Thư Thư này - Ông ngập ngừng nhìn cô.
- Sao thầy không nói tiếp đi? Cô nghiêng mặt nhìn ông gợi ý.
- Ý thầy muốn nói, chúng ta không có may mắn làm cha con cốt nhục, giờ Thư Thư có chấp nhận ông già này làm cha nuôi không?
- Ba nuôi ư? Thư giật mình quay hẳn lại, chăm chú nhìn ông.
- Sao, ông già này không có duyên làm ba ư?
- Ồ không. Con có chút ngạc nhiên. Tại sao thầy lại có ý đó? Thật tình mà nói, sự kính trọng lẫn yêu thương cho người đàn ông tạo ra và bỏ mặt con sống thế nào thì ở sự phấn đấu của con, không hề có. Cho nên con nghĩ... không tốt lắm nếu thầy vào cương vị đó.

Thật lâu ông trầm giọng lên tiếng:

- Thư Thư ngày đầu tiên thầy nhận mẹ con. Âm thầm thầy tìm đến ba con, hỏi rõ toàn bộ câu chuyện xảy ra giữa hai người, tính tình ý thích của mẹ con ngày ấy. Nhờ đó thầy mới biết ba con không hề hạnh phúc bên người vợ kế. Nhưng tiền bạc đều do mẹ Ông gửi, vợ Ông quản lý sổ sách, muốn giúp con trong khi bà nội không cho, ông phải làm sao?
- Bởi vậy mới nói ba con là người đàn ông không có bản lĩnh. Tại sao ông chỉ là một người làm công suốt đời bên người mẹ già đầy quyền uy ấy. Bà độc tôn, bảo thủ, cả đám con không có lấy một cơ sở nào. Họ chỉ biết làm cùn tiền bạc chưa ai có quyền tự ý chi xuất riêng. Tất cả chi phí cho gia đình tùy ba ban bố.
- Bà độc tài quá đáng, cho dù ba con có phản đối cũng đâu có được.
- Vậy tại sao mẹ con Nhã Chi có nhiều tiền mua sắm sung sướng được? Đó chỉ là lý do để che chắn tính thụ động và thái độ vô trách nhiệm của ông ta với con gái mình thôi. Vậy mà thầy cũng tin được.
- Già kinh nghiệm bởi vì từng trải quá nhuần, nên thầy càng hiểu nỗi khổ của ba con hơn. Đâu phải ông không biết bà Ngọc chẳng hề yêu mà chỉ lợi dụng mình suốt bao năm nay. Nhưng cảm nhận không phải là chứng cứ để buộc tội đến thủ tục chia xa nên đành sống gượng ép bên bà ta.
- Đó là cái giá mà ông ấy phải trả thôi, có gì phải than thở chứ.
- Thư Thư à ba con cũng có nhiều điểm để tha thứ lắm. Nhờ ông tận tình giúp đỡ nên việc điều trị cho mẹ con gặp nhiều thuận lợi hơn.
- Sự hối hận đã xui ông ba thân yêu của con làm thế đó sao?

Ông Thiện bắt gặp nét căng thẳng, giận dữ của cô:

- Thư Thư, bộ con ghét ba mình lắm sao? Họ cũng có nỗi khổ riêng của mình mà. Quên chuyện không vui đó đi con yêu ạ, ôm ấp hoài khổ lắm.

- Thầy biết không con muốn quên đi về chuyện ba mẹ của mình . Mà nhớ thì đau khổ bất mãn không sao đề nén nỗi.

Cô ngước lên cao, dù lệ vẫn len lỏi vào giọng than thở ấy:

- Con chán lắm muốn phấn đấu để tạo chỗ đứng cho mình, nhưng trên vai còn bà mẹ nặng nề chẳng biết gì, ông bà ngoại không làm gì để sống, họ đang chờ con . Thầy nói đi con vui vẻ được giây phút nào ?

- Giờ mẹ con thoát khỏi cảnh khổ ấy rồi ! Ông chắc lừa bịp.

- Thời gian điều trị quá ngắn, càng làm cho con oán hận gia đình của ba con hơn . Nếu ông ta có chút lòng hối hận, bởi một ngày cũng nghĩa vợ chồng, sao không lo từ ngày ấy, để đến bây giờ con phải lo . Ngoài mặt bà nội được con vui vẻ, nhưng thật ra trong tận đáy lòng, con vẫn chưa phôi phai . Giờ bà rở lại bình thường rồi cuộc sống sẽ thế nào đây ?

- Thử Thử ! Thầy biết nỗi khổ và sự lo toan kéo dài quá nhiều năm, khiến con bức bối, sinh ra oán hận cha mẹ mình . Nhưng mỗi người có một nỗi khổ?

riêng mình nên bỏ qua cho họ . Nếu mẹ con không chê thầy, từ đây thầy sẽ đưa bà sang pháp một thời gian.

- Thầy đưa mẹ con đi ? Thầy suy nghĩ kỹ chưa vậy ?

Ông Thiện rất bình thản, đưa tay đẩy gọng kính, ông cười:

- Thầy đã đóng vai cha con rất nhiều lần, nhất là trong những đêm mưa bão, sấm sét ập đến . Mẹ con rất sợ, điều này chính ba của con chỉ thầy phải làm gì trong lúc ấy . Dần dần tình cảm phát sinh, không sao kềm chế được, thầy cảm nhận bà ấy rất cần mình và ngược lại.

- Thì ra là vậy, mẹ con cũng có kể về thầy như thế.

- Thật sao bà ấy nói thế nào ? - Ông nắm tay Thử nóng nảy hỏi.

- Ồ không! Chỉ kể rằng thầy rất tốt đối với một bệnh nhân như mẹ con . Còn cảm giác và tình cảm có giống như thật không con chẳng biết, chỉ nghe bà nói, không bao giờ trở lại, dù ba con có hỏi tâm chuyện ý đi nữa.

Ông gật gù, thờ mành:

- Ý này mẹ con có cho thầy biết, tuy bấy giờ trí nhớ của bà chưa hoàn hảo lắm, nhưng ngôn ngữ, cách nghĩ của bà không khờ như căn bệnh ấy đâu . Con tin đi sang Pháp một năm trị về tâm lý, mẹ con sẽ không thua đâu.

- Trị tâm lý ? Bây giờ chưa phải là bình phục ư ?

- Phải, mẹ con cần phải sống trong môi trường thoải mái một thời gian mới hoà nhập vào đời thường được.

- Thầy đưa mẹ con đi với tư cách gì ? Một bác sĩ hay là...

Ông Thiện đưa tay ngăn cô với gương mặt nghiêm túc :

- Bây giờ là một bác sĩ, một người thân . Còn chuyện tình cảm nếu được đáp lại cũng tốt, còn không thì cũng chẳng sao . Đôi khi tình bạn có ở hai người đã qua một lần dang dở sẽ lâu bền hơn tình vợ chồng nữa thì sao ?

- Thầy mong làm ba con lắm sao, có cần sự hỗ trợ của con không ?

- Không cần lắm vì thầy muốn để mẹ con suy nghĩ thật kỹ, bà tự nguyện thì ngày tháng chung sống có ý nghĩa hơn . Thầy không thích ép buộc họ lấy mình vì ơn nghĩa.

Thử Thử mỉm cười gật gù:

- Con cũng có ý nghĩ như thầy . Chuyện của thầy, cứ như con chưa nghe lời tâm sự đó đi há . Chuyện gì đến sẽ đến thôi.

- Con đồng tình với thầy thật sao ?

- Bởi vì con cũng đang nằm trong giai đoạn ấy . - Cô nhướn mắt cười.

- Thật sao ?

- Dạ phải . Nhưng khác một điều là mẹ con chưa quyết định, còn anh Huy sắp làm lễ đính hôn rồi, có nói gì cũng vậy thôi.

- Chưa cưới là mình có quyền hy vọng mà phải không ?

- Nếu có con cũng chẳng cần, vì con không thích tước người đàn ông hồ đồ đó.

- Vậy con có đến dự ngày cưới của họ không ?

- Con yêu anh Huy nên sợ khi đối diện sẽ đau khổ, anh ấy sẽ cười, Nhã Chi thỏa mãn, hạnh diện hơn . Con muốn đi xa thật xa, không ai biết gì về mình, để một ngày nào đó có cơ hội, con sẽ làm lại từ đầu.

Giọng cô trầm hẳn khác sự sôi nổi hào hứng của ngày thường . Điều thay đổi đột ngột này cho ông biết, nỗi tuyệt vọng đã chiếm trọn vẹn hồn cô gái bước bình tự lúc nào rồi.

- Hay là con theo thầy sang Pháp du lịch một chuyến, biết đâu sau ngày tháng lang thang trên xứ người, nỗi buồn kia bị lãng quên đi thì sao ? Thử Thử ! Có con đi cùng mẹ con sẽ vui vẻ và vững niềm tin hơn . Hai người bên nhau không tốt à.

- Con sợ tốn kém thầy nhiều.

- Tiền xử dụng đúng chỗ, đâu có gì hối tiếc mà con ngại . Vậy đi há . Tất cả thủ tục thầy lo, còn đi hay ở lại từ từ mình tính sau há.

Thư hướng về ông với ánh mắt long lanh:

- Thầy ạ dù đi hay không, con cũng cảm ơn thầy . Có lẽ đây là sự bù đắp của tạo hóa dành cho con , sau bao nhiêu năm tháng vất vả cũng nên.

Nắm tay cô , ông gật nhẹ trọng nụ cười trọn vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Đêm nay , Nhã Chi trong chiếc soirée màu xanh nhạt . Cô thật sắc sảo , xinh đẹp trước bao ánh mắt ngưỡng mộ hướng về cô dâu , e ấp bên chú rể đẹp trai . Huy đi cô đến từng bàn ra mắt bạn bè và thân thuộc , nụ cười hiền nở trên môi Nhã Chi càng được thiện cảm của mọi người . Thỉnh thoảng , anh lại nhìn ra cửa như đang trông đợi bóng ai đó . Nếu chịu để ý , người ta sẽ thấy sự nôn nóng vương trong mắt Huy.

Bà Ngọc lộng lẫy trong bộ áo dài nhung tím , trông bà có khác nào mệnh phụ phu nhân , thật tương phản với ông chồng , bởi ông có khuôn mặt khắc khổ và nét buồn phảng phất trong mắt.

Tâm Tâm cùng Hữu Trí bước vào phòng . Bà Ngọc vui vẻ đón họ với sự vồn vã và ngọt ngào hiếm có :

- Ô , Tâm Tâm ! Con đến rồi đó ư ? Thử Thử có đến cùng con không ? Ôi ! Di trông các con biết bao . Nào ! Con và cậu Trí vào ngồi đây nhá.

Tâm được bà ân cần bao nhiêu , lòng cô đau buồn cũng chùng ấy , mẹ con bà Ngọc luôn chiếm niềm vui của mẹ và em gái cô , thế mà Tâm Tâm phải đến chúc mừng họ . Nếu không chiều ý nội , nghe lời bà dạy , phải lùi một bước để có sức nhảy xa hơn , Tâm Tâm không bao giờ bước chân đến chốn này.

Tâm đứng bật dậy , bởi ánh mắt cô hướng về phía cổng vào.

- Thử Thử ! Thử Thử đến rồi kia anh.

Hữu Trí đành phải theo Tâm khi cánh tay anh bị cô nắm chặt . Tiếng gọi của Tâm Tâm khá lớn , đủ cho Huy giật mình quay lại.

Trong mắt anh , hai khuôn mặt giống nhau . Nếu gần họ , anh nhận thấy sự khác nhau dễ dàng , nhưng nếu phớt qua , phải chịu sự lầm lẫn rồi . Đi bên họ là mẹ của Thử và người đàn ông... hình như Huy gặp họ Ở đâu rồi . Trong khi ấy , Thử đưa mẹ đến gặp bà Ngọc với nụ cười trên môi . Khuôn mặt của bà Ngọc tái đi , bởi trang phục và cách trang điểm của bà Quý , mẹ của Thử Thử rất hài hòa , cho khách đến dự thấy được nét quý phái.

- Chào chị .- Bà Ngọc ngượng ngập , nhưng cũng gượng cười để chào.

- Cảm ơn . Ngọc vui về chứ ?

Bà Quý nhìn quanh với ánh mắt vui , khen ngợi tiếp :

- Nhã Chi càng lớn càng đẹp và giống Mỹ Ngọc , con bé thật là có phước . Thử Thử ! Con đưa mẹ đến gửi quà và chúc phúc cho em ấy đi . Sau này , con phải cố gắng để được như cô dâu ấy nha.

- Dạ , con biết rồi . Minh sang bên ấy mẹ há ?

- Ừm . Để Nhã Chi quay lại cực nhọc lắm , vì mặc áo cô dâu lộm thuộm lắm Thư Thư à . - Bà cười bảo với con gái về tự nhiên.
- Dù khó đi thế nào , con cũng thích mặc nó mẹ ạ . Muốn mặc chiếc áo cưới ấy cũng phải vượt qua nhiều đôi thủ lắm , đâu phải dễ dàng gì.
- Có cần mẹ hỗ trợ con không ?

Bắt cần bà Ngọc đi sau lưng , Thư lắc đầu :

- Con không thích . Dù biết rằng có mẹ cầm đèn đưa lối , dễ đi hơn , nhưng nếu duyên phận , không cần phải dùng thủ đoạn , núp bóng người để được bao che chẳng có giá trị , ý nghĩa gì cả mẹ ạ.
- Đôi lúc người ta muốn thành công là bất chấp tất cả , Thư à.

Thư cười , quay sang mẹ , cô giới thiệu với Nhã Chi :

- Anh Huy thỉnh thoảng lên thăm mẹ tôi nên biết , còn Nhã Chi thì chưa . Xin giới thiệu . Đây là bà Quý , mẹ của tôi đó Nhã Chi . Ngày xưa , bà cùng cha tôi và mẹ của Nhã Chi học chung lớp , họ cũng thân như chúng mình vậy . Còn cô dâu , mẹ biết rồi há.

Đưa tay chỉ Huy , bà vừa ngấm vừa hỏi :

- Quốc Huy ! Ngày xưa cũng là bạn của con sao , Thư Thư.
- Dạ , chào bác . Hôm nay bác thật khỏe rồi.

Huy cúi đầu về trân trọng , bà Quý cười :

- Bác về Sài Gòn vài hôm rồi . Đến dự lễ của cháu cho vui vẻ , dù sao chúng ta cũng là người một nhà , phải không Nhã Chi ?
- Dạ , cảm ơn bác.
- Đâu có gì . Ba con đâu Chi ?

Bà Ngọc cười , đáp thay con gái mình :

- Anh Khải phải ở nhà chăm sóc bà nội , bởi sức khỏe của bà không tốt . Hôm nào khỏe , chị về thăm bà cụ chứ ?
- Nếu có điều kiện , vì thế nào đi nữa bà cũng là mẹ chồng của tôi mà.

Trong khi hai người mẹ ngọt ngào tiếp nhau , dù ánh mắt họ trao không hề có chút thiện cảm . Lúc ấy Huy nhìn hai chị em Thư với ánh mắt dò dẫm hướng về Hữu Trí , anh hỏi :

- Anh là bạn trai của Thư Thư à ?
- Ồ ! Không , tôi là bạn trai của Tâm Tâm , chị của Thư.
- Chị là Tâm Tâm ? Chị của Thư , sao từ lâu tôi không biết nhỉ.

Tâm Tâm nắm tay Hữu Trí , nhìn Huy cười :

- Huy nói cũng phải , tôi ít khi về nhà của bà nội . Tôi với Thư lại càng ít gặp nhau hơn , nên chúng ta chưa hề gặp nhau là vậy.

Hữu Trí ngắm Thư , cười :

- Tâm Tâm và Thư khá giống nhau , nên lúc tôi đưa Tâm vào chào bác gái , tôi thấy anh nhìn ghê lắm . Hình như lúc ấy anh nghĩ tôi là bạn của Thư Thư và cùng đi với cô ấy vậy.
- Đúng vậy . Nếu Thư có bạn trai đi cùng thì tôi mừng và chúc cô ấy.

Thư lên tiếng bằng nụ cười :

- Anh có Nhã Chi là bạn đời , Thư sẽ đến chúc mừng cho hai người , dù có bạn mới hay chưa tìm được bạn trai vừa ý đi nữa . Với lại , có hay không đâu quan trọng . Theo Thư nghĩ , những người bạn gái khác không có bạn trai , vẫn vui vẻ sống và sống có ý nghĩa là khác . Đâu phải có chồng giàu , bạn trai có địa vị mới sống đúng không ?

Tâm Tâm cười , nắm tay em , nhỏ nhẹ nói lên ý kiến của mình :

- Em nghĩ có một khía cạnh thôi . Vì trong cuộc sống của phụ nữ , nếu có người bạn đời giàu , mọi chi phí trong đời thường khỏi phải lo lắng , người vợ sẽ thoải mái , tuổi xuân kéo dài . Cho nên nhiều người ta bỏ công sức để tìm một chỗ ẩn thân tốt đẹp , sung sướng là vậy đó.

- Nhưng em không quan trọng vật chất ấy đâu.

- Còn người ta thì khác , mỗi người có một quan niệm mà , đúng không ?

- Ồ phải . Mình về bàn nhá . Quốc Huy , em chúc anh hạnh phúc đấy . Nhã Chi từ đây bạn yên tâm rồi há . Chúc Chi làm người vợ tốt bên người chồng mà cô hết lòng yêu mến.

Huy nhìn hai người với ánh mắt ưu tư . Nhã Chi thờ dài , réo gọi Huy trở lại thực tại . Anh gượng cười nhìn Nhã Chi , hỏi với vẻ gượng ngập :

- Em à ! Họ là chị em thật chứ ?

- Dạ thật . Anh không thấy họ giống nhau sao ?

- Ý anh muốn hỏi họ là chị em song sinh , hay như bình thường.

- Mỗi người cách nhau ba tuổi . Có lẽ họ giống nhau vì cùng cha mẹ mà.

Nhã Chi nhìn anh như muốn biết anh đang nghĩ gì vậy.

Huy vỗ nhẹ tay cô , cười ngọt ngào phân bày :

- Tự anh chưa bao giờ gặp hai chị em họ cùng một lúc , nên có chút ngạc nhiên thôi . Em nghĩ gì vậy ?

- Đâu có gì . Giờ anh là của em rồi , chúng mình phải tin tưởng nhau chứ . Còn những chuyện đã qua không vui , hãy quên đi để sống cho mình , há anh.

Ánh mắt nụ cười hiền hậu , dễ cảm thông của Nhã Chi , ngược lên nhìn anh . Huy không lý do nào giận cô được . Anh cười gật gù :

- Phải . Nhã Chi ! Anh đưa em lại chào mẹ cha nhé.

Bà Thanh luôn hướng về chị em Tâm và bà mẹ của họ , khi mẹ Tâm Thư đến chào và bà trao quà trong nụ cười cười mờ , lời tạm biệt ra về của mẹ con Thư Thư , để lại trong lòng bà Thanh một chút gì đó xót xa , Thư Thư trong mắt bà không tẻ , nụ cười tươi tắn , ánh mắt to , hàng lông mi dày biết cúi thấp để che chắn nội tâm của mình khi bắt gặp sự chăm chú của bà.

Cách ăn nói của Thư rất khôn ngoan , ánh mắt cho Huy không giấu chút giận dỗi , trách cứ . Trước khi ra về , Thư nhỏ nhẹ với bà :

- Nhã Chi là cô gái ngoan hiền , nhờ có sự giáo huấn của bà nội và cha mẹ tốt , chắc chắn cô ấy sẽ là con dâu tốt , vợ hiền . Cháu thành thật chúc mừng sự nhận xét và chọn lựa đúng đắn ấy của bà . Xin chào.

Bà Thanh không biết nói gì , khi ánh mắt vương buồn của cô gói trong từng lời trầm ấm ấy , nhất là cái nhìn của bà Ngọc dõi theo bóng họ.

Tiệc vui nào chẳng tàn , khách đến rồi lặng lẽ ra về , để lại cho bà một cái gì đó xót xa . Nhã Chi trở về phòng từ lâu , thế mà ngoài hành lang dẫn đến balcon , con trai bà vẫn ngồi đó với điều thuốc trên tay cháy đỏ.

Bà đến thật lâu , thế mà anh chẳng hay . Có lẽ hồn Huy đang lang thang để nhớ cuộc tình vừa đi qua đời mình chẳng.

- Sao con không đi về phòng nghỉ ngơi . Ngồi đây sưng xuống sẽ lạnh đó.

- Mẹ nghỉ đi . Bao giờ con muốn sẽ về phòng . Đừng lo cho con.

Anh không nhìn lại , buông lời với giọng chùng hần . Bà bước lại gần anh , hỏi :

- Con đang nghĩ đến mẹ con Tâm Tâm à ? Tiếc nuôi có ở con sao ?

- Mẹ à ! Có lẽ con hiểu lầm Thư Thư . Từ sự giận dỗi ấy , xui con quyết định cưới vợ.

- Con giận chuyện gì vậy ? Nhưng dù sao tất cả đã lỡ rồi . Chẳng lẽ...

Huy thờ dài , hít hơi thuốc dài giọng anh chán nản hơn :

- Lần đó con theo Thư Thư cả buổi chiều khi bắt gặp cô ấy đi với chàng trai cao lớn ăn mặc đẹp từ siêu thị bước ra . Họ đưa nhau đến căn nhà thật đẹp và ở trong đó luôn . Con đợi mãi gần một giờ sau họ mới ra và đến nhà hàng Sao Đêm uống rượu.

- Sao con không chạm mặt họ , chừng ấy Thư không chối cãi được.

- Con không nghĩ như vậy . Nên đợi xem họ đi đâu nữa . Họ rời nhà hàng , lên xe về Biên Hòa luôn . Con theo họ lên đó , gặp Thư để hỏi cho đầu ra đó và dứt khoát dễ dàng hơn.

Nuốt giọng, nhìn về nồn nóng của mẹ, anh liền nói tiếp:

- Khi con đến phòng riêng của Thư tra gan đủ lời, Thư nhất định chối, không chịu nhận những gì con đã thấy. Dù con bằng mọi lời, Thư cũng không thay đổi ý. Giận quá, con tát Thư và chia tay, dù Thư khóc ghê lắm.
- Theo con nghĩ, tất cả là do chị của Thư làm?
- Dạ, con nghĩ vậy. Vì người đàn ông con thấy là bạn trai của Tâm Tâm, đến dự với chị ấy đêm nay. Thật là đau khổ cho con và cả Thư nữa. Nếu ngày đó, con gặp Tâm Tâm thì tất cả đầu như ngày hôm nay. Thật lòng, con có quyết định cưới Nhã Chi là trả đũa Thư Thư thôi, nhất là cho ba mẹ vui về trước khi hai người về Pháp.

Bà nhìn lại phía sau như lo sợ Nhã Chi hay chuyện vậy:

- Vợ con biết lòng con thế nào không?
- Chắc không đâu mẹ à. Thư Thư là cô gái tốt bụng, luôn nghĩ đến hạnh phúc và cuộc sống của người khác. Từ nhỏ đến ngày nay, Thư chưa hề nghĩ đến mình, một ngày vui chưa bao giờ đến với cô ấy. Mẹ Thư khỏi hẳn. Từ đây có thể... chỉ có thể thôi nha mẹ.
- Sao, con nói đi. Biết rào đón mẹ từ bao giờ vậy Huy?
- Không phải đâu mẹ. Ý con muốn nói, Thư có thể nghĩ đến cô ấy một chút gì đó, bởi vì Thư ra trường, có tương lai, xinh đẹp và khôn ngoan, yếu tố đó sẽ giúp Thư tìm được một người chồng chính chắn tốt bụng hơn.
- Con hỏi hận rồi sao Huy?

- Có thể vậy mẹ ạ. Vì con rất yêu Thư. Thư là người vợ hoàn hảo, bởi đạo đức và sự phấn đấu của cô ấy sẽ giúp chồng tạo sự nghiệp vững vàng. Thư không như những người đàn bà khác, chỉ muốn nương tựa ở chồng.

Bà Thanh thờ dài khi Huy phân tích, đùng chạm đến tự ái của bà:

- Cưới Nhã Chi là ý của con kia mà, mẹ đâu có ép, giờ trách là sao?
- Mẹ chính là người thúc ép con nhiều nhất. Nếu không bị ba mẹ dồn vào đường cùng, con đâu có khổ. Nhã Chi chỉ là người vợ trong phòng ngủ mà thôi. Còn ở bếp phải thuê người, khi ra phòng khách tiếp tân, Thư Thư đủ khôn ngoan hơn.

Nuốt giọng, anh tiếp:

- Nhưng tất cả đâu đã vào đó rồi, để gì Thư chịu bỏ qua cho con, còn cô vợ khổ sở này và bà mẹ lắm mưu nhiều kế kia nữa.

Bà Thành nhìn ra cổng và bảo:

- Lúc Thư Thư tạm biệt mẹ về, hình như bà Ngọc nhận được điện thoại của ai đó gọi đến nên bà có về vội vã lắm. Bà ta liền đi ra cổng, chẳng biết bây giờ có về chưa nữa.
- Đạo này bà Ngọc kêu Nhã Chi xin tiền con để mua nhà gì đó.
- Con cho không? - Bà Thanh hỏi với vẻ nghi ngại.
- Bà ấy không thật thà, bà chiếm ba của Thư Thư nên mẹ cô ấy mới điên đại. Giờ mẹ Thư khỏi bệnh, mẹ có thấy bà ấy sượng sùng khi tiếp mẹ Thư không. Xem ra mẹ Thư đẹp và hiền lành hơn nhiều.
- Ừm. Nhưng bà Ngọc chỉ có Nhã Chi thôi nên tất cả đều lo lắng cho con gái mình. Nhờ đó, con cũng nhẹ đi phần nào về vợ con mình.
- Đã không yêu rồi, có sống trên đồng vàng cũng có vui về gì mà ham. Nhìn Thư, con muốn khóc và chạy theo cô ấy ngay vậy. Nhưng đang tiếp khác với chiếc áo chú rể, con biết phải làm sao đây.

Bà Thanh buồn bã khuyên nhủ con mình:

- Huy à! Tất cả đã qua rồi, quên đi càng sớm càng tốt. Nếu không người khổ nhất là con đó.
- Con biết. Nhã Chi yêu con thật lòng, cô ấy không tính toán chiếm đoạt gia tài này như mẹ cô ta đã lập ra kế hoạch từng bước, từng bước thực hiện. Nhưng cô ấy không hiểu con muốn gì, nếu sống bên nhau mãi, chán lắm.
- Thư Thư có vẻ rần rồ, ngôn ngữ khôn ngoan, con sẽ là thằng khờ bên cô vợ ấy, liệu hạnh phúc có bền chăng?
- Con biết Thư Thư rất cứng rắn. Cô ấy làm con buồn nhưng con yêu cô ấy. Mẹ xem con có ngốc hay không?

Bà Thanh cười về cảm thông:

- Tình yêu thật sự là vậy đó . Nhã Chi quá dễ dãi , con bảo gì nghe ấy , nên con xem thường con bé hơn . Còn Thư Thư không dễ quật ngã nên con tôn trọng cô ta là vậy.

- Giá mà Nhã Chi biết lý lẽ , tự rút lui thì con và cô ấy đâu ai khổ sở trong ngày tháng còn lại chứ.

- Nhã Chi là mẫu người thích an phận giống mẹ , có lẽ vì thế mà mẹ có cảm tình với cô ta hơn . Trời sinh mỗi người một tính mà.

- Con hiểu , nên đâu có ý chia tay với Nhã Chi . Tất cả những gì con chán ghét ở Nhã Chi đều xuất phát từ mẹ cô ấy . Mẹ chưa biết đâu . Đến đầu làng mẹ của Nhã Chi , mẹ sẽ nghe bà con từ hai bên đường oán ghét nguyên rủa bà Ngọc thậm tệ như thế nào.

- Thật sao ? - Bà Thanh ngờ ngàng kêu lên.

- Thật . Nếu mẹ không tin , ngày mai con sẽ đưa mẹ đi . Chứng kiến cảnh đó , mẹ sẽ nghe thù đoạn tình vi của mẹ Nhã Chi đẩy mẹ của Thư Thư vào tình cảnh cùng cực như thế nào . Con sợ bà ấy thật sự.

Bà Thanh thở dài như than :

- Hy vọng với gia đình mình , bà ấy sẽ hồi tâm và sống tốt hơn.

Hai mẹ con không bao giờ ngờ Nhã Chi đã nghe trọn vẹn những lời bàn tán của họ . Cô không tin ở tai mình , nhưng thực tế không sao chối bỏ được . Càng ngày , người ta càng nói về mẹ cô rất nhiều . Nhã Chi không tin , nhưng nghe mãi cũng ngờ , nhất là thái độ lạnh nhạt của ba Khải và sự miễn cưỡng của bà nội khi nhận lời mời của cô đến dự lễ đính hôn . Dự xong , bà nội về ngay , không ở lại vui với cô cháu nhỏ mà ngày nào bà luôn nâng niu ân cần.

Nhã Chi trở về phòng bằng những bước muộn phiến , tựa vào chiếc ghế dài , mắt nhìn lên trần nhà để gặm lại đời mình . Thì ra , mãi mãi Nhã Chi là cánh chim gôi trong mái ấm ấy của riêng Thư . Dù Chi có yêu thương bà thế mấy , vẫn không làm sao thay đổi tình thương của Thư trong lòng bà , bởi họ dù sao cũng là cốt nhục với nhau mà . Nhã Chi chỉ là kẻ ngoài song cửa , đến rồi đi thì được , còn ở lại khó mà lâu . Chợt có tiếng chuông điện thoại vang dài , Nhã Chi đưa tay lên nhắc ống nghe và áp vào tai.

- Mẹ cô đang gặp tai nạn tại... Mau đến nhà.

Nhã Chi co rúm người lại vì sợ . Người đầu tiên cô nghĩ đến là Huy . Lòng thương yêu mẹ đã hối thúc cô chạy đến phòng Huy , réo gọi sự hỗ trợ tinh thần lẫn phương tiện , dẫn cô đến nơi ấy để giúp bà mẹ của mình được bình yên.

Huy nắm bàn tay lạnh giá của Nhã Chi , đưa cô ra xe ;

- Em bình tĩnh lại đi . Không có chuyện gì đâu , đừng có rối lên quá.

- Em biết rồi . Anh đừng lo cho em , cứ cho xe chạy đi , đừng nhanh quá sẽ nguy hiểm lắm.

- Anh biết mình làm gì mà . Em đừng khóc nữa . Hãy tập trung tinh thần để mình tìm cách giải quyết theo mọi tình huống cho tốt hơn.

Nhã Chi đưa tay lau nước mắt , cử chỉ cuồng quýt , mắt nhìn Huy gập gù về quyết tâm theo lời anh vừa bảo . Huy hỏi :

- Người báo tin trên điện thoại là đàn ông hay đàn bà vậy , em nhớ không ?

- Đàn ông . Nghe giọng nói vừa nhanh , vừa hốt hoảng , em sợ lắm.

Huy luôn hỏi để Nhã Chi quên đi thời gian và sự sợ hãi :

- Sao họ biết số điện thoại của nhà anh... Hay là mẹ em có quen với người ta ?

- Em sợ trong lúc mẹ gặp nguy hiểm nên nhờ ai đó gọi về.

- Cũng có lý lắm , em có từng biết số nhà này không ?

- Dạ không , hình như không phải nhà... mà là khách sạn gì đó.

- Mẹ em lên đó làm gì ? - Huy thắc mắc hỏi.

- Em cũng đâu có biết . Mình đến đó đi anh.

- Thì anh đang cho xe hướng về đó nè.

- Có khi nào mẹ em bị bọn xấu tống tiền không anh ?

Nhã Chi lo sợ nên nghĩ lung tung . Huy cười trấn an :

- Nếu bắt cóc , người ta bắt em , chứ ai giữ mẹ làm gì . Thôi , đừng nghĩ quẩn nữa . Ngồi cho đàng hoàng để anh tăng tốc nha.

- Dạ , em không sao đâu . Cố gắng rút ngắn thời gian càng tốt.

Huy lái xe thật nhanh . Khi dừng lại đúng địa chỉ , anh nhìn lại số ghi của Nhã Chi trong tấm giấy nhỏ . Nắm tay cô , anh chạy thật nhanh lên từng bậc thang trong nôn nóng . Họ gặp nhau khi đến đúng số phòng , hai người dừng lại thở . Nhã Chi đưa tay gõ liên tục vào cánh cửa phòng , lòng cầu mong mẹ không có gì . Đưa tay lên ngực như để trấn an mình , Nhã Chi hồi hộp để mắt vào , mong cánh cửa sớm hé để biết mẹ cô thế nào rồi.

Tiếng gõ cửa của Chi nhanh theo sự nôn nóng của cô giúp cánh cửa hé mở nhanh hơn . Chi đẩy cửa thật mạnh khi trước mặt cô người đàn ông nhìn cô hỏi . Chi bất cần trả lời , cô bước vào trong , mắt nhìn quanh để tìm mẹ mình . Bà nằm trên chiếc giường được phủ drap màu hồng . Mắt mở to nhìn cô , kêu lên hốt hoảng :

- Nhã Chi ! Nhã Chi ! Sao con biết mẹ Ở đây mà tìm ?

Huy tựa mình vào tường ngoài hành lang để tránh cho Nhã Chi sự ngỡ ngàng , bên tai anh vẫn nghe giọng run run của cô :

- Mẹ ! Không ngờ mẹ lại tệ đến thế . Vậy mà nghe điện thoại báo tin , con không ngại khó khăn đến đây giúp cho mẹ.

- Báo tin ? - Bà kêu lên nhìn ông bạn mình rồi lại nhìn Nhã Chi.

- Đúng vậy . Nếu không con đâu biết mẹ Ở đây mà tìm tới chứ ?

- Ông ! - Bà ngỡ ngàng nhìn ông.

- Làm sao người ta biết được tôi ở đây , hay là họ theo dõi bà ?

Nhã Chi đưa tay lau vội mắt , cô quay đi giọng nghẹn ngào :

- Biết mẹ chẳng có chuyện gì , con về.

Cô đi ngang mặt người đàn ông ấy , ánh mắt bất mãn nhìn ông . Nhưng cô chưa ra khỏi cửa thì... khuôn mặt xanh xao hơi hải của ông Khải trở tới , môi ông run vì sợ theo ý nghĩ của ông.

- Ba... - Nhã Chi hốt hoảng thật sự khi đối diện với ông.

- Nhã Chi ! Mẹ con có sao không vậy ?

Nhã Chi đứng trước mặt ông , cố che chắn không cho thấy người đàn ông ấy . Cô hỏi , giọng khẽ run :

- Sao ba biết mẹ Ở đây mà tìm đến ?

- Điện thoại báo cho ba hay , mẹ con bị bọn xấu bắt cóc . Kêu ba đem mười lượng vàng đến chuộc . Nếu để sáng mai , mẹ con sẽ chết . Ba chạy từ chiều đến giờ đó Nhã Chi . Con cũng biết à ?

- Dạ... dạ... biết.

Ông gạt Huy để bước đến bên bà . Ông ngỡ bà bị bọn xấu đánh phải nằm quy Ở đó . Ngồi bên cạnh bà , ông run giọng :

- Bà thật sự không có sao chứ ?

Đưa tay khoát khoát , bà đáp nhanh , dù tay kia vẫn giữ chiếc mền trên ngực :

- Ổ ! Không sao , không sao.

- Tôi có đem vàng lên chuộc bà về . Từ đây , đừng đi đâu nữa , bọn xấu bây giờ nhiều lắm.

- Ổ , ờ , biết rồi . Ông về đi . Mai tôi về . - Bà phẩy tay xua ông.

- Tôi có xe , đưa bà về luôn cho tiện.

Bà vẫn giữ chiếc mền lên tới cổ mình . Ông cúi xuống nói khi đưa tay nắm chiếc mền ấy :

- Đau , chúng đánh bà đau ở đâu cho tôi xem.

- Thôi khỏi mà.

Ông cúi đầu lo lắng . Không nhìn ai nên đâu biết sau lưng ông , ba khuôn mặt sùng sùng ái ngại trước sự thật thà của người chồng hết lòng thương vợ .

Nhưng rồi đầu cũng vào đó , chuyện kết thúc khó tránh khi ông kéo tay bà xuống... và thấy tất cả , đó là sự thật phũ phàng bắt buộc ông phải chấp nhận , dù lòng có tan nát thế nào đi nữa.

Bà nắm tay ông kéo lại . Bất gặp ánh mắt trừng to của ông , bà ngượng ngập cúi thấp . Ông lấp bắp , về bối rối :

- Không ngờ , thật tôi không ngờ bà lại phản bội chồng con như vậy . Trong khi tôi sợ hãi vì ngờ người ta hại bà , nếu tôi không đưa tiền đúng hẹn . Thế mà...

- Xin lỗi ông

- Bà đừng nói nữa . Đến đây , gặp thế này là tôi biết từ lâu bà đối với tôi thế nào rồi . Giờ chúng ta không còn gặp nhau làm gì nữa cho bận lòng , bà nhớ đó.

Ông gỡ tay và quay bước ra với thái độ bất mãn dâng cao . Bà đưa ánh mắt đau khổ nhìn theo , đến khi cán cửa ập lại thật mạnh , cho bà biết con giận trong lòng ông cao đến chừng nào.

Ông Khải uể oải , chán nản , lê từng bước dài xuống sân . Huy đi bên ông an ủi :

- Giờ ba về đâu ? Đến nhà con nghỉ ngơi cho khỏe , rồi mai hẵng tính.

- Không . Ba phải về để nội con trông , bà đang bệnh , một đêm không ngủ sức khỏe suy dần . Ba đã mất một người rồi hai người vợ , giờ ba không muốn mất người mẹ thân yêu nhất của mình nữa , Quốc Huy ạ.

Huy vẫn nghe lòng chua xót khi để ông ra về trong lúc tâm tư bất ổn . Anh nắm tay ông , trầm giọng :

- Ba à ! Một người vợ tốt , hết lòng yêu mình , nếu mất đi , đó là điều không thể thân nhiên được . Ngược lại , người vợ đã ngoại tình , đem tiền bạc để mua nhà cho nhân tình thì khi phát hiện được ba phải mừng mới phải chứ . Ba nghĩ lại xem.

- Ba biết . Nhưng bao năm tin tưởng bà ấy , cũng chính vì yêu thương mù quáng , ba mới để khổ cho mẹ con Thư Thư . Giờ chứng kiến cảnh này , ba đau lòng biết mấy.

Nhã Chi cúi đầu trước mặt ông , giọng trầm hẳn :

- Con xin lỗi ba.

Ông Khải lắc đầu , vỗ nhẹ vai cô , bảo :

- Không liên quan đến con . Đây là sự sắp đặt của mẹ con mà , tự ba quá tin tưởng vợ mình nên phải nhận hậu quả ấy thôi.

- Huy ! Sao con biết bà ấy mua nhà ? - Ông quay sang Huy , hỏi.

Huy nhìn Nhã Chi thờ dài :

- Con biết được là do chị Tâm Tâm kể cho bạn trai mình nghe.

- Thì ra Tâm Tâm biết tất cả . Có lẽ con bé gọi cho ba biết cũng nên . Dù sao thì ba cũng không trách họ được . Chị em nó muốn ba có dịp nhìn vào sự thật để thấy sự nhận xét một cách mù quáng hồ đồ của mình ngày ấy , và đây là cái giá mà ba phải nhận rất xứng đáng.

- Cũng chưa hẳn chị em Thư , biết đầu vợ của ông ấy thì sao . Bây giờ họ đã đầy đủ khi được cung cấp kéo dài bao năm nay , đã đến lúc muốn cắt đứt mọi sự liên lạc với nhau nên "thông báo" là biện pháp hữu hiệu nhất thì sao.

- Có thể lắm chứ . Giả như chị em Tâm Thư không biết thì lòng ba đau đớn nhưng không nặng nề , xấu hổ với họ . Ngược lại thì đành phải chịu thôi . Con có nghĩ như ba không Nhã Chi ?

Cô cúi đầu ngượng ngập , ánh mắt nhìn Huy rồi cúi thấp :

- Con còn xấu hổ , đau khổ hơn ba nhiều lắm . Nhưng mẹ con đã vậy , đâu thể trách người ta cười chê bà được . Ba hãy quên mẹ , quên chuyện đêm nay , xem như chưa hề gặp mẹ con , có lẽ như thế ba sẽ nhẹ lòng hơn.

- Để con gọi điện thoại về cho nội biết ba đang ở với con . Chứ tâm trạng không vui , ba lái xe trong đêm không tốt đâu . Với lại..

- Bà nội cho ba biết tin này , không về kể cho bà nghe sao được.

Huy lắc đầu ngăn cả và bảo :

- Cứ bảo với nội là mẹ Nhã Chi an toàn , vì ba đem tiền lên đúng như đã hẹn . Nhất là nội an tâm , sau là nội không thất vọng về người con dâu mà bà hết lòng thương yêu . Như thế có tiện hơn không ?

- Phải đó ba . Chuyện của mẹ con , trước sau gì nội cũng biết . Nhưng nội đang bệnh , biết tin ngay lúc này thật không hay chút nào.

Huy đồng tình với Nhã Chi nên nói giúp cô . Ông gật gù :

- Thôi , bà nghe lời con . Giờ ba lại nhà chị họ nghỉ qua đêm rồi mai hẵng tính.

Ba người vừa ra cổng thì gặp Tâm Tâm . Tâm có vẻ ngạc nhiên :

- Ba không sao chứ ?

- Sao con biết ba ở đây ? - Ông chăm chú nhìn cô.

- Nội vừa gọi điện cho con hay . Bà sợ người ta không để yên cho ba nên bảo con đến xem sao và đưa ba về nhà nghỉ , ngày mai về nội.

- Nhà của con ? - Ông gần giọng hỏi.

- Dạ không . Của nội mua cho tụi con . Ba đến xem , đẹp lắm

- Lâu chưa ?

- Cũng mới đây thôi . Minh đi ba.

Ông Khải nhìn Huy , gật gù . Tâm đưa mắt hướng về Nhã Chi , dận dò :

- Em về nhà khuyên nhủ mẹ của mình . Gieo gió ắt gặp bão , bà ấy đặt tiền cọc cho căn nhà đó một nửa rồi , một tuần sau không đủ số vàng để chung đủ , xem như việc mua bán không thành . Bà chắc chắn không ngờ căn nhà đó là của chị và người dẫn bà đến mua cũng là người của chị luôn.

Nhìn Nhã Chi há mồm , Tâm cười , tiếp :

- Những gì bà đã lấy của nội thì nay trả lại cho cháu của bà thôi . Có gì đâu , bà chỉ tốn thời gian thôi và trong ngày tháng đã qua , bà hưởng quá nhiều rồi còn gì , đâu có mất mát gì . Cho nên từ đây không ai muốn thấy mẹ con em về gia đình của nội tôi nữa . Đó là ý của mẹ con em đã muốn mà.

Nhã Chi bước đi , tay ôm lấy đôi môi mình như không cho tiếng nấc thoát ra ngoài , trước ánh mắt đầy vẻ thỏa mãn của Tâm . Tâm nói với theo :

- Nỗi khổ hôm nay của mẹ con Nhã Chi không bằng một phần của mẹ con Tâm Thư đâu . Có đau khổ , bà mới thấy cái giá tội lỗi của mình cao như thế nào . Nhã Chi ! Nhớ nhắc nhở bà đó.

Tâm Tâm quay lại , nắm tay ba mình , giọng ngọt ngào hơn :

- Minh về ba , kéo mẹ đợi.

- Mẹ con ư ? - Ông đứng lại nhìn cô trân trối.

- Ba không tin mẹ con có thể khỏe lại sao ? Bà bây giờ rất tinh táo , chỉ có ba mới bắt ổn tinh thần đấy.

Ông lặng lẽ lái xe theo hướng dẫn của cô với muôn ngàn ý nghĩ trong đầu . Ông thật sự không biết chuyện về bà ra sao và phải nói với bà như thế nào nữa , nếu bà trở lại như xưa.

Bước chậm từng bước vào căn nhà xa lạ , vẻ khang trang của nó làm ông chùng bước . Tâm hiểu ý đó ở ông nên nhỏ nhẹ giải thích :

- Nhà nội mua , định dời lên đây ở . Nhưng con biết được bà Ngọc với ông Thăng có tình ý , qua lại với nhau gần mười năm nay , nhưng không có cơ sở để ghép tội bà ta , nên nhờ người làm mối cho bà biết việc mau bán bắt đầu.

- Bà ta đến mua cho gã ấy à ? - Ông tức giận hỏi.

- Mua nhưng chưa làm giấy tờ . Bộ ba tưởng bà Ngọc khờ sao ? Hai người đến mua cùng đứng tên , nếu ông Thăng chung phân nửa số vàng của nội bị thay vào đồ vàng mạ . Bà mới phát hiện gần đây , trùng hợp với thời gian bà Ngọc mua nhà.

Ông Khải thở dài . Được dịp , Tâm Tâm bồi tiếp ;

- Ba thấy đó , một con người đầy toan tính , thủ đoạn để chiếm hạnh phúc và tài sản của mẹ con , ngày nay ba biết được mặt thật của bà ấy là quá muộn rồi . Ba còn nuối tiếc sao ?

Ông nhẹ giọng bồi từng câu nói của Tâm Tâm đều mang vẻ trách cứ ông :

- Ba ân hận , vì mình mù quáng trước kia để mẹ con phải khổ sở.

- Nếu câu này được ba mở lời trong lúc mẹ con đang khổ , chắc bà không điên vì sự phản bội của chồng , được bà nội ủng hộ . Giờ bà nội và ba có hỏi

hận, có thức tỉnh thế nào đi nữa thì mọi sự tan vỡ cả rồi.

- Ba biết.

- Nếu biết, ba nên chuẩn bị tâm lý để đón ánh mắt của mẹ con.

- Ba biết mình phải làm gì rồi. - Ông thở dài vẻ buồn bã.

Thật vậy, khi đối diện với bà Quý, vẻ ngỡ ngàng, sượng sùng in đậm trên khuôn mặt ông không sao giấu kín được. Ông ngồi đó nhìn bà, trong khi bà cùng Thư Thư đang soạn quần áo vào valy để chuẩn bị cho chuyến đi Pháp sắp đến.

Đặt ly nước cạnh ông, bà nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Chuyện của bà Ngọc, tôi biết lâu rồi. Nhưng ông và má ở nhà luôn nghĩ tốt về người mình đã chọn, nên tôi không cho Tâm Tâm tiết lộ với ông. Nhưng bà nội nó lại sớm phát hiện, vì số vàng bà cất đã bị tráo đi. Khi cần dùng đến số vàng đó, bà mới biết đã nuôi ong tay áo bao năm mà không hay.

Ánh mắt buồn và giọng chùng thấp hơn:

- Chuyện ngày xưa đã qua, hãy để cho nó qua. Tôi mong sau này, khi làm điều gì, ông phải cân nhắc kỹ lưỡng, đừng để sai phạm lần nữa. Bởi vì người đàn bà không nhiều lần tuổi xuân, vì ông tôi chịu hai mươi năm trong đau khổ rồi. Ông gặm lại đi.

Ông Khải buồn bã thở dài, đầu gật nhẹ:

- Tôi biết mình làm khổ vợ con, đó là điều không phải. Bà tha thứ cho tôi nhé. Từ đây, tôi sẽ chuộc lại lỗi lầm, không để khổ cho bà nữa.

- Tôi không quên và không còn có cơ hội cho bà nội và ông làm khổ thêm một lần nữa đâu.

- Bà không tha thứ cho tôi sao? Tôi ân hận và đau khổ lắm mà. Tôi biết bà hận tôi lắm, nhưng tất cả đã qua rồi mà. Tôi hứa sẽ làm người chồng tốt. Hãy tin tôi đi, Quý à. Bà định đi đâu vậy?

Bà vừa sắp quần áo vào valy, vừa lắc đầu đáp lại:

- Trong lòng tôi không cần ông nữa. Chúng ta không cùng một cảm nghĩ, một sự yêu thương trọn vẹn thì nên đi chung một đường nữa, se phiền lòng nhau, và hạnh phúc không bao giờ có. Vài hôm nữa, tôi đi Pháp để điều trị tiếp, bởi tôi lúc quên, lúc nhớ, bệnh chưa bình phục hẳn.

- Tôi sẽ đưa bà sang bên ấy, vì đâu có ai chăm sóc cho bà.

- Hai mươi năm qua, có lúc nào chăm lo, cận kề tôi đâu à. Đừng lo. Tôi quen một mình rồi, huống gì giờ này tôi đã có Thư Thư cùng đi. Bao giờ khỏi hẳn, tôi sẽ tính sau.

- Còn cha mẹ? - Ông đưa tay như muốn kéo níu bà.

- Có Tâm Tâm và chồng nó cận kề, tôi yên tâm rồi.

- Thư Thư đi thật sao? - Giọng ông chùng thấp khi đưa mắt hỏi.

Bà thở dài, nhỏ giọng:

- Ngày xưa, mẹ Nhà Chi bằng mọi thủ đoạn chiếm ông cho bằng được. Giờ con gái của bà ấy lại bước theo chân mẹ để khổ cho Thư Thư. Nếu là ông, ông có can đảm ở lại đây nhìn hạnh phúc của người yêu mình với người khác không?

Ông nhìn đôi tay mình đan lại trong im lặng. Bà tiếp lời:

- Mẹ con tôi không đủ phước để được gia đình của ông lo lắng, thương yêu nên phải xa nơi này thôi. Vả lại, người mà ông lưu luyến là bà Ngọc, chứ mẹ con Thư Thư, những ngày qua có được quan tâm hay không, tự bản thân ông biết hơn ai hết mà. Đúng không?

Tâm bước đến, nắm tay ba, nhỏ nhẹ:

- Ba vào phòng nghỉ cho khỏe há. Chuyện gì để mai hãy bàn tiếp.

- Hãy đưa ba còn về phòng đi, khuya rồi.

- Bao giờ bà đi? - Ông ngược nhìn bà với sự buồn bã.

Bà cũng nhìn ông với ánh mắt như thế, giọng vẻ ngậm ngùi hơn:

- Cũng chưa biết. Ông đừng quan tâm đến tôi làm gì.

- Sao lại không ? Dù với bà , lỗi của tôi khó tha thứ trong một sớm một chiều , nhưng tôi không sao quên lo lắng cho bà được . Dù ngày xưa , tôi vì hoàn cảnh nên không làm tròn bổn phận , trách nhiệm của mình . Tất cả đã qua , mong bà tha thứ những sai lầm cũ , cho tôi có cơ hội gần gũi , lo lắng cho bà suốt quãng đời còn lại , được không bà ?

- ...

- Tôi sẽ theo bà sang bên ấy , chi phí tôi lo tất cả . Bao giờ bà khỏe , chúng ta cùng về . Dù sao chúng ta cũng từng sống bên nhau mà.

Bà Quý lắc đầu thờ dãi khi cho ông biết ý riêng của mình :

- Tôi sang Pháp một mình . Nếu có ai đó thật tình thương yêu , tôi sẽ nhận làm vợ người ta.

Nuốt giọng , bà tiếp :

- Mỗi người đều có duyên phận sẵn dành , nhiều khi mất cái này là cơ may cho mình thì được cái khác xứng đáng hơn . Cho nên ôn đừng đợi , cũng đừng nghĩ và hy vọng về tôi điều gì , những gì đến ắt sẽ đến thôi . Ông nhớ nhé . Chúc ngủ ngon.

Ông lặng lẽ trở về phòng trong tiếng thờ dãi chán nản . Đêm nay , chỉ một đêm thôi mà ông mất cả hai người vợ . Một người ông oán hận nhưng làm sao quên nổi . Một người khi nghĩ đến sự ân hận kéo dài , chẳng biết làm sao thôi nghe lòng ray rứt nữa . Thật là oái oăm

Bạn đang đọc truyện *Cánh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương kết

Thời gian trôi qua , bà Quý đã điều trị nửa năm , Thư Thư ở bên bà từ lúc đó . Nay bà thật sự bình phục , trí nhớ rất tốt . Bà đang theo học khóa cắt may cao cấp , bởi ngày tháng trong viện bà đã được dạy cơ bản khá kỹ . Thư ở nhà bác sĩ Thiện , vừa chăm sóc mẹ , vừa học thêm vi tính . Chiều nay có người khách lạ đến tìm cô , Thư ra cổng để xem ai tìm đến cô , bởi bạn bè trong khóa không ít người thích kết bạn với mình.

Chiếc mũ trên đầu và cặp kính đen che chắn khiến Thư khó nhận , thêm chiếc áo manteau cổ cao , càng khó cho Thư hơn . Ngần ngừ thật lâu , cô hỏi :

- Ông là ai vậy ? Tìm tôi có chuyện gì , xin cho biết được chứ.

- Cô không mời tôi vào nhà được sao ?

Người ấy cất giọng khàn khàn , hướng về cô . Thư lắc đầu :

- Không thể tùy tiện mời anh vào nhà được , vì nó không phải của riêng tôi . Xin lỗi , ông có thể vào đề nghị được chưa . Tôi bận lắm đó.

- Tôi không đáng cho cô tiếp chuyện thì đúng hơn . Nhưng tôi đến đây với thành ý , chẳng lẽ cô không dành cho tôi chút lịch sự nào sao ?

Thư Thư ngấm ông , cười nhẹ :

- Lịch sự tôi sẽ cho khi nào biết ông là ai , có quan hệ gì với tôi . Từ đó tôi mới có sự quyết định chứ . Tôi không thích tiếp người lạ , xin ông hiểu cho và tôn trọng tự do của tôi nhé.

Ông khẽ cười rồi nói , về quan trọng trên khuôn mặt của ông.

- Tôi muốn báo cho cô biết về Huy , người đã một thời yêu cô đấy.

Ông để mắt nằm yên trên khuôn mặt cô , dù cô quay đi tránh né.

- Huy rất yêu cô , dù đã kết hôn với Nhã Chi sau sự hiểu lầm về cô kéo dài.

- Ông đừng nói nữa . Tôi không muốn nghe ai nhắc đến tên của hắn.

- Không muốn ai nhắc đến Quốc Huy , nhưng có đêm nào cô không nhớ đến ông ta ? Có phải cô không muốn ai biết điều thầm kín ấy , đúng không ?

- Bộ Ông trong lòng tôi sao rành quá vậy ?

- Có lẽ tôi cảm nhận được điều đó qua ánh mắt và khuôn mặt ở cô có sự thay đổi khi tôi nhắc đến tên của Huy.

- Ông đến đây để nhận xét phản ứng của tôi để về báo cáo với ông chủ sao mà nhiều chuyện quá vậy . Ông đến gặp tôi có chuyện gì nói.

Ông khách cười gằn hỏi :

- Cô nôn nao muốn biết tại sao ông ấy đang hấp hối hay là cô muốn tiễn tôi , để không ai có cơ hội nhắc đến người cô yêu quý nữa.

Thư nhăn mày nhìn ông , gằn hỏi :

- Huy đang hấp hối à ? Tại sao vậy ? Có thật không ?

- Cô sợ không gặp ông ta , hay cô có ý bảo rằng chưa chết là muộn ?

- Sao ông nhiều chuyện quá vậy ? Huy sao rồi , nói tôi nghe đi.

Ông quay lưng , lạnh nhạt bảo :

- Ông ta muốn gặp cô lần cuối . Giờ cô muốn đi thì lên xe.

- Còn vợ Ông ta đâu ? - Cô ngập ngừng hỏi.

- Từ lúc cô sang đây , ông ấy đợi cho tâm tư Nhã Chi lắng dịu , bởi mẹ cô ta trắng tay , không được ba của cô tha thứ , nên bà tá túc bên Nhã Chi . Ông Huy biết Nhã Chi xấu hổ về mẹ mình không ít . Tuy không trách cứ mẹ , nhưng cô lo lắng sợ Huy từ hôn.

- Làm gì mà từ hôn ? Không phải anh ta biết mẹ Nhã Chi tính tình xảo trá , đầy thủ đoạn từ đầu hay sao ? Đã yêu Nhã Chi rồi nghĩ về cô ấy thôi , còn bà ấy thế nào mặc kệ đi , tính làm gì ?

- Nhưng anh ta đâu có yêu Nhã Chi , người anh ta yêu là cô , là cô , mãi mãi là thế . Buồn thay , cô đâu có hiểu . Anh ta sợ dĩ định hôn với cô ấy tại vì hiểu lầm cô , ghen tức quá sinh ra quẫn trí , cưới Nhã Chi là để trả thù cô cho hả dạ . Ai ngờ người mà anh ta thấy đi bên chàng trai ấy không phải là cô mà là chị Tâm , khi Huy biết thì tất cả đã muộn rồi.

- Hồ đồ , nông nổi , bạc nghĩa thì phải chịu hậu quả thôi , còn than thở gì . Ai thèm nghe . Ai mượn ông phân bua vậy ?

Ông khách cười cười , giọng ông khe khẽ vang bên tai cô :

- Huy rất yêu cô , trong trái tim và cả cuộc đời mình , Huy chỉ yêu mỗi một Thư Thư mà thôi . Vì thế , Huy dứt khoát với Nhã Chi , sau ngày tháng ngắn ngủi ấy . Và lại , họ chưa cưới nhau , chuyện chia tay đâu có gì rắc rối . Hơn nữa , Huy bỏ tiền mua căn nhà nhỏ cho cô ta rồi.

- Mua nhà ? Sao không tặng cho mẹ con họ ngôi nhà đó như dự tính à ?

- Làm gì có . Huy giữ tất cả để chờ cô về hạnh phúc bên nhau , nếu anh ta còn sống sau cơn bệnh kéo dài này.

- Bệnh gì ? Bệnh tim bởi yêu quá nhiều người cùng một lúc chứ gì . Vậy thì có chết cũng đáng thôi . - Cô cười nửa môi.

- Vậy cô có chịu gặp anh ta lần cuối cùng không thì nói.

- Hẳn sắp chết thật ư ? - Cô nhìn ông gằn hỏi.

- Muốn biết thì đi . Không thích , hay còn oán hận thì ngồi đó chơi đi.

Ông quay lại xe , đặt hai tay lên tay lái định cho xe chạy . Thư Thư bước lại đặt tay lên khung cửa nhỏ , ánh mắt về khảm trương :

- Ông này ! Nói thật đi . Quốc Huy bệnh thật chứ ?

- Tôi không biết . Còn yêu anh ta sao cô không đến gặp anh ta mà hỏi.

Cô đập tay lên khung cửa , vẻ giận dữ :

- Yêu thì tôi vẫn không có gì thay đổi , nhưng tôi ghét.

- Ghét thì ghét . Nhưng lòng Huy vẫn yêu cô như xưa , vì cô mà đau khổ . Anh ta sang đây tìm cô bao nhiêu ngày tháng vất vả , cô không thấy Huy yêu cô quý cô thế nào sao ? Chuyện đã qua , cô bỏ đi . Giờ cô cho anh ta cơ hội làm lại từ đầu đi , giận hờn mãi có ích gì . Cả hai cùng đau khổ cùng nhớ nhung nhau , cô vui sao ?

- Ông biết gì mà nói . Tôi chưa trù hấn "thân bại danh liệt" là may lắm rồi . Còn nhớ hấn hả , nhớ để oán hận thì có.

Nhìn cô giận dữ , tức tối , ông cười như cầu hòa thay Huy vậy :

- Còn oán hận là tình yêu trong lòng cô vẫn còn đấy mà , cô quên sao.

- Vậy ông về đi . Từ đây , đừng tìm tôi nữa . Còn gã đa tình ấy có chết , cho chết luôn đi và bảo rằng . Thư Thư vui về tiền hán đó.
- Cô không muốn gặp người mình yêu thì đừng đứng cửa sổ khóc mỗi đêm nữa . Cô gái à ! Tình cảm dành cho anh ta thế nào , tưởng ai không biết sao ?
- Vậy sao ? Ông định khích bác để tôi đến đó chứ gì ?
- Đầu cần phải tổn hơn vì cô nhiều như vậy . Bồn phận của tôi là thông báo thay Huy , bởi vì gã không đủ sức đến đây , dù những ngày qua , từng đêm hán đã đứng đây ngắm cô qua khung cửa ấy.
- Gã đến đây à ? - Thư ngạc nhiên kêu lên.
- Thư Thư tỉnh qua cứng rắn , cổ chấp . Trong khi Huy luôn yêu thương cô , tại sao cô lại hành hạ mình và Huy cho thỏa mãn tự ái chứ . Để giờ gã mệt mỏi vì sức khỏe suy dần... sắp chết rồi , cô còn ngang bướng nữa.
- Sắp chết thật ư ?
- Ở đó mà kêu đi . Tôi về . Chừng hán chết đừng có hối hận , nhớ đó.

Nói rồi , ông đề máy xe , bắt cần Thư thế nào . Tiếng máy xe nổ giòn kéo cô về thực tế , Thư chạy theo , kêu gọi rồi rít . Ông khách cho xe dừng lại với nụ cười . Thư ngồi vào xe với vẻ nôn nóng , hỏi hết câu này đến câu khác . Nhưng gã tài xế lặng lẽ lái đi , không hề đáp lại câu nào.

Thư Thư nghe tức giận trong lòng . Cô ghét nhất là nụ cười nửa môi của gã , nhưng rách chịu đựng để gã đưa cô đến gặp , xem tình trạng của Huy ra sao . Nếu không vì lẽ đó , hán sẽ biết tay cô . Đi được một đoạn , gã tài xế rẽ xe vào ngõ vắng và ngừng lại . Thư nhìn quanh chẳng thấy nhà nào , chỉ thấy hàng cây rợp lá vàng trước mặt . Cô giận dữ hỏi :

- Sao lại ngừng ở đây ? Bộ giờ chúng hà ?

Cô lắc tay , kéo gã sang một bên để giành lấy tay lái . Bất ngờ hai người ngã vào nhau , và gã đã ôm trọn cô vào lòng . Thư kêu lên hốt hoảng . Trong khi gã vừa cười cười , vừa đưa tay gỡ kính đen và chiếc nón phủ kín vàng trán thông minh , cho cô ngỡ ngàng khi khuôn mặt quen thuộc của Huy áp vào má cô.

- Là anh hả ? Buông ra , mở cửa mau !

Chàng trai ấy biết làm gì khi muốn giữ cô trong vòng tay ấm áp của mình mãi mãi . Nụ hôn thật nồng ấm cho cô nhớ lại thuở yêu nhau ngày ấy . Thời gian chậm chậm trôi qua . Huy bắt gặp ánh mắt đổi hờn của cô ngược nhìn anh . Huy cụng trán vào trán cô , cười bảo :

- Không làm thế , sao hiểu được lòng em dành cho anh thế nào chứ . Thư Thư à ! Chuyện đã qua , đừng giận anh nhé . Từ đây , anh luôn ở bên em . Chúng ta sẽ làm từ đầu hả ?
- Em ghét anh . - Cô phụng phịu liếc anh.

Huy nựng má cô , cười :

- Anh thật hạnh phúc khi được em thương yêu trọn vẹn như thế . Giờ lòng anh thôi lo âu nữa . Chứ như trước đây , ôi , nặng nề không chịu được . May là em không chấp nhận lời cầu hôn của Paul , nếu không , chắc anh đau khổ lắm.
- Chứ không phải anh đang hấp hối đó sao ? Xạo chưa từng thấy.
- Không nguy trang , em đuổi anh đi làm sao . Nhờ vậy , anh mới có được em nè . Thư Thư à ! Mình cưới nhau há.
- Làm vợ bé anh hả ? Không dám đâu . Rồi anh bỏ vợ lớn cho ai ?

Huy xiết tay cô vào lòng , cười cười :

- Lớn bé gì đều là Thư Thư hết . Quốc Huy từ đây nguyện là nô tài của em mà , không dám sai lời.

Cô cười , nhún ai hỏi :

- Nếu em đã là vợ của Paul rồi thì sao ?
- Thì anh tới luôn chứ sao ?

Huy áp môi lên mắt , lên môi Thư . Nụ hôn thắm thiết sau bao ngày nhung nhớ . Từ đây , họ như chim liền cánh , như cây liền cành , không có gì chia cách được tình yêu của họ lần nữa.

Trên cao , ánh trăng phủ một màu vàng nhạt , tạo khung cảnh nên thơ cho đôi tình nhân trong phút giây hội ngộ thêm nồng ấm.

Hết

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Xưa Người Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.